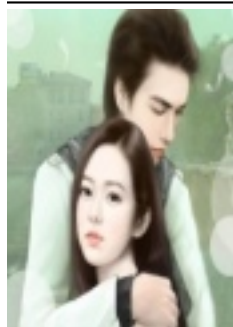

Sống Riêng Không Đơn Giản

Contents

Sống Riêng Không Đơn Giản	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	43
10. Chương 10	50
11. Chương 11	55

Sống Riêng Không Đơn Giản

Giới thiệu

Phùng Cương Diễm - nhiếp ảnh gia nổi danh có tính cách thẳng thắn tùy hứng, tôn trọng tự do và c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-rieng-khong-don-gian>

1. Chương 1

“Cương Diễm, lúc nào thì anh mới chịu rửa chén vậy?” Thi Tuấn Vi đang cắt trái cây tráng miệng, nhìn đồng chén bát trong chậu rửa, cất giọng hỏi Phùng Cương Diễm đang nằm trên ghế sofa trong phòng khách gác chân xem ti vi giống như quan lớn.

“A, chờ một chút.” Tiếng đáp lại lười biếng truyền đến.

Tình hình này, đến khi đi ngủ cũng còn chưa chịu rửa, cô vốn không thích chén bát bẩn chất đống đành phải tự mình động thủ.

Buổi tối hôm sau, Thi Tuấn Vi đang chuẩn bị tắm, dọn dò Phùng Cương Diễm đang ngồi trước máy vi tính chơi trò chơi. “Cương Diễm, tuần này đến phiên anh phụ trách đổ rác, đợi lát nữa nhớ xuống lầu đúng giờ nha.”

“A, được.” Đang chuyên chú đánh quái, anh cũng không quay đầu lại trực tiếp trả lời.

Nửa giờ sau, Thi Tuấn Vi tắm rửa xong phát hiện Phùng Cương Diễm thủy chung vẫn giống như củ khoai tây ngồi yên trên ghế, mà túi rác đã cột sẵn vẫn còn nguyên chỗ cũ.

“Tại sao anh không xuống lầu vứt rác?” Cô kêu lên.

“A, anh quên!” Anh kinh ngạc nhớ ra, áy náy nhận ánh mắt chỉ trích của cô.

“Lần nào anh cũng như vậy!” Cô hơi cúi đầu quay đầu rồi đi, kết quả đồ rác phải chờ đến hôm sau cô đi làm thì mới mang tới công ty nhờ nhân viên quét dọn vệ sinh xử lý.

Ban đầu còn nói cái gì công ước sống chung không soạn hay không cũng không quan trọng, có vấn đề sẽ sửa đổi, kết quả thì sao, dù sau đó đã soạn công ước sống chung rõ ràng, thậm chí còn cùng nhau ký tên bày tỏ sự đồng ý, anh vẫn thường ném công ước ra sau ô tô, làm việc gì cũng phải ba lần kêu bốn lần hỏi, thúc giục đến cuối cùng Thi Tuấn Vi cũng cảm thấy mình quá cầu nhàu, tự mình làm cho xong, cho nên công ước chẳng khác gì soạn cho có, đối với Phùng Cương Diễm mà nói, ý nghĩa thực chất không lớn.

Bất quá, anh lười biếng thì lười biếng, đối xử với cô cũng rất tốt, ngoại trừ khuyết điểm thoải mái bữa bộn ra, anh cũng rất biết lắng mạn, luôn biết cách tạo niềm vui cho cuộc sống, cũng rất săn sóc cô, nhưng chính là không thể dùng nguyên tắc quy phạm để quản thúc anh, nếu không cũng chỉ khiến cô ôm cục tức mà thôi.

Giống như đại đa số các cặp đôi, thỉnh thoảng bọn họ cũng sẽ cãi vã, cáu gắt, nhưng phần lớn là đầu giường cãi nhau, cuối giường hòa, không có vấn đề gì quá lớn.

Khó trách có người nói yêu nhau dễ sống chung mới khó, không có người nào là hoàn mỹ, nghĩ thoáng một chút, nếu yêu nhau, sẽ phải bao dung thông cảm cho nhau, nghĩ đến những ưu điểm của đối phương.

Mùa thu mát mẻ hợp lòng người đi qua, một đợt khí lạnh bất ngờ đột kích, nhiệt độ càng lúc càng thấp, mùa đông chính thức tới, mà Phùng Cương Diễm cùng Thi Tuấn Vi đảo mắt cũng ở chung hơn ba tháng.

Sắp đến Noel, không khí Noel tràn ngập khắp phố lớn ngõ nhỏ, đèn hoa được treo lên, Thi Tuấn Vi kết thúc công việc về nhà thì bị kẹt xe, đột nhiên nhớ nhà ùn ùn kéo đến.

Thấy còn kẹt xe lâu, cô lo lắng gọi điện thoại về nhà. “Cương Diễm, hiện tại kẹt xe, nếu anh đói bụng...”

“Yên tâm, anh sẽ chờ em, em lái xe phải cẩn thận, đừng nóng vội.” Phùng Cương Diễm cắt ngang lời cô, nhẹ giọng trấn an, vừa đúng có nhiều thời gian hơn để chuẩn bị thật hoàn hảo.

Sau khi trò chuyện, sự căng thẳng trong lòng cô nhất thời nhẹ nhõm rất nhiều, khoe miệng không tự chủ được khẽ bật cười.

Cô quen sống trật tự, mọi việc theo kế hoạch, cho nên đừng phải anh, người không bao giờ chịu quản thúc, mặt thường hiện lên ba đường hắc tuyến, nhưng thỉnh thoảng vào lúc cô lo âu nóng, thì anh lại có thể thích ứng với mọi tình cảnh, thái độ tựa hồ chuyện gì cũng có thể nhênh đón thành công trấn an cô.

Nửa giờ sau, Thi Tuấn Vi rốt cuộc cũng trở lại tổ ấm nhỏ của bọn họ, cửa vừa mở ra, một gốc cây giáng sinh xinh đẹp đập vào mắt, trong không khí còn có mùi thơm thức ăn phiêu tán.

“Em đã trở về!” Cô vui mừng, ánh mắt sáng lên, nhẹ nhàng cất giọng, men theo mùi thơm đi về phía phòng bếp. “Oa, anh xuống bếp à?!”

Nhìn thấy Phùng Cương Diễm cao lớn lại mặc tạp dề của cô, bận rộn coi chừng cái nồi trên bếp gas cùng thức ăn trong lò nướng, khiến cô lại kinh ngạc mỉm cười lần nữa.

Bọn họ vốn định cùng nhau ra ngoài ăn bữa ăn tối , không nghĩ tới anh lại tâm huyết dâng trào chủ động xuống bếp!

“Hắc, hôm nay nơi này là địa bàn của anh, em đi rửa mặt đi, đợi một lát là xong ngay.” Anh chùi chùi tay, cầm lấy bả vai của cô, đẩy cô ra khỏi phòng bếp, bộ dáng cố làm ra vẻ thần bí.

“Anh có làm được không đó?” Cô buồn cười quay đầu lại nhìn trộm, hơi nghi ngờ.

“Yên tâm, anh có nghiên cứu sách dạy nấu ăn, nếu lát nữa không ổn thì anh cũng mua sẵn thuốc đau bụng rồi.” Anh tự nhạo báng bản thân để trêu ghẹo cô, vẫn không cho nhìn.

“Đừng để người ta hi vọng quá mà thất vọng nha!” Cô đành phải thôi lui khỏi phòng bếp, để cho anh được tự do phát huy.

“Bằng đầu óc thông minh của anh, tuyệt đối sẽ không để cho em thất vọng.” Anh vỗ ngực, bảo đảm, vì uốn cô vui, anh đã sớm đi học lớp nấu ăn.

Anh vốn tôn trọng tự do, không kế thừa sự nghiệp gia tộc, phát triển hứng thú trở thành sở trường làm nhiếp ảnh gia, hơn nữa thành tích lại rất tuyệt, nhận được nhiều giải thưởng lớn, rất có danh tiếng trong giới chụp ảnh.

Bởi vì tính chất công việc, anh cũng không phải là cái loại nhân viên văn phòng đúng sáng chín giờ đi chiều năm giờ về, so với Thi Tuấn Vi làm việc ở công ty thiết kế, công việc chụp ảnh của anh khá tự do, vấn đề thời gian cũng khá thoải mái, cho nên hôm nay anh rảnh rỗi, liền ra tay thu xếp hết thảy.

Chốc lát sau, Thi Tuấn Vi tắm rửa xong đi ra ngoài, phòng khách dưới sự khéo tay biến hóa của anh, lại có không khí khác hẳn-

Trong phòng khách mờ tối, hợp với âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, bàn được trải khăn trắng như tuyết, trong bình hoa tinh xảo cắm mấy đóa hoa tươi, bình rượu trắng ướp lạnh nằm nghiêng trong thùng băng, bên cạnh bày hai ly rượu thủy tinh được lau đến sáng bóng, ánh nến lay động, góc cây giáng sinh treo đầy những ánh đèn màu lấp lánh... Anh đã thành công kiến tạo không khí lãng mạn cùng ngọt ngào, mà hết thảy cũng thể hiện rõ anh đã mất bao nhiêu công sức.

“Xong rồi à, thời gian cũng vừa vặn.” Bưng súp cùng rau dưa ra, Phùng Cương Diễm nâng cằm.“Chúng ta ăn ở chỗ này cho thoải mái.”

Hai người thường bỏ qua ghế sa lon, trực tiếp ngồi trên chiếu, cho nên vừa bắt đầu vào mùa đông, Thi Tuấn Vi đặc biệt mua một tấm thảm lông dày ấm áp trải lên mặt đất, đây là một trong những chỗ Phùng Cương Diễm thích nhất.

“Được.” Thi Tuấn Vi lập tức giúp một tay thu xếp, trên mặt tràn đầy ý cười.“Còn rất có hương có sắc, thơm quá a!”

“Đó là chuyện đương nhiên.” Món chính lên bàn, bọn họ ngồi xuống, nhìn kiệt tác khắp phòng, mặt anh hơi kiêu ngạo.

“Em nhớ anh ngoại trừ chế mì ăn liền, nướng bánh mì ra, thì chưa từng xuống bếp, còn tưởng rằng anh không biết nấu ăn, hôm nay anh đột nhiên trở tài, em thật sự vô cùng bất ngờ!” Cô cảm thấy vô cùng vui mừng, nghĩ đến khi mình đi làm, một mình anh vội vàng bố trí những thứ này, liền cảm thấy trái tim rất ấm áp.

“Không biết thì đi học a!” Anh cười thoải mái, lúm đồng tiền bên mép làm mềm hoá những đường nét kiên cường trên khuôn mặt anh, nhẹ nhàng mở nắp bình rót rượu.“Em có vui không?”

“Mời anh, cảm ơn anh khổ cực mà chuẩn bị tất cả.” Cô nâng ly rượu lên, biểu đạt tâm ý.

“Anh trước, anh muốn mời em, cảm ơn em đã bao dung anh trong ba tháng ở chung này.” Anh lại cướp lời phát biểu cảm nghĩ của cô, nhưng Phùng Cương Diễm hiếm khi bực bội, chỗ xương gò má không khỏi xấu hổ đỏ ửng.“Em yêu, anh biết mấy ngày nay anh thường chọc giận em, bất quá thật ra thì anh cũng không cố ý, hơn nữa luôn trung thành chỉ có mình em, em đừng so đo với anh nhé!”

Thi Tuấn Vi liếc xéo anh, chỉ bằng một câu như vậy, những va chạm nhỏ trong cuộc sống trước đây, cùng với chút thói xấu kia, vào giờ phút này cô tựa hồ nhớ không ra nữa, chỉ cảm thấy cả trái tim ngâm ở trong mật ong, ngọt ngào đến rối tinh rối mù.

“Được rồi!” Cô chu mỏ, tiếp nhận lời thú tội thành khẩn của anh, hai ly rượu thủy tinh đụng vào nhau phát ra tiếng vang giòn giã. “Bất quá, em không so đo không có nghĩa là anh có thể tiếp tục lười nhai!” Nếu anh đã nhắc tới, cô cũng nhân cơ hội dặn dò luôn, cô tin chỉ cần có lòng, nhất định có thể thay đổi.

“Tuân lệnh, anh tận lực là được.” Anh nháy mắt mấy cái, phóng điện lấy lòng cô.

“Cái gì tận lực? Phải nhất định!” Cô không hài lòng cải chính câu trả lời hàm hồ của anh.

“Được được được, khai tiệc đi!” Anh vội vã dời lực chú ý của cô đi.

Tập tính ba mươi một năm dưỡng thành, không phải trong thời gian ngắn nói đổi là có thể đổi? Cho dù có lòng cũng không phải là chuyện dễ dàng a! Trước mắt anh phải qua cửa này đã, về sau lại xem xét tình huống.

“Ừ, uống cũng ngon!” Ném thử một miếng súp cà rốt, cô vui mừng khen.

“Uống ngon chứ? Anh thất bại ba lượt mới thành công đó.” Phùng Cương Diễm được ca ngợi, lộ ra nụ cười vui mừng.

“A? Vậy mấy nồi súp thất bại anh đã đổ sạch sao?” Mặc dù dụng tâm của anh làm cho người khác rất cảm động, nhưng là hình như có chút lãng phí!

“Không có, vì học nấu món súp này, mấy ngày trong bụng anh đều là súp cà rốt, không giải quyết được sẽ đưa đến công ty chụp ảnh áo cưới anh làm trước đây, để ọi người ở đó thưởng thức, lại bị các đồng nghiệp giễu cợt.” Bởi vì gần đây có nhà xuất bản mời, muốn anh ra một quyển sách ảnh du lịch tả thực, anh muốn toàn tâm chuẩn bị, nên không nhận việc nhiếp ảnh ở công ty chụp ảnh áo cưới nữa, chỉ trừ khi khách hàng đặc biệt chỉ định, nhưng vẫn thường xuyên liên lạc với các đồng nghiệp.

Cô mỉm cười, có thể tưởng tượng tình trạng quần bách lúc anh bị giễu cợt, lại ném một miếng gà nướng, vẫn suy đoán đây cũng là thành quả sau khi thất bại mấy lần mới có, tư vị ngọt ngào tràn đầy trong lòng cô.

“Ai, ăn thật ngon.” Cô khen ngợi lần nữa, lấy hành động ăn ngấu ăn nghiêng thực tế để chứng minh.

Nghĩ đến người đàn ông chưa từng xuống bếp vì mình mà phí tâm như thế, lòng cô liền hiện lên một cỗ xúc động, không biết nên làm sao làm mới có thể biểu đạt sự cảm động của mình.

“Về sau lễ Giáng Sinh hàng năm cứ để anh phụ trách.” Anh vỗ ngực một cái khoe khoang khoác lác, được cô khen ngợi, đối với anh mà nói là một sự khích lệ rất lớn. Thì ra xuống bếp vì người yêu là loại cảm giác này, mặc dù ban đầu là muốn cô vui, nhưng trên thực tế anh cũng nhận được sự thỏa mãn rất lớn.

“Chắc chắn, hôm nay anh thật là quá đáng yêu!” Trong đôi mắt lưu động ý cười ngọt ngào, Thi Tuấn Vi nghiêng thân hôn lên khóe miệng Cương Diễm.

Mất nhiều tâm tư, lại còn hứa hẹn, rõ ràng là muốn làm cô mềm lòng mà, để cho cô bình thường có thể cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa ... Bất quá, cô không thể không thừa nhận, anh sử dụng chiêu này rất thành công.

“Đâu chỉ hôm nay, ngày nào anh cũng rất đáng yêu mà?” Anh tràn đầy tự tin khen bản thân.

Ah... Mất cô giật giật, miễn cưỡng liếc về hướng anh, thật đúng là không thể khen tùy tiện mà!

“Vị tiên sinh này, anh có tự sướng quá không?” Cô châm chọc anh, đem một miếng thịt gà trơn mềm nhét vào trong miệng Cương Diễm.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu như anh không đáng yêu, tại sao em lại yêu anh như vậy?” Cương Diễm nhú nhú mày, nhào tới hôn Tuấn Vi.

Tuấn Vi thời cứng họng, hơi nóng xông lên ót, xấu hổ đến hai gò má đỏ hồng.

“Da mặt dày, ai thèm yêu anh?!”

“Không phải là em? A, vậy là anh nhớ lộn, chắc là người khác...”

Bọn họ vừa ăn bữa cơm giáng sinh, vừa liếc mắt đưa tình, ở trong mùa đông rét lạnh lại trải qua một lễ Giáng Sinh ấm áp ngọt ngào.

Mặc dù cuộc sống ở chung không thuận lợi khoái trá như trong tưởng tượng lúc mới bắt đầu, nhưng hai người vẫn tin tưởng chỉ cần tiếp tục điều chỉnh, nhất định sẽ đạt được hạnh phúc.

Trước lễ mừng năm mới luôn có một sự tăng vọt trong lĩnh vực trùng tu phòng ốc, những khách hàng mua phòng ốc trước tết lúc này cũng vội vàng trang hoàng, dù là phòng cũ cũng muốn đổi mới một chút, để vào năm mới có một bầu không khí mới.

Thi Tuấn Vi làm việc trong phòng thiết kế, cuối năm số lượng dự án của công ty còn nhiều hơn bình thường, trên tay mỗi nhà thiết kế ít nhất cũng có từ hai dự án đang tiến hành trở lên, mà Thi Tuấn Vi cũng không ngoại lệ, ngoại trừ giờ làm việc bình thường, công việc làm không xong thì đành phải mang về nhà làm.

“Vi, tối nay em lại muốn thức đêm sao?”

Phùng Cương Diễm gần đây bị lơ đẹp đi vào phòng đọc sách, nhìn thấy Thi Tuấn Vi chuyên tâm ngồi trước máy tính làm việc, trong giọng nói hỏi thăm vừa đau lòng vừa hơi buồn bã.

“Đúng vậy, anh mệt thì đi ngủ trước đi, em còn phải làm việc, trước mười giờ sáng ngày mai em phải vào trung tâm thành phố.” Cô khẽ ngước mắt nhìn anh một cái, rồi lập tức dời sự chú ý về máy vi tính, tiếp tục thiết kế.

Đây là một dự án thiết kế quan trọng, nên phải chuẩn bị số liệu đầy đủ hết mọi mặt, tránh cho về sau xảy ra vấn đề lại loạn cả lên.

“Đến bây giờ em còn chưa ngủ, sáng sớm lại muốn chạy vào trung tâm sao?” Anh lo lắng cao giọng, đi tới trước bàn gỗ, ngồi bên mép bàn.

“Hết cách rồi anh, gần đây quá bận rộn, công việc còn tồn đọng nhiều, những thứ này đã tới hạn chót rồi, ngày mai phải giao cho nghiệp chủ.*” Cô than nhẹ, mệt mỏi xoa xoa mi tâm, dựa vào thành ghế phía sau, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút.

(*Nghiệp chủ: người sở hữu sản nghiệp của xí nghiệp)

“Thật ra thì, em không cần làm khổ mình như vậy, anh đủ sức nuôi em mà.” Anh kéo bàn tay mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt từ lòng bàn tay đến các ngón tay.

Trong ánh mắt sáng rực của anh, đầy sự thương yêu, tin tưởng, làm trái tim cô như thấm mật, đôi môi xinh đẹp đỏ mọng mỉm cười ngọt ngào.

“Mặc dù mệt, nhưng em rất có cảm giác thành tựu.” Thi Tuấn Vi nghiêng đầu gối lên bắp đùi của Cương Diễm, bày ra một mặt không nhẽo của con gái chỉ xuất hiện ở trước mặt người yêu. “Huống chi, em không hy vọng trở thành loại người mọi chuyện đều lệ thuộc vào một nửa của mình.”

“Anh biết, thế nhưng những lúc như thế này, anh lại thấy rất đau lòng.” Anh cương chịu vuốt đầu cô, trong lòng tràn ngập sự thương yêu.

Đa số đàn ông đều thích phụ nữ ôn nhu mảnh mai, nhưng Thi Tuấn Vi độc lập kiên cường lại càng có thể khiến lòng Cương Diễm thêm trĩu mến, cô càng không nói, càng cứng rắn, anh càng yêu thương cô hơn, âm thầm hi vọng cô có thể lệ thuộc vào anh hơn một chút.

Ban đầu khi muốn mua căn phòng này, anh đã từng đề cập tới việc có thể tài trợ một phần ba khoảng tiền để đặt cọc, phòng sẽ đứng tên cô, số tiền còn lại trả góp từng kỳ sẽ do hai người chia đều mỗi kỳ, nhưng Tuấn Vi cho là quan hệ hai người chẳng qua chỉ là bạn trai bạn gái, như vậy anh sẽ thua thiệt rất lớn, mà cô chiếm loại tiện nghi này cũng sẽ không an tâm, cho nên cô kiên trì, lấy công bằng làm nguyên tắc, toàn bộ chia đều, hai người cùng nhau mua căn phòng này.

Người phụ nữ này, thật không biết phải hình dung cô như thế nào, rõ ràng là rất thông minh, tiện nghi đặt ở trước mắt lại không chiếm! Nhưng hết lần này tới lần khác lòng Cương Diễm lại nhộn nhạo với một Tuấn Vi tràn đầy ngạo khí, làm mọi việc đều nghiêm túc như vậy!

“Những lúc như thế này, anh ủng hộ em trên tinh thần là được rồi.” Cô ngẩng đầu lên nhìn lên anh, tươi cười lộ ra lúm đồng tiền xinh xắn như hoa.

Anh bưng lấy khuôn mặt đã sớm quen thuộc, nhưng mỗi lần nhìn vẫn làm anh càng thêm yêu thích kia, lẳng lặng nhìn một lát. Cô có một đôi mắt vừa sáng vừa tròn, lông mi dài mà vểnh lên, sống mũi hơi hếch, cặp môi nở nang hấp dẫn giống như đang dụ dỗ người đến hái, nhưng anh khí giữa hai lông mày lại khiến cho vẻ đẹp của cô không giống những người khác.

“Ai, hôm nay không được a!” Nhảy cảm nhìn thấy dưới con người ảm đạm kia tựa hồ có đốm lửa nhỏ lấp lánh, cô lập tức đề phòng đánh đòn phủ đầu.

Tuấn Vi sẽ không nhận sai ý vị trong ánh mắt như vậy của Cương Diễm, bởi vì mỗi khi anh nhìn cô như vậy thì kết quả bình thường chính là bị ăn sạch sành sanh!

“Ai...” Anh nhut chí giống như quả bóng da bẹp hạ vai xuống, kéo bước chân thất vọng đi ra ngoài.

“Này, anh giận đấy à?” Tuấn Vi trở mắt nhìn bóng lưng của anh biến mất ở ngoài cửa, kinh ngạc nói thầm, tiếp tục công việc còn chưa xong.

Cầu hoan lại bị từ chối, nhất định Cương Diễm cảm thấy rất mất hứng, nhưng mà không còn cách nào, thời gian có hạn, chính sự trọng yếu, chỉ hy vọng anh có thể thông cảm.

Tuấn Vi áy náy chuyện vừa rồi ước chừng được năm, sáu phút, thì không nghĩ tới người đàn ông mới vừa như đưa đám rời đi kia lại vòng trở lại, trong tay còn bưng một ly cà phê nóng bốc khói.

“Ừ, Latte nóng, để cho em nâng cao tinh thần.” Anh nhẹ nhàng để ly cà phê xuống bàn, thể hiện tâm ý.

Không phải Cương Diễm giận dữ rồi đi, mà là đi giúp cô pha cà phê!

Nhìn người đàn ông cao lớn rắn rỏi, ngũ quan khắc sâu trước mắt, trong mắt Thi Tuấn Vi bắn ra hình trái tim tán loạn.

“Oh, sao anh lại hiểu em như vậy!” Cô chấp tay trước ngực tựa cằm, tươi cười nháy mắt than thở.

“Đó là chuyện đương nhiên.” Anh nhíu nhíu mày, nhìn cô cảm động, anh cũng vui vẻ lấy: “Như vậy có phải là càng ngày càng yêu anh hay không?”

“Phải.” Cô cười nũng nịu trả lời, thấy anh cúi xuống, cô mười phần ăn ý ngửa đầu hôn chụt một cái.

“Được rồi, anh không quấy rầy em nữa, cố gắng lên!” Lấy được một nụ hôn vẫn có còn hơn không, Phùng Cương Diễm hài lòng nhếch miệng, trả lại cho cô phòng làm việc an tĩnh.

Tâm tình tốt làm khỏe miệng Thi Tuấn Vi không khỏi giương lên, cô cầm ly cà phê nóng lên, ủ ấm bàn tay mềm mại lạnh như băng, uống một hớp Latte, hơi nóng trượt vào cổ họng, sưởi ấm lồng ngực, cảm giác như cả người được tình yêu dịu dàng của Cương Diễm ôm lấy.

Càng ngày càng yêu... Đây là chuyện dĩ nhiên nha! Hôm nay yêu hơn hôm qua, ngày mai cũng sẽ yêu hơn hôm nay... Cô tin tưởng, tất cả va chạm, bao dung đều trở thành chất dinh dưỡng, để cho tình yêu của bọn họ càng lúc càng khỏe mạnh, nở rộ đến trạng thái xinh đẹp nhất.

Không biết là nhờ tác dụng tâm lý hay Latte, tinh thần cô tựa hồ lại khôi phục một chút, có ly cà phê nóng anh pha làm đồng hành, dù cô tiếp tục mở đèn chiến đấu suốt đêm cũng không cảm thấy tịch mịch nữa.

2. Chương 2

Hạnh phúc bình thường của Phùng Cương Diễm và Thi Tuấn Vi trôi qua trong sự hài lòng, thỉnh thoảng có cãi vã nho nhỏ, lại làm tình yêu thêm ngọt ngào, cuộc sống làm bạn bên nhau, khiến tình cảm hai người dành cho nhau càng sâu sắc hơn.

Hai người cũng rất hài lòng với tình hình trước mắt, mà Phùng Cương Diễm ba mươi một tuổi, Thi Tuấn Vi hai mươi bảy tuổi, chính là thời điểm sự nghiệp ở phong độ đỉnh cao, bọn họ đều xác định, ở giai đoạn này, kết hôn quá trầm trọng, sống chung là hợp lý nhất.

Vì vậy cho dù cha mẹ đã bắt đầu có khuynh hướng thúc giục cưới, hai người vẫn hi vọng tạm thời duy trì tình hình hiện tại, cho nên chuyện ở chung cũng không cho cha mẹ hai bên biết, tránh rắc rối phải xét nét cùng áp lực không cần thiết.

Không ngờ vào buổi trưa mới ăn cơm xong đang nhàn nhã nghỉ ngơi, Thi Tuấn Vi lại đột ngột nhận được một cuộc điện thoại, giống như nhận được một trái bom, khiến hai người như lâm đại địch, luống cuống tay chân –

“Cái gì?!” Đang nói điện thoại Thi Tuấn Vi ngạc nhiên cất giọng, ống nghe trong tay suýt nữa rơi xuống, ngay cả Phùng Cương Diễm bên cạnh đang lau ống kính máy ảnh cũng bị phản ứng kịch liệt của cô hù dọa. “Ba mẹ đang trên đường tới đây?”

“Đúng vậy a, tối hôm nay ba mẹ muốn đi uống rượu mừng của con gái bác Lý, thuận tiện đi tới chỗ của con một chuyến, con nói mới chuyển nha, còn nói lễ mừng năm mới muốn đi nước ngoài chơi với bạn bè, không thể về nhà, cho nên ba mẹ mới tới thăm con trước.” Mẹ Tuấn Vi nói qua điện thoại di động.

Trên trán Thi Tuấn Vi xuất hiện ba gạch đen, trong lòng thầm kêu không ổn. Thảm, nếu để cho ba mẹ biết cô ở chung với đàn ông, đại khái ngày mai sẽ ép bọn họ kết hôn!

“Cái đó... con có chuyện đang định đi ra ngoài! Ba mẹ đừng tới đây nữa, mấy ngày nữa con sẽ về Cao Hùng một chuyến.” Cô vội vàng lấy cớ, cố gắng ngăn cản bọn họ tới chơi.

“Như vậy à...” Mẹ Tuấn Vi do dự, rất nhanh đã nghĩ ra biện pháp giải quyết. “Vậy con đem chìa khóa cửa giao cho nhân viên quản lý tòa nhà, thông báo chút nữa chúng ta sẽ qua, mẹ đã ngâm dưa vàng cùng đồ chua con thích ăn nhất, không bỏ tủ lạnh sẽ hư mất.”

Oa ... Thật là một lời đề nghị lợi hại, dễ dàng phá hỏng con đường chạy trốn của cô!

Trời rất lạnh, sống lưng cô lại đổ mồ hôi, sắc mặt trắng bệch.

Lấy cớ thất bại, không cải biến được quyết định muốn tới tìm hiểu của cha mẹ, cũng chỉ có thể nhắm mắt đón nhận.

“Được rồi, vậy để con hủy hẹn, ở nhà chờ ba mẹ tới.” Cô bất đắc dĩ nghiêng mặt, quàng ánh mắt “Phiền toái lớn” đến Phùng Cương Diễm đang ngồi bên cạnh nhìn cô.

“Đúng rồi đúng rồi, như vậy là tốt nhất.” Mẹ Tuấn Vi hài lòng cúp điện thoại.

Chán nản ngã ra ghế sa lon, tựa như trời sắp sụp xuống, Phùng Cương Diễm nghi ngờ hỏi: “Mẹ em muốn tới đây?”

“Ừ, ba mẹ em muốn lên Đài Bắc uống rượu mừng của con gái người bạn, thuận đường tới nhà thăm em.” Cô than thở liếc về hướng hắn, báo cáo tình huống. “Làm sao bây giờ?”

“Đã như vậy, em cứ nói cho bọn họ biết luôn!” Giấy không thể gói được lửa, tình hình lại đột nhiên như vậy, anh cho rằng cứ thuận theo tự nhiên là được.

“Như vậy sao được!” Cô ngồi bật dậy, phản ứng kịch liệt.

Bình thường chừng hai tháng cô sẽ về Nam thăm nhà một chuyến, cho nên ba mẹ rất ít khi nói muốn lên Đài Bắc thăm cô, lần này bởi vì mua nhà mới muốn cùng Phùng Cương Diễm đón năm mới, lấy cớ nói muốn cùng bạn bè ra nước ngoài chơi, không thể trở về Nam mừng năm mới, lúc này ba mẹ mới cao hứng nghĩ ra ý tưởng tới thăm cô.

” Dáng dấp anh cũng không phải xấu xí, dị dạng, hai người nhìn thấy anh nói không chừng sẽ rất hài lòng.” Anh tự tin xoa xoa cằm nhú mày với cô, còn có tâm tình đùa chơi.

“Vấn đề không phải là chuyện này.” Cô phiền não liếc anh. “Chẳng lẽ anh muốn bị ép cưới? Em nói rồi nếu để cho bọn họ biết em sống chung với đàn ông, chúng ta sẽ thăm lăm, em trốn không được, anh cũng đừng hòng thoát.”

Hình như hơi nghiêm trọng... Bọn họ tạm thời còn chưa có dự tính kết hôn, nhất là với loại phương thức bức bách bất đắc dĩ đó!

“Vậy bây giờ bọn họ đang ở đâu rồi?” Ý thức được tầm quan trọng của sự việc, ngữ điệu của anh cũng khẩn trương lên.

“Xe đã lái đến Đài Trung.” Cô cau mày trả lời.

Chỉ còn dư hơn hai giờ! Phùng Cương Diễm ngẩn ra, trở mắt nhìn về phía cô.

“Vậy em còn chờ gì?!” Cương Diễm kinh ngạc hỏi.

“Đúng, không còn thời gian nữa!” Cô phản ứng kịp, mặt kinh hoảng.

“Mau, tiêu diệt chứng cứ!”

Gặp nạn liền thấy ăn ý, lúc này hai người đồng lòng nhất trí, tốc độ còn nhanh hơn thỏ, bắt đầu đồng tâm hiệp lực, phân công hợp tác tiêu diệt chứng cứ trong các phòng.

Dấu vết sinh hoạt tồn tại trong mỗi góc phòng, quần áo giày dép, bàn chải đánh răng khăn lông... Một đồng lớn đồ linh tinh, phải dọn dẹp sạch sẽ trong hơn hai giờ ngắn ngủi cũng không phải là chuyện đơn giản.

Trải qua hai giờ luống cuống tay chân, cuối cùng Phùng Cương Diễm cùng Thi Tuấn Vi cũng làm xong.

Một bước cuối cùng, chính là đem tất cả đồ đạc của Phùng Cương Diễm chất đầy hai cái rương, bưng xuống tạm thời để ở bãi đậu xe dưới mặt đất.

“Thật ngại quá, anh tạm thời chịu thiệt thòi vậy.” Trong thang máy, Thi Tuấn Vi vuốt ve gò má của Phùng Cương Diễm, biểu đạt sự áy náy.

“Không sao.” Anh kéo bàn tay mềm mại của cô xuống, cùng cô mười ngón đan nhau, dịu dàng an ủi để cô an tâm mỉm cười.

“Buổi chiều anh đi đâu đó giết thời gian nhé, chờ ba mẹ em đi uống rượu mừng rồi, em sẽ lập tức gọi điện thoại cho anh.” Ngày nghỉ êm đềm bị tình huống đột phát này làm cho rối loạn, trên mặt cô tràn đầy vẻ thẹn thùng.

“Đừng lo lắng, anh biết mà.” Anh hôn một cái lên lưng bàn tay cô, hai người vốn định cùng nhau đi ra ngoài đi một chút, vào lúc này đột nhiên chỉ còn một mình Cương Diễm, phải ngẫm lại nên đi đâu lần nữa.

Thang máy xuống đến lầu một dưới đất, bọn họ mỗi người đẩy một cái rương đến chỗ dừng xe.

Phủi phủi bụi bặm trên tay, lấy chìa khóa xe hơi ra, Phùng Cương Diễm biết cô không nỡ, mở miệng trước: “Được rồi, em mau lên lầu chuẩn bị đi.”

“Ừ, em nhìn anh đi rồi sẽ trở lên lầu.” Hai tay Thi Tuấn Vi cắm trên túi quần jean, mỉm cười nói. để cho anh đi lang thang như vậy, lương tâm thật sự không an ổn nổi.

Phùng Cương Diễm ngồi lên ghế lái nổ máy xe, quay cửa xe xuống tạm biệt cô. “Anh đi.”

“Lái xe cẩn thận, cỡ năm, sáu giờ em sẽ gọi điện thoại cho anh.” Cô cúi đầu nhìn vào bên trong xe, nói lại một lần nữa.

“OK.” Anh ôm cổ cô, cho cô một nụ hôn tạm biệt thật sâu.

Đưa mắt nhìn anh lái ô-tô rời đi, Thi Tuấn Vi lập tức quay lại phòng, nhanh chóng sửa sang dọn dẹp căn nhà vì dọn dẹp đồ của Phùng Cương Diễm mà lung tung hết cả lên, quả nhiên không tới mười lăm phút, điện thoại liền reo vang lên.

“Thi tiểu thư, có khách nói là cha mẹ của cô.”

“Dạ, phiền các anh để cho bọn họ đi lên.”

Cúp điện thoại, cô vội vàng nhìn chung quanh xác nhận lại lần cuối cùng, chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón quân địch, tránh bại lộ bí mật.

Mặc dù Thi Tuấn Vi dời đến nhà mới đã hơn bốn tháng, nhưng cha mẹ ở Đài Nam xa xôi vẫn là lần đầu tiên tới chơi, cho nên vừa đến trong nhà, không khỏi đi thăm thú hoàn cảnh trước.

” Giá thuê phòng ở Đài Bắc mắc như vậy, một mình con tại sao còn mướn phòng lớn thế này? Lãng phí quá!” Mẹ Tuấn Vi lập tức nghĩ đến vấn đề tiết kiệm.

“Ách... Do con làm trong phòng thiết kế quen với chủ phòng, cho nên giá cả cũng phải chăng.” Con người chuyển một vòng, Thi Tuấn Vi cười khan chống đỡ.

“Diện tích rất lớn nha, ba thấy cũng phải bốn mươi mấy bình* nha...” Ba Tuấn Vi vỗ tay sau lưng lượn lờ chung quanh, mỗi gian phòng đều vào coi, thấy bày biện rất nhiều đồ nghề chụp ảnh, trên tường phòng làm việc bày vô số cúp và các bức hình thì rất tò mò. “Những thứ này là của con sao? Còn có phòng tối nữa, con chơi chụp ảnh ở đây à?”

(*Bình: đo theo thước Nhật Bản, khoảng hơn mười mét vuông là một bình)

“Không phải là, đó là của chủ cho thuê nhà, căn phòng này hẳn muốn giữ nguyên, cho nên tiền mướn phòng mới rẻ.” Thi Tuấn Vi lập tức nói ra lý do sớm đã bàn bạn trước với Phùng Cương Diễm.

Phòng tối không có cách nào che giấu, văn bằng trong ngăn kéo, lại còn một đồng giải thưởng, hình treo trên tường quá nhiều, máy chụp hình đắt giá cùng dụng cụ không có phương tiện di chuyển, cứ bỏ vào rương đặt ở chỗ đậu xe lại không yên lòng, cho nên bọn họ quyết định để nguyên phòng làm việc, nghĩ cách giải thích ổn thỏa trước.

“Vậy vị chủ cho thuê nhà này là nghệ thuật gia sao? Thoạt nhìn cũng rất có tài hoa nha...” Ba Tuấn Vi lại lộn trở lại phòng làm việc thưởng thức tác phẩm cùng bằng khen trên tường.

Hi, ánh mắt cha thật đúng là không kém, tài chụp ảnh của Phùng Cương Diễm quá rõ ràng, nếu không cũng sẽ không liên tiếp đoạt giải, giá thị trường càng lúc càng tăng lên.

“Tại sao lại có nhiều bia như vậy? !” Mẹ Tuấn Vi đang đem đồ chua cùng dưa muối bỏ vào trong tủ lạnh thì thành linh lên tiếng kinh hô, ngạc nhiên nhìn về phía con gái.

Hồngбет! Quên dọn dẹp tủ lạnh rồi! Thi Tuấn Vi cả kinh, không khỏi ngẩn ngơ.

Phùng Cương Diễm thích uống bia, thỉnh thoảng tâm huyết dâng trào sẽ mở một lon ra uống, cho nên trong tủ lạnh cũng bỏ sẵn mấy lon.

“Cái đó... Lần trước bạn bè tới nhà chơi mua, không uống hết nên con bỏ vô tủ lạnh.” Cô nhanh trí, thuận miệng trả lời.

Mẹ Tuấn Vi liếc ngang con gái, ánh mắt kia giống như là không tin, lại mang theo mấy phần chỉ trích cùng không ủng hộ.

Nếu như lời này là thật, thì bạn bè tới nhà chơi còn uống rượu, làm bà cảm thấy cuộc sống riêng của cô tựa hồ quá phóng túng, bà cũng lo lắng Tuấn Vi chơi với bạn xấu; nhưng nếu như lời này chẳng qua là lấy cớ, vậy đại biểu là Tuấn Vi tự mua tự uống, như vậy cũng không hay, con gái con đứa dính vào rượu chè, còn ra thể thống gì!

Nhưng ngẫm lại con gái cũng đã trưởng thành độc lập rồi, bà cũng không tiện vì mấy lon bia mà làm ầm ĩ.

“Con a, cũng hai mươi tám tuổi...” Mẹ Tuấn Vi mở miệng định nhắc đi nhắc lại một phen, lại lập tức bị tiếng kháng nghị của Thi Tuấn Vi cắt đứt.

“Là hai mươi bảy.” Phụ nữ rất là so đo số tuổi.

“Tuổi mẹ cũng đã hai mươi tám rồi!” Mắt mẹ Tuấn Vi trợn trắng bác bỏ. “Con gái của bác Lý mới hai mươi bốn tuổi, hôm nay đã kết hôn, trong bụng còn có em bé, còn con thì sao? Lúc nào thì mới có thể để cho chúng ta ôm cháu ngoại đây?”

“Mẹ ơi, lên xe trước mới mua vé bổ sung sau như vậy thì có gì hay ho!” Đến lượt Thi Tuấn Vi trợn trắng mắt, bĩu môi, ngay sau đó biểu đạt ý kiến. “Hiện tại con muốn lấy sự nghiệp làm trọng, còn chưa tính đến chuyện đó.”

“Con gái nên coi trọng hôn nhân gia đình, không phải là sự nghiệp.” Một giọng nam tham gia vào, ba Tuấn Vi đi ra khỏi phòng làm việc khẳng khái với chủ nghĩa trọng nam khinh nữ.

“Đó là quan niệm cũ, hôn nhân cũng không chắc chắn trăm phần trăm, hiện tại có rất nhiều phụ nữ đều tập trung tinh thần vào công việc.” Vì muốn phản bác lập luận của ba mẹ, Thi Tuấn Vi cố gắng thay đổi quan niệm lỗi thời của bọn họ.

“Mấy người đó đều là hôn nhân không hạnh phúc, hoặc là không ai thèm lấy nên mới lấy có an ủi mình.” Mẹ Tuấn Vi liếc nhìn về phía cô, âm thầm tính toán làm sao để mau chóng bán con gái ra ngoài.

“Không phải như vậy đâu!” Thi Tuấn Vi nhăn mũi thon, không ủng hộ lập luận của bọn họ.

Cô có một công việc tốt, có tình yêu tuyệt vời, rất hài lòng với tình hình trước mắt, cho nên tuyệt đối không muốn thay đổi! Ba mẹ đã lâu không gặp, thôi thì cứ để bọn họ cần nhằn đi, dù sao thì trời cao hoàng đế xa, nam bắc cách xa nhau, đợi bọn họ trở về Cao Hùng rồi thì cũng chỉ có thể bó tay thôi.

Nhìn cha chậm rãi đi về phía ban công muốn nhìn quang cảnh chung quanh một chút, Thi Tuấn Vi không cảm thấy có gì bất thường, nhưng giấy lát liền chợt ý thức được có chuyện rất không ổn – vừa rồi cô và Cương Diễm, bỏ sót ban công không có dọn dẹp, quần áo mới giặt ngày hôm qua còn treo ở trên giá phơi áo, nếu như bị nhìn thấy thì lộ hết, ngoài đó có đồ lót của Phùng Cương Diễm a!

“A!” Cô đột nhiên kêu lên, hấp dẫn sự chú ý, ngăn cản ba tiếp tục nhìn ra ngoài.

“Làm gì vậy con? Mẹ bị con hù sợ rồi đó!” Mẹ Tuấn Vi tức giận đánh cô một cái, vuốt vuốt lồng ngực.

“Sao vậy?” Ba Tuấn Vi quay lại hỏi.

“A, cái đó... Gần đây có một quán cà phê rất khá, không phải ba rất thích uống cà phê sao? Còn hơn hai giờ mới đi dự tiệc, ba có muốn cùng đi ném thử một chút không?” Cô lập tức nghĩ cố, vừa nảy ra ý kiến đã khẩn trương lấp liếm.

“Vậy à?” Ba Tuấn Vi vui mừng, lập tức đồng ý. “Được, đi ngay bây giờ đi!”

May quá, thành công dời sự chú ý của ba ba đi, không để đồ lót ngoài ban công tiết lộ bí mật!

Thi Tuấn Vi thở phào nhẹ nhõm, liền vội vàng gạt đầu như bầm tỏi. “Dạ dạ.”

Nhờ có phản ứng bén nhạy, trước mắt coi như có kinh hoảng nhưng không đến nỗi nguy hiểm, tạm thời an toàn vượt qua kiểm tra, chỉ cần nhìn đến khi ba mẹ đi tham gia tiệc mừng, thì có thể bình an mà vượt qua nguy cơ lần này.

Thi Tuấn Vi tưởng rằng đợi đến bữa ăn tối thì có thể bình an vô sự, gọi Phùng Cương Diễm về, không nghĩ tới ba mẹ trước khi đi lại quảng cho cô một quả bom –

“Mẹ và cha con tạm thời quyết định muốn ở chỗ của con ngủ một đêm, sáng sớm mới lái xe về Nam.”

“Hả?” Cô ngây người, cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất.

“Thế nào? Không tiện sao?” Mẹ Tuấn Vi giận tái mặt liếc cô.

Cô sững sốt, vội vàng bày ra nụ cười lấy lòng. “Không phải, làm sao lại không tiện!”

“Ba thấy phòng làm việc có ghế sofa, nếu không thì trải đệm nằm dưới đất cũng được.” Ba Tuấn Vi xem qua hoàn cảnh.

“Ba mẹ ngủ giường của con đi, con ra ghế sofa là được rồi.” Nếu không còn cách nào cự tuyệt, không thể thay đổi, vậy thì dứt khoát một chút, trực tiếp an bài cho xong.

Chờ cha mẹ đi uống rượu mừng, Thi Tuấn Vi vội vàng tranh thủ thời gian liên lạc với Phùng Cương Diễm.

“Anh đang ở đâu?”

“Anh đang ở tiệm áo cưới, ba mẹ em đi rồi à? Anh về nhà được rồi phải không?” Phùng Cương Diễm vì giết thời gian, đi tới chỗ mấy đồng nghiệp cũ, thấy Thi Tuấn Vi điện tới, liền cho rằng nguy hiểm đã giải trừ.

“Còn chưa được, anh ở đó chờ em, em sẽ đến gặp anh.”

Thi Tuấn Vi vội vàng gọi tắc xi, chưa đến mười lăm phút, cô đã tới chỗ Cương Diễm, hai người gặp mặt.

“Thế nào?” Phùng Cương Diễm đứng trước cửa tiệm chờ đợi, buồn bực hỏi Thi Tuấn Vi mới vừa xuống tắc xi.

“Ba mẹ em muốn ở nhà chúng ta qua đêm tối nay.” Cô công bố tin xấu, sự áy náy trong lòng sắp bao phủ toàn thân cô.

Phùng Cương Diễm ngậy ra, chuyện phát triển ra ngoài sự dự liệu của bọn họ. Vậy tối nay hẳn phải lưu lạc tới đâu?

“Ba em lái xe lâu tương đối mệt mỏi, cho nên phải nghỉ ngơi qua đêm mới có thể lực lái xe trở về Nam.” Thi Tuấn Vi giải thích cho hẳn.

Cô có thể hiểu tại sao cha mẹ quyết định lưu lại qua đêm, dù sao bọn họ cũng không mang quần áo tắm rửa, thật sự là đột nhiên nghĩ tới.

“Ừ.” Anh gật đầu một cái, có thể thông cảm, suy tư một lát. “Vậy... hôm nay anh tìm khách sạn hay nhà trọ gì đó ở là được.”

“Thật xin lỗi a, chỉ có thể tiếp tục để anh chịu thiệt thòi.” Cô áy náy lắc lắc cánh tay Cương Diễm làm nũng.

“Ngốc à, không cần nói xin lỗi với anh.” Anh xoa xoa đầu của cô, cho cô một nụ cười trấn an.

“Bởi vì em thật sự cảm thấy băn khoăn!” Cô cong môi lên, trong đôi mắt ướt át, ngậy thơ dễ thương như nai con Bambi.

“Làm chi mà khách sáo với anh như vậy!” Nhìn bộ dáng vô tội khả ái của cô, Cương Diễm không nhịn được nắm hông cô, hôn lên gò má cô một cái.

Thi Tuấn Vi tươi cười, anh rộng lượng bao dung khiến cô an tâm hơn rất nhiều.

“Vậy hiện tại hai đứa mình cùng đi tìm khách sạn nhé.” Cô thân mật nắm cánh tay Cương Diễm, cố gắng muốn đền bù.

“Đương nhiên là được a, thuận tiện nằm thử với anh một cái thì càng tốt.” Anh nhếch môi cười mờ ám, ánh mắt hấp dẫn làm cho người khác run sợ nhìn về phía cô, thầm ám hiệu.

Tuấn Vi hơi đỏ mặt, liếc Cương Diễm không đứng đắn một cái. “Anh còn có tâm tình nói giỡn sao?”

“Tại sao không?” Phùng Cương Diễm thoải mái nhếch mày, dạy Tuấn Vi một cách nhận định mới về cuộc sống. “Thích ứng trong mọi hoàn cảnh thôi, nếu như chuyện đã không thể thay đổi, thì có để tâm vào chuyện vụn vặt cũng vô ích a! Ai, anh đã nói với em chưa nhỉ, hồi trước anh có xem qua cuốn ‘nhà trọ tình yêu lãng mạn’ cảm thấy khung cảnh của nó rất đặc biệt, hiện tại vừa hay có cơ hội, phải đi xem xem...”

Anh nắm tay cô, đi về phía chiếc xe đỗ ở ven đường, còn vừa tùy tiện thảo luận về những khách sạn nhà trọ mà mình tương đối có hứng thú, hoàn toàn không bị tình huống ngoài ý muốn lần này quấy nhiễu tâm tình.

Thi Tuấn Vi nhìn bóng lưng rộng rãi của anh, lúc trước cô có chút e ngại với tính cách thoải mái thẳng thắn của Cương Diễm, nhưng lần này, cô không thể không thừa nhận thoải mái thẳng thắn có lúc cũng là một loại ưu điểm, hơn nữa làm cô rất thương thức.

Cô hiểu, sự bao dung của anh xuất phát từ chính tình yêu dành cho cô, cho nên không xin lỗi nữa, chỉ biểu đạt lòng biết ơn với anh.

“Cám ơn anh.” Tuấn Vi kéo Cương Diễm dừng lại, nhón chân lên, chủ động ịn một nụ hôn lên mặt anh.

Bao dung cùng thông cảm, quả thật đã khiến tình cảm bước lên một bước dài, Tuấn Vi đã càng lúc càng hiểu được phải làm sao để đứng ở những góc độ khác nhau mà thưởng thức Cương Diễm, cho nên, cũng càng lúc càng xác định ánh mắt chọn lựa đàn ông của mình—

Thật sự rất tốt!

3. Chương 3

Rèm cửa sổ dày cộm nặng nề che đi nguồn sáng, bên trong căn phòng âm u, máy sưởi tỏa ra hơi ấm, ngăn cách với sự lạnh lẽo ngoài phòng, tạo nên bầu không khí ấm áp yên tĩnh.

Trên giường lớn có bốn cột, màn tơ êm ái nhẹ buông, kèm theo tiếng ngáy rất nhỏ, chăn bông chậm rãi phập phồng theo quy luật.

Bỗng dưng, cửa phòng mở ra, một đôi giày boots màu đen bước vào, đi qua thảm, đi tới trước giường ngủ thì ngừng lại.

Ngủ say như vậy a... Thi Tuấn Vi nhìn gương mặt say ngủ của Phùng Cương Diễm, khóe miệng vô thức khẽ cong lên.

Ba mẹ ngủ sớm dậy sớm, hơn sáu giờ liền tỉnh, cô cũng rời giường theo, chuẩn bị cháo trắng rau dưa, để cho bọn họ ăn xong bữa ăn sáng mới rời đi. Sau đó, cô vốn là muốn gọi điện thoại thông báo cho Phùng Cương Diễm, nhưng đoán chắc anh còn đang ngủ, vừa đúng ngày hôm qua khi cùng anh tới đặt phòng thì có đặc biệt yêu cầu cấp thêm một thẻ mở cửa phòng, cho nên dứt khoát chạy đến tìm anh, cho anh một niềm vui bất ngờ.

Nhìn anh ngủ ngon như vậy, hại cô cũng không nhịn được cảm thấy hơi mệt mỏi.

Ngày hôm qua nói là nhiều quá, lương tâm bất an, ngủ không yên ổn... Hi, cô cũng ngủ thôi! Dù sao cách lúc trả phòng còn có một đoạn thời gian không ngắn.

Để ví da xuống, cởi giày, cởi áo khoác, cởi quần jean, cô chỉ mặc một chiếc áo len đơn giản dài, nhẹ nhàng vén chăn bông lên bỏ vào giường, dựa vào cánh tay của anh, sưởi ấm cho anh.

“Ừm...” Bị giật mình tỉnh giấc, Phùng Cương Diễm khẽ mở mắt ra, lật người hít hà, ngay sau đó an tâm mỉm cười, duỗi cánh tay ôm Tuấn Vi thật chặt, lười biếng nói: “Là người đẹp từ đâu tới chủ động chui vào lòng tôi đây nhỉ?”

“Không biết từ đâu tới, anh còn dám ôm?” Cô cáu giận đánh lên vai anh.

Cú đánh cứ như gãi ngứa, Cương Diễm chui vào trong cổ ngào ngạt mùi thơm của cô, hơi cười đáp: “Trừ em ra còn ai vào đây? Nếu như là người khác, hiện tại cũng đã bị anh đạp xuống giường rồi!” Phùng Cương Diễm rất là kén chọn, làm sao có thể tùy tiện ôm đàn bà được!

Nổi da gà một hồi, cô rụt cổ, so đo hỏi: “Làm sao anh biết là em?”

“Làm sao có thể không biết? Đối với người phụ nữ mình yêu mến anh rõ như lòng bàn tay.” Phùng Cương Diễm tiếp tục tiến công, bàn tay anh, trêu chọc ham muốn giấu kín của cô. “Mùi thơm trên người em, xúc cảm của mái tóc, đường cong của vóc người, còn có giải đất nhạy cảm ... ”

“Đừng làm rộn!” Cô dè dặt áo lông lại, ngăn cản bàn tay không an phận kia dò vào công thành chiếm đất.

Cương Diễm mới vừa tỉnh lại, giọng nói trầm thấp giống như tiếng đàn cello mê người, ngón tay trêu đùa mang theo nhiệt độ nóng rực thiêu đốt cô... Cô còn chưa ngủ, ý thức cùng lý trí đã có khuynh hướng muốn tan rã.

“Khó có dịp tới ở nơi này, chúng ta cũng nên tranh thủ, đừng lãng phí!” Một tay bị ngăn trở, Phùng Cương Diễm liền dùng cả tay lẫn chân, chân dài chen vào giữa đùi cô, lật người đè lên cô, nằm ở phía trên cô khàn khàn nói nhỏ.” Tối hôm qua anh đã nghĩ, nếu có em ở đây thì tốt biết mấy...”

Nhất thời, một cỗ tình ái nóng bỏng lập tức tràn ngập trong không khí, nhiệt độ trong phòng dường như cũng nhanh chóng tăng lên vài độ.

Chủ đề của gian phòng này là phong tình Nam Dương, có giường bốn trụ lãng mạn, đình nghỉ chân nhàn nhã, vông, còn có hồ tắm lớn nửa lộ thiên, chung quanh trồng cây cảnh nhiệt đới để làm đẹp, tượng đá, tượng gỗ, đồ đạc bằng trúc... Không khí cực kỳ tốt, quả nhiên là đặc biệt chế tạo vì nam nữ yêu nhau.

Tối hôm qua khi anh nhìn những thứ này liền nghĩ đến cô, không nghĩ tới khi tỉnh dậy giai nhân đã nằm ngủ bên người, đương nhiên phải nắm chặt cơ hội, không để lãng phí thời gian thời gian tốt đẹp.

“Anh thật háo sắc, cả ngày nghĩ tới chuyện kia...” Bàn tay mềm mại của cô chống lên lồng ngực của Cương Diễm, màu hồng phớt hiện đầy hai gò má, Tuấn Vi lầu bầu nói.

“Anh nghĩ tới em không được à?” Đốt ngón tay vuốt ve hai gò má mềm mại của cô, tham lam nhìn gương mặt ứng hồng kiều diễm kia, anh dịu dàng nói nhỏ, nửa người dưới khẽ dùng sức, để cho cô cảm thụ căn nguyên dục vọng cứng rắn nóng bỏng vì cô.

Lời nói trêu đùa của anh giống như ma chú đầu độc, để cho thần trí cô bay đến tận đầu tận đuôi, nhịp tim Thi Tuấn Vi như đánh trống, sóng mắt mềm mại đáng yêu lườm Cương Diễm.

“Vậy hiện tại em chạy tới chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

“Em nói xem?” Anh cúi người xuống, nhiệt tình hôn lên cánh môi đỏ thắm kia, khoe miệng khẽ nhếch chứa đựng tình ý nồng nàn.

Đâu chỉ bây giờ mới tự chui đầu vào lưới, đây cũng không phải là lần đầu tiên!

Ban đầu lúc bọn họ gặp gỡ thì Phùng Cương Diễm đang chỉnh ống kính, bởi vì góc độ gây hiểu nhầm, Tuấn Vi phát hiện cử động của anh, cho là anh đang chụp trộm cô, lập tức liền không vui chạy tới chất vấn, sau đó mới phát hiện là một cuộc hiểu lầm, nhưng lại vì vậy mà thúc đẩy duyên phận của hai người; sau khi hai người lui tới, cô lại tìm anh cùng mua phòng, thành quan hệ ở chung một cách tự nhiên... Những việc này đều là ví dụ cô tự chui đầu vào lưới.

Anh thẳng thắn mà tùy ý dây dưa, khát vọng chiếm toàn bộ sự ngọt ngào của cô, thể tới hưng hân nhiệt tình làm Thi Tuấn Vi rơi vào trong dòng nước xoáy mê huyền, hơi thở bị anh quấy đến rối loạn khó khăn, chỉ có thể níu lấy cánh tay của anh, ngửa đầu hứng chịu sự đòi hỏi...

Khó có được ngày nghỉ tết âm lịch, Phùng Cương Diễm cùng Thi Tuấn Vi rất nhàn rỗi, bọn họ không có kế hoạch đặc biệt, làm cái gì đều là hứng chí lên, nghĩ đến liền đi ngay.

Đối với Thi Tuấn Vi mà nói, nghỉ ngơi cũng không muốn động não, hơn nữa ở bên cạnh Phùng Cương Diễm khỏi hải cẩu cần bản sẽ không nhầm chán, quan trọng nhất là, ở chung một chỗ với người mình yêu, bất luận làm cái gì cũng vui vẻ.

Mùng ba tết, mới sáng sớm Thi Tuấn Vi liền bị Phùng Cương Diễm dựng dậy chuẩn bị hành lý.

Ngáp một cái thật to, cô còn buồn ngủ nhìn về phía người đàn ông tinh thần sáng khoái kia. “Ôáp ~~ muốn đi đâu a?”

“Đi Hoa Liên đi.” Phùng Cương Diễm đang kiểm tra máy chụp hình cùng ống kính trong túi đeo lưng, nhìn cô một cái, mỉm cười.

“Cầu xin anh lần sau nhớ nói trước, như vậy tối hôm qua em cũng sẽ không xem ti vi đến hai, ba giờ sáng.” Cô dụi mắt, vừa oán hận nói, cực kỳ muốn trở về phòng ngủ tiếp tục cùng giường chiếu thân mật một phen.

“Đột nhiên có hứng nha, dù sao cũng rảnh rỗi, đi chụp vài bức hình.” Kéo khóa túi đeo lưng, anh đi về phía cô giúp cô một tay dọn dẹp hành lý.

“Ai, em nói với trong nhà muốn ra nước ngoài chơi mới có thể ở lại Đài Bắc, còn anh? Cũng không cần về nhà sao?” Cô tò mò hỏi.

Mặc dù không muốn làm cho các bậc trưởng bối thân thiết quá độ, nhưng quan hệ của hai người ngày càng ổn định, thế nhưng anh lại chưa từng nói muốn đem cô về giới thiệu cho người nhà, khiến cô cảm thấy hơi hơi để ý, thậm chí lòng dạ hẹp hòi suy đoán địa vị của mình ở trong lòng anh rốt cuộc có quan trọng hay không?

“Không sao, anh có gọi điện thoại hỏi thăm rồi.” Nói về gia đình, ánh mắt Phùng Cương Diễm không khỏi ảm đạm buồn bã.

“Không bằng chúng ta đi trung bộ chơi thích hơn, anh có thể thuận tiện...” Cô hưng trí bưng bưng đề nghị, một mặt muốn hiểu rõ về Cương Diễm hơn, một mặt không hy vọng anh vì cô mà bỏ quên người nhà.

“Không muốn.” Còn chưa nghe hết lời, đã một ngụm cất ngang, sắc mặt trầm xuống.

Thật hung dữ! Thi Tuấn Vi ngậm miệng, bị phản ứng cùng sắc mặt của anh dọa cho sợ hết hồn, không khí trở nên đông cứng.

Thấy vẻ mặt cô kinh ngạc, Phùng Cương Diễm mới nhận ra mình phản ứng thái quá, áy náy mềm giọng thẳng thắn nói: “Tình cảm của anh và gia đình không tốt lắm, cho nên có trở về nhà mừng năm mới hay không đối với bọn họ mà nói cũng không có gì quan trọng.”

Thì ra là như vậy! Cô mềm lòng, không so đo nữa, đồng thời đau lòng ánh mắt không khỏi ảm đạm xuống.

Tuấn Vi còn tưởng rằng anh rất ít nhắc tới chuyện trong nhà, là bởi vì tình cảm hai người không đủ sâu đậm, thì ra sự thật là bởi vì tình cảm của anh và gia đình không tốt, đều do cô nghĩ quá nhiều rồi.

“Thích Hoa Liên thì đi Hoa Liên, dù sao em cũng mới đi qua có một lần.” Cô nói sang chuyện khác, xoa dịu bầu không khí.

Phùng Cương Diễm cười nhẹ một tiếng, đưa tay vỗ vỗ gương mặt của cô, biết cô uất ức, tự nhiên cũng nguyện ý lùi một bước.

“Hôm nào có cơ hội anh dẫn em đi Trung bộ chơi.”

“Ừ.” Hiểu sự áy náy trong lời nói của anh, cô gật đầu một cái, khe khẽ khước miệng đồng ý.

Cô không biết tại sao tình cảm của anh và người nhà không được tốt, nhưng nếu đã nói tới đề tài này rồi, tại sao anh không kể về cô?

Bọn họ cũng đã thân mật như thế, anh còn không thể thoải mái mở lòng với cô sao?

Ai, thẳng thắn mà nói, thật đúng là hơi thất vọng một chút!

Lúc nào thì, bọn họ mới có thể trở thành bạn tri âm không có chút bí mật nào, hơn nữa có thể chia sẻ tất cả tâm sự đây?

Phùng Cương Diễm thiếu sót tình thân, nhưng ở phương diện bạn bè thì một chút vấn đề cũng không có, bỏ qua một bên cá tính u ám tiềm tàng mỗi khi nhắc tới chuyện gia đình, Cương Diễm thẳng thắn hào sảng lại có tài hoa, các bạn bè cũng ai thích tiếp cận anh.

Người cùng sở thích chụp ảnh thường thường tìm anh tỷ thí chia sẻ với nhau, bạn cũ sẽ tìm anh ôn chuyện, nhiếp ảnh gia trong cửa hàng áo cưới muốn khai phá ngoại cảnh cũng sẽ tìm Cương Diễm đồng hành, mọi người có chuyện phiền toái sẽ xin Cương Diễm giúp một tay, dĩ nhiên, tụ hội vui chơi cũng sẽ không quên anh.

Ngày nghỉ của tiệm áo cưới, bảy, tám đồng nghiệp rủ nhau đi ăn uống hát hò, cũng chạy tới nhà Phùng Cương Diễm chơi, vừa đúng lúc Thi Tuấn Vi đi làm, chỉ có một mình Cương Diễm ở nhà.

Ăn uống no say, bắt đầu muốn tìm việc vui, có đồng nghiệp đề nghị: “Hắc, chúng ta chơi mạt chược đi!”

“Lấy mặt chược đâu ra a?” Đồng nghiệp giáp cho là Phùng Cương Diễm ở chung với tình nhân, không thể nào có loại đồ dùng giải trí cần bốn người mới có thể chơi này.

“Không sao, gần đây có tiệm văn phòng phẩm.” Thân là chủ nhân, dĩ nhiên muốn cho khách tận hứng, Phùng Cương Diễm thuận theo đề nghị của bọn hắn.

“Ở đâu? Tôi đi mua.” Đồng nghiệp ắt nhiệt tình, lập tức muốn hành động.

“Khoan đã, nhà người có bàn mặt chược sao?” Đồng nghiệp bính ngay cả chi tiết nhỏ cũng lưu ý đến.

“Không có, vậy hẳn là phải đi cửa hàng lớn mới mua được...” Ngay sau đó Phùng Cương Diễm đứng dậy, cầm cái chìa khóa cùng bóp da. “Tôi đi mua cho, tôi tương đối quen thuộc đường xá.”

“Phùng đại ca, anh và em cùng đi nhé, thuận tiện giúp mọi người mua một chút thức uống đồ ăn vặt.” Vừa thấy Phùng Cương Diễm muốn ra khỏi cửa, Kha Tuệ Dĩnh theo sát bên đuôi, biểu hiện hết sức nhiệt tình ân cần.

Thật ra thì, cô ta cũng không quen thân với Phùng Cương Diễm như những người khác, cô vừa tới tiệm áo cưới không bao lâu, Phùng Cương Diễm đã rời đi rồi, nhưng thời gian chung đụng ngắn ngủi đã khiến cho cô sinh ra sự hâm mộ, mỗi lần Phùng Cương Diễm tới tiệm áo cưới chơi thì cô luôn nắm chặt cơ hội nói chuyện nhiều với anh, trước đây biết anh và bạn gái mua nhà ở chung, cô còn thương tâm được một lúc, nhưng sau đó cô lại nghĩ, chưa chết thì chưa hết hy vọng, cho nên lần này mọi người nói muốn tới nhà Cương Diễm chơi, dĩ nhiên cô cũng muốn cùng đi theo.

“Được.” Phùng Cương Diễm không biết tâm tư của cô ta, hào phóng đáp ứng, sau đó nói giỡn cất giọng dặn dò các đồng nghiệp: “Ai, các người chớ phá hủy nhà ta a!”

“Yên tâm!” Các đồng nghiệp cười đáp.

“Chúng ta đi thôi.” Phùng Cương Diễm nói với Kha Tuệ Dĩnh, dẫn đầu đi ra cửa.

Kha Tuệ Dĩnh đi theo phía sau, khóe miệng cười ngọt ngào, trong ánh mắt ngắm nhìn bóng lưng của anh, xẹt qua tình yêu say đắm thường ngày che giấu ở trong lòng.

Cơ hội là nắm giữ ở trong tay mình, chỉ cần ra sức nắm chặt, lẳng lặng chờ đợi, vẫn là có thể!

Hơn bảy giờ tối, Thi Tuấn Vi trở về nhà, vừa mở cửa ra, cảnh tượng náo nhiệt ồn ào trước mắt khiến cho cô kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Hi! Tuấn Vi.”

“Hello, chúng tôi tới quá rầy!” Các đồng nghiệp nhìn thấy nữ chủ nhân trở lại, không hẹn mà cùng rối rít cất giọng chào hỏi.

“Em đã về rồi?” Phùng Cương Diễm ngồi trên bàn chơi bài nhìn về phía cô, mỉm cười nói: “Hôm nay bọn họ nghỉ phép, buổi chiều liền chạy tới đây.”

“Hi, mọi người khỏe.” Nhìn một phòng có cả nam lẫn nữ, môi đỏ mọng khẽ mỉm cười, Thi Tuấn Vi khách khí rộng rãi chào hỏi mọi người, đi tới bên cạnh Phùng Cương Diễm.

“Những con ma bài bạc này làm thịt anh mất nhiều máu lắm rồi, em có muốn đi thay quần áo, thế vị trí của anh không?” Anh ôm hông cô, mời cô tham dự.

“Kỹ thuật đánh bài của em còn kém hơn anh, để em thế sợ còn thảm hại hơn.” Thi Tuấn Vi mỉm cười, khom người nhìn bài trong tay Phùng Cương Diễm.

“Ha ha... Đòi cứu binh hả? Tôi đã sớm nói muốn giết ông không còn mảnh giáp rồi mà.” Người thắng lớn đắc ý nhạo báng, sắc mặt phách lối rất đáng đánh đòn.

Thi Tuấn Vi nhìn bài của Phùng Cương Diễm sau đó bắt đầu phán đoán, bài cũng không tệ, có tứ hỉ, môi đỏ mọng không khỏi dương lên, mô phỏng võ hiệp tạo thế vận khí truyền thụ nội lực, cổ vũ anh cố gắng lên.

“Đừng lo lắng, bài thoát nhìn rất tốt, sắp đổi vận rồi!”

“Không tệ đúng không? Hắc hắc... mấy người cẩn thận nha!” Phùng Cương Diễm càng lúc càng có lòng tin, nghênh ngang sáng giọng khích mọi người.

“Ha ha... Quân này ta muốn tự mò!” Đến phiên nhà trên sờ bài, tùy tiện châm chọc Phùng Cương Diễm, đáng tiếc thất vọng, liền ném bài ra ngoài.

Đến phiên Phùng Cương Diễm, anh hơi hất cằm ra hiệu: “Tuấn Vi, quân này em lấy giúp anh.”

“Được, xem em đây...” Cô phối hợp đưa tay mò bài, mở ra đặt trước bàn, hai người vừa nhìn, không hẹn mà cùng vui mừng hoan hô: “Ha, ù rồi!”

“Vận may của ta đã trở lại, lập tức sẽ chuyển bại thành thắng.” Phùng Cương Diễm đắc ý nói, còn nắm lấy bàn tay mềm mại của bạn gái, ấn một nụ hôn lên mu bàn tay.

Thi Tuấn Vi gương môi cười duyên, mặc dù biết là nói đùa, thế nhưng cách nói thân mật như thế làm tim cô không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

“Chắc chắn, hai người quá buồn nôn rồi!” Mọi người vừa từ trong ngăn kéo lấy tiền ra, vừa không chịu nổi bĩu môi giễu cợt.

“Thế nào, tôi sẽ làm các ông mất đầu mất trước, sau đó thừa thế xông lên lột sạch túi của mấy ông!” Phùng Cương Diễm mới ù một lần, đã kiêu ngạo vênh cái miệng lên trời.

“Được rồi, vậy mọi người chơi đi, em vừa trở về, đi rửa mặt nghỉ ngơi một chút.” Vỗ vỗ bả vai Cương Diễm, Thi Tuấn Vi tạm biệt mọi người.

Cô không khó chịu với việc anh tự hời bạn bè ở nhà, chung quy vẫn tốt hơn ra ngoài đi lêu lổng, hơn nữa nhìn anh và mọi người chơi vui vẻ, cô cũng cảm thấy vui lây.

Bởi vì cô hiểu, mặc dù là quan hệ ở chung, vẫn cần có một chút tự do cùng không gian cá nhân, dù sao cô không hy vọng có một ngày hai người sẽ cảm thấy chán ghét ngán ngẩm đối phương.

Cho nên thỉnh thoảng có bạn bè tới chơi, cô vẫn hoan nghênh.

Đi tới phòng giữ quần áo cầm quần áo mới để tắm rửa, cô đi vào phòng ngủ, trở tay đóng cửa lại.

Sau lễ mừng năm mới bận rộn đến không thở nổi, phòng thiết kế công ty mà Thi Tuấn Vi làm việc, thời gian này cũng thoải mái hơn rất nhiều, nhưng vì gần đây có dự án xây mới của một công ty nên phòng thiết kế phải tổng động viên, vì vậy lượng công việc vẫn tương đối nhiều.

Cũng vì vậy mỗi ngày cô tan sở về đến nhà, chuyện muốn làm nhất chính là tìm chỗ ngã lưng, buông lỏng gân cốt căng thẳng một cái.

Từng cái từng cái cởi bỏ quần áo trên người, Tuấn Vi mặc bộ áo ngủ liền thân, sau đó đặt mông ngồi lên giường lớn, lại bị dị vật trong chăn dọa cho sợ đến bật lên, trừng mắt nhìn giường lớn tựa như thấy quái vật lên bờ.

“A!” Cô kinh ngạc kinh hô lên tiếng.

“Ưm...” Kha Tuệ Dĩnh đang chìm trong mộng đẹp bị tiếng la làm tỉnh giấc, lười biếng chống tay ngồi dậy, xoa xoa mắt, giật mình nhìn về phía Tuấn Vi.

Nhìn một cô gái quần áo, tóc tai cũng hơi xốc xếch ngủ trên giường của mình cùng Phùng Cương Diễm, Thi Tuấn Vi không khỏi cảm thấy chướng mắt, trong lòng vô cùng khó chịu.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới trong phòng ngủ sẽ có người khác ở, mới vừa rồi còn không có chút phòng bị nào cởi sạch ra hết!

“Cô là ai?” Tuấn Vi không khỏi nghiêm túc chất vấn.

“Tôi là Kha Tuệ Dĩnh, bạn của Phùng đại ca, cô là ai a?” Còn mơ mơ màng màng chưa tỉnh ngủ, lễ phép cũng còn chưa tỉnh, Kha Tuệ Dĩnh hỏi ngược lại.

Thi Tuấn Vi không khỏi nhú nhú mày.

Có làm hay không, đi tới nơi này, còn không biết cô là ai? Không khỏi quá thất lễ đi?

Còn nữa, cô gái này Tuấn Vi chưa từng thấy qua, là ai để cho cô ta nghĩ là có thể ngủ ở phòng ngủ chính? Người bình thường tới nhà người khác làm khách, dù sao đi nữa cũng sẽ không mặt dày ngủ ở phòng ngủ chính chứ?

“Tôi là một trong hai chủ nhân của căn nhà này, Thi Tuấn Vi.” Mặc dù không vui, nhưng căn cứ vào phong độ, cô cũng không biểu hiện ra rõ ràng.

Kha Tuệ Dĩnh sững sờ một chút, một lát sau, mới phản ứng lại được.

“A, cô là bạn gái của Phùng đại ca.” Vừa biết thân phận của Tuấn Vi thì đồng thời, cũng không khách khí quan sát cô từ đầu đến chân một lần.

Nghe nói, bạn gái của Phùng Cương Diễm rất giỏi, bất quá cô gái mặc áo ngủ liền thân trước mắt cũng không có khí chất quá thông minh, nhưng không thể phủ nhận, cô ta cũng có gương mặt xinh đẹp đấy... Nghĩ đến người đàn ông mình yêu lại thuộc về người này, trong lòng Kha Tuệ Dĩnh không khỏi tràn đầy hâm mộ ghen tỵ, nên thái độ cũng không thể thân thiện lên nổi.

“Không sai.” Thi Tuấn Vi gật đầu một cái, nhàn nhạt giật giạt khóe miệng mỉm cười.

Thì ra là biết nha! Nhưng dù cô ấy biết rồi, Tuấn Vi cũng không có biện pháp đối xử thân thiện như những người khác.

Phụ nữ rất là nhạy cảm, Kha Tuệ Dĩnh trước mắt này, cảm giác không bình thường, cho nên chuyện cô ta ngang nhiên ngủ trên giường của mình và Phùng Cương Diễm, khiến cho trong lòng cô rất không thoải mái, huống chi hiện tại cô cũng trở về phòng rồi, cô ta còn nhơn nhơn ngồi trên giường, tựa hồ không có ý định rời đi!

“Hiện tại tôi muốn dùng phòng tắm, nếu cô không ngại...” Thi Tuấn Vi khách khí mở miệng, người bình thường nếu nghe thấy chủ nhân nói như vậy, phản ứng hợp lý là phải thức thời mà trả không gian riêng tư lại cho chủ nhân, nhưng không nghĩ tới Kha Tuệ Dĩnh lại không giống người hường.

“Không sao, tôi sẽ không ngại đâu, cô cứ làm chuyện của cô, không cần để ý đến tôi.” Kha Tuệ Dĩnh khoát tay, đáp rất tự nhiên.

Thi Tuấn Vi ngây người, trên trán rơi xuống ba đường hắc tuyến, không biết nói gì.

Tiểu thư, cô nói không cần để ý thì không cần để ý sao?

Rốt cuộc cô ta là người từ đâu rốt xuống a?

Rốt cuộc là thật sự nghe không hiểu ám hiệu, hay là đang cố ý trắng mắt giả ngu?

Nếu như cô ta không phải là khách của Phùng Cương Diễm, nếu như không phải cô bạn tâm đến thể diện của Phùng Cương Diễm, cô nhất định không khách khí mời cô ta đi ra ngoài!

Nhưng mà, vào giờ phút này, cô nhất định phải làm một nữ chủ nhân hợp lễ, cho dù đã vô cùng khó chịu, cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

“Vây cũng được, cô tiếp tục nghỉ ngơi đi.” Cô cứng ngắc giường môi đáp lại, cầm quần áo lên đi tắm, bắt đầu đi về phía phòng tắm.

Tối nay chờ khách về, cô nhất định phải nói chuyện rõ ràng với Phùng Cương Diễm; phòng ngủ là nơi riêng tư, không nên tùy tiện để cho người khác đi vào, còn lớn mặt ngủ trên giường của bọn họ!

Kha Tuệ Dĩnh nhìn về phía cánh cửa đã đóng lại, làm mặt quỷ.

Cô nghe hiểu được ám hiệu của cô ta, ý của cô ta là – cô ta muốn dùng phòng, có người ở không tiện, muốn cô rời đi.

Cô không đi, là Phùng đại ca đồng ý cho cô ngủ ở đây, cô không đi đấy! Tuấn Vi kia dám không biết xấu hổ muốn cô rời đi à, còn lâu.

Cô ta không tiện là của chuyện của cô ta, cô muốn ở chỗ thuộc về Phùng Cương Diễm này thật lâu, an ủi tình yêu đơn phương của mình. (Myu: ta ko có cách nào chịu nổi mấy bạn hiền này, phải tay ta ấy à hừ.. hừ..hừ..)

4. Chương 4

Mười giờ rưỡi đêm, ván bài kết thúc, một nhóm người phải mông một cái rời đi, lưu lại một phòng xốc xếch, công việc thu dọn thuộc về hai bạn chủ nhà số khổ.

“Bọn này đúng là không có lương tâm, cũng không ở lại giúp một tay nữa...”

Phùng Cương Diễm vừa dọn dẹp vừa nói thầm, liếc về phía Thi Tuấn Vi từ sau khi tắm rõ ràng hơi khác lạ, cô vẫn trầm mặc dọn dẹp.

Kỳ quái, nghe mình nói thầm, vậy mà cô cũng không hề đáp lại?

“Cái đó... Tuấn Vi à, nếu em mệt rồi thì đi ngủ trước đi, anh sẽ phụ trách dọn xong chỗ này.” Cương Diễm thử thăm dò nói.

“Ừ.” Cô buồn buồn trả lời, không chút do dự thả đồ đạc trong tay xuống, đi vào phòng ngủ.

Ách... Anh chỉ nói khách khí như vậy thôi, cô đã tưởng là thật bỏ lại tất cả trở về phòng sao?

Phùng Cương Diễm sững sờ nhìn bóng lưng của Tuấn Vi.

Thi Tuấn Vi trở lại phòng ngủ, liếc nhìn ra giường hơi xốc xếch một lúc lâu, nghĩ đến từng có một người phụ nữ làm mình không vui ngủ qua, lập tức quyết định đổi ra giường, lấy ra giường sạch sẽ ra thay, nếu không sợ rằng tối nay cô sẽ ác mộng liên tiếp, ngủ không yên ổn.

Thật sự cô rất mệt mỏi! Bởi vì cái cô Kha Tuệ Dĩnh đó thật sự bất lịch sự tới cực điểm, chủ nhân cũng đã đi ra đi vào phòng ngủ, cô ta còn tiếp tục ngủ say sưa!

Tu hú chiếm tổ chim khách, làm hại cô muốn nghỉ ngơi, cũng không thể làm gì hơn là chịu đựng mệt mỏi đến bây giờ.

“Đi? Không phải ngày hôm trước chúng ta mới đổi ra giường sao? Tại sao hiện tại lại đổi nữa?” Phùng Cương Diễm đi tới cửa thăm dò động tĩnh buồn bực hỏi.

Thi Tuấn Vi nhàn nhạt ngược mắt liếc hắt một cái, tiếp tục công việc.

Còn không biết xấu hổ hỏi sao? Do anh làm hại chứ ài! Nếu như không phải anh để cho người khác tới ngủ giường của bọn họ, cô cũng không cần tốn công tốn sức thay ra giường.

Cô ấy không thèm để ý đến mình sao! Phùng Cương Diễm sững sốt.

“Anh tới giúp một tay.” Cương Diễm đến gần, khi anh vừa đưa tay cầm ra giường cô liền buông tay, đi tới đầu giường giả bộ sửa gối, thái độ xa lánh rất rõ ràng.

Phùng Cương Diễm bước lại, nắm lấy cánh tay Tuấn Vi hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Không có gì!” Cô hất tay anh ra, tức giận trả lời. Bởi vì bây giờ còn đang nổi nóng, cho nên cô định ngủ một giấc, để cho cơn tức này nguôi đi, đợi đến khi bình tâm lại thì mới nói chuyện đằng hoàng với anh, tránh cho lúc tức giận nói không lựa lời làm tổn thương tình cảm.

“Còn nói không? Vậy sao em coi anh như người vô hình vậy hả?” Phùng Cương Diễm không chấp nhận câu trả lời lấy lệ này, bóp chặt cánh tay Tuấn Vi lần nữa, kéo cô quay người lại. “Có chuyện gì em nói rõ đi, không nên cẩu kính như vậy!”

Anh không chịu nổi không khí trầm mặc, dù tranh cãi ầm ĩ một trận còn tốt hơn chiến tranh lạnh.

Phùng Cương Diễm cố chấp hỏi tới giống như cây kim đâm thủng khí cầu, làm Thi Tuấn Vi một mực nhẫn nại chịu đựng tâm tình không vui, đột ngột bộc phát như núi lửa—

“Tốt, nói thì nói.” Cô tránh khỏi tay anh lần nữa, quyết định dứt khoát một chút, nói nguyên nhân mất hứng cho anh biết. “Tại sao anh lại để cho người khác ngủ trong phòng chúng ta?”

Hóa ra là vì chuyện này a!

Phùng Cương Diễm lộ ra biểu tình bình tĩnh, khẽ nhếch khóe miệng giải thích: “Tuệ Dĩnh nói mệt mỗi muốn nghỉ ngơi, cho nên anh có đồng ý cho cô ấy vào phòng ngủ.”

“Muốn nghỉ ngơi có thể đi phòng làm việc ngủ, nơi đó có ghế sofa a!” Cô lập tức phản bác.

“A đàn ở phòng làm việc vọc máy vi tính.”

” Ghế sa lon ở phòng khách cũng có thể nằm a!”

“A Văn và Tiểu Hoa ở phòng khách xem ti vi.” Trừ Cương Diễm ra, tổng cộng có bốn đôi nam nữ tới chơi, bốn người chơi bài, bốn người khác cũng đều tự tìm chuyện để làm.

Thi Tuấn Vi nguyền anh một cái, cảm thấy lý do quá nhiều! Còn nữa, việc gì anh phải quan tâm cô ta như vậy?

“Người bình thường tới nhà người khác làm khách cũng sẽ không mặt dày như thế, chiếm phòng ngủ của người ta?” Cô tức giận phê bình.

“Có thể cô ấy khó ngủ, cho nên mới muốn vào phòng của chúng ta.” Phùng Cương Diễm nhún vai một cái, bỗng nghĩ đến cái gì, hỏi: “Hồng lễ, em vì cái chuyện này mà thay ra giường sao?”

Cô bĩu môi. “Không sai.” Cô đã rất tức giận rồi, anh còn nói như cảm thấy cô chuyện bé xé ra to sao?

“Hôm nay anh mới biết em thích sạch sẽ đến vậy!” Cương Diễm chê cười.

“Nếu như không phải anh tùy tiện để cho người khác ngủ giường của chúng ta, em cũng không cần tốn công như vậy!” Diệu cười đó là có ý gì? Tuấn Vi cau mày trừng Cương Diễm, lửa giận bùng bùng.

“Làm sao anh biết ngay cả loại chuyện nhỏ như vậy em cũng so đo!” Cương Diễm không nghĩ nhiều buột miệng, vô tình dẫm lên quả mìn.

Oanh – Thi Tuấn Vi nổi trận lôi đình.

So đo? ! Không có một câu xin lỗi, cũng không có an ủi năn nỉ, ngược lại còn nói cô so đo?

Anh căn bản là không hiểu cô để ý cái gì!

Đây là giường của bọn họ, là nơi thuộc về hai người, làm sao lại cho phép người thứ ba, hơn nữa còn là phụ nữ sử dụng đây?

Hôm nay nếu như đổi lại là cô, dưới tình huống anh không biết để cho bạn nam của mình ngủ giường của bọn họ, hơn nữa ngay cả khi anh trở về cũng không chịu trả gian phòng lại, anh không khó chịu sao?

Cô không biết hóa ra anh và cái cô Kha Tuệ Dĩnh kia giao tình tốt như vậy? Đã để cho cô ta ngủ giường của bọn họ, còn luôn miệng nói hộ cô ta?

“Đúng, em thích so đo đó.” Cô tức giận giọng cao giọng, mặt thối giống như quả sầu riêng. “Cô ấy mệt mỗi muốn nghỉ ngơi, chẳng lẽ em không mệt mỗi không muốn nghỉ ngơi sao? Tan sở về nhà thấy giường bị một cô gái không quen biết chiếm đóng, em ngại không dám kêu cô ấy đi ra ngoài, cô ta còn tưởng thật an tâm tiếp tục ngủ, em nhẫn nại đến bây giờ, dĩ nhiên là khó chịu rồi!”

Cô có thể chấp nhận để bạn bè tới nhà chơi, cũng đồng ý công việc dọn dẹp sau khi khách về, nhưng chuyện này cô nhất định không đồng ý – phòng ngủ là nơi riêng tư, người khác không được xâm phạm.

Phùng Cương Diễm nhếch môi, tính khí cũng bốc lên tới trời.

Dù giao tình với Kha Tuệ Dĩnh cũng không sâu sắc, nhưng cô ấy vẫn coi như là bạn bè, cô tính toán chi li như vậy, chẳng khác nào không tôn trọng anh.

“Được rồi, vậy về sau anh bảo bạn bè không nên đến nhà nữa, anh đi ra ngoài gặp mặt bọn họ là được chứ gì, như vậy em hài lòng chưa?” Phùng Cương Diễm mặt kiên nhẫn, giọng nói rất nặng, sắc mặt rất trầm.

Thi Tuấn Vi giận đến ngực không ngừng phập phồng, hốc mắt phỉm hồng.

Rõ ràng cô không phải có ý này, nhưng anh vẫn cố ý vạ vạ trọng điểm câu chuyện! Chẳng những không nói xin lỗi, còn nói nói lẫy với cô?

“Anh đã nghe không hiểu, vậy thì không có gì phải nói nữa!” Cô hất đầu rời khỏi phòng, quyết định tối nay chia phòng ngủ.

Liếc về nhìn bóng lưng tức giận của Tuấn Vi, Phùng Cương Diễm bực bội đập gối.

Anh có trêu ai ghẹo ai đâu? Quả thật là không hiểu ra sao cả!

Chiến tranh lạnh ba ngày, sống một ngày bằng một năm.

Nhất là Phùng Cương Diễm cùng Thi Tuấn Vi vốn tình cảm đang ngọt ngào, hơn nữa hai người ở chung, sớm chiều chung đụng, không tránh được phải gặp mặt, cho nên chiến tranh lạnh, cảm giác càng khó nhai hơn.

Vừa bắt đầu, Phùng Cương Diễm còn cố gắng muốn xuống nước làm hòa, nhưng Tuấn Vi lại làm khó dễ, giống như chủ nợ khinh khỉnh nhìn anh. Anh đã bị oan ức rồi, còn bị đối xử lạnh lùng, căn cứ tôn nghiêm của đàn ông, anh quyết không chịu nổi khuất nhục mặt nóng dần dần lạnh.

Tối nhà là khách, anh không hiểu, chẳng qua là cho bạn bè mượn gian phòng ngủ một cái mà thôi, rốt cuộc có gì phải tức giận, có cần giận dỗi não lâu như vậy sao?

Vì thế, Cương Diễm phiền lòng nóng nảy, cũng bởi vì mình vô duyên vô cớ bị việc vớ vẩn này phiền nhiễu, càng cảm thấy ảm ức, bực mình hơn.

Thứ nhất, chuyện này căn bản không có gì lớn; thứ hai, Phùng Cương Diễm không có lỗi, huống chi anh cũng từng cố gắng đánh vỡ cục diện bế tắc, là chính Tuấn Vi không chấp nhận.

Được, muốn ồn ào thì ồn ào, Tuấn Vi thích tiếp tục phát cáu liên tục theo cô đi, anh sẽ không chủ động lấy lòng cô nữa.

Về phần Thi Tuấn Vi, thật ra trước kia tức giận với Phùng Cương Diễm, chủ yếu là bởi vì quãng cục tức Kha Tuệ Đình gây cho cô lên người anh, dù sao nguyên nhân chính cũng là do anh, nếu như không được anh đồng ý, tin rằng Kha Tuệ Đình có mặt dày cách mấy cũng không dám tự tiện sử dụng phòng người khác.

Sau trận tranh cãi đêm đó, có mấy lần Phùng Cương Diễm tìm cơ hội muốn nói chuyện, nhưng cô đang nổi nóng nên căn bản không muốn nói chuyện với anh, sau đó bất tức, lại đến lượt anh bày ra khuôn mặt băng giá, coi cô như không khí, thậm chí ngủ ở phòng làm việc, khiến cơn tức mới nguôi đi lại bùng bùng sống dậy.

Bọn họ cứ cầm cự như vậy, mỗi ngày đều sống trong căng thẳng, càng về sau, hai người đều quên mất rốt cuộc là đang giận cái gì.

Đến thứ bảy, không muốn ở nhà cùng Phùng Cương Diễm mất to trường mất nhỏ, Thi Tuấn Vi liền hẹn bạn tốt Phòng Ái Linh đi uống cà phê, tán gẫu.

“... Nghe bà nói, tui cảm thấy Phùng Cương Diễm rất vô tội.” Nghe Thi Tuấn Vi oán trách xong, Phòng Ái Linh mỉm cười nếm một ngụm cà phê, nói thẳng cảm giác ra.

“Ảnh vô tội?” Thi Tuấn Vi trố mắt, ngạc nhiên cất cao giọng; không nghĩ tới bạn tốt không về phe mình, còn nói chuyện giúp Phùng Cương Diễm.

“Ai, anh ấy thân là chủ nhân, khách không có chỗ nghỉ ngơi, yêu cầu mượn tạm phòng ngủ chính, ảnh đáp ứng là chuyện đương nhiên nha. Muốn trách thì trách cái cô gái đó, là cô ta mặt dày yêu cầu dùng phòng ngủ chính trước, sau đó thấy bà trở lại còn chết sống không đi... Tui cảm thấy cô ta cố ý, về phần nguyên nhân thì tui không biết, nếu như nếu đổi lại là tui, tui cũng khó chịu, nhưng hình như bà tức giận lắm đối tượng rồi, Phùng Cương Diễm bị giận cá chém thớt đương nhiên là rất vô tội a!” Phòng Ái Linh phân tích khách quan.

“Anh ấy căn bản không nên đồng ý! Nói là không tiện, nói lát tui về nhà sẽ đá cô ta ra ngoài là được rồi.” Tuấn Vi nhăn mũi bĩu môi, nghĩ đến ngày đó vẫn rất buồn bực. “Cái cô kia cũng thực kỳ quái, ở nhà người ta muốn nghỉ ngơi làm chi? Cho dù muốn nghỉ ngơi, chịu khó một chút thì sao? Phòng làm việc phòng khách đều có thể dùng, cô ta lại khẳng khẳng muốn chiếm đóng phòng ngủ của tui.”

“Hắc, là lỗi của cô gái kỳ quái kia, không phải là lỗi của Cương Diễm, người tới là khách nha, chung quy cũng không nên quá hẹp hòi, khó khăn!” Phòng Ái Linh tiếp tục nói chuyện giúp Phùng Cương Diễm xui xẻo gặp tai ương, để Thi Tuấn Vi nguôi giận.

“Nói cũng có lý...” Thi Tuấn Vi lầu bầu, thần sắc chán nản cúi đầu, quấy ly cà phê đá trước mặt.

“Nếu cảm thấy có lý, hãy mau làm hòa a!” Phòng Ái Linh chốt hạ.

Nhớ tới lúc trước tình cảm hai người bọn họ rất tốt đẹp, ngọt ngào phải đến người ta phải ao ước, cần gì phải giận dỗi vì mấy chuyện nhỏ nhặt này?

“Nhưng mà, là tui không để ý tới ảnh trước, nếu lại chủ động mở miệng làm hòa thì xấu hổ lắm!” Nụ cười hiện lên vẻ ngượng ngùng, nghĩ tới mấy ngày gần đây bọn họ gần như muốn tranh tài xem sắc mặt của người nào thối hơn, Thi Tuấn Vi không khỏi chần chờ do dự.

“Vậy thì đơn giản thôi.” Phòng Ái Linh mỉm cười. “Nếu như sợ không có bậc thang để xuống, bà có thể thử làm như vậy...”

Thi Tuấn Vi chuyên chú lắng nghe phương pháp bạn tốt truyền thụ cho, hy vọng có thể đánh vỡ cục diện bế tắc này.

Trời tháng tư, mưa xuân liên miên, kèm theo tiếng sấm thỉnh thoảng lại vang lên, giao hòa cùng tiếng mưa tí tách không ngừng.

Bởi vì trời mưa, tiết trời mới hơi ẩm lại trở lạnh lần nữa, vào thời điểm này, muốn sử dụng phương pháp sắc dụ Phòng Ái Linh đề nghị, thật sự không phải là hành động sáng suốt.

Thi Tuấn Vi muốn kết thúc trận chiến tranh lạnh này, nhưng con gái da mặt mỏng, chủ động đầu hàng thì mất hết thể diện, không thể làm gì khác hơn là dẫn dụ anh tới gần.

Thay “Chiến phục” mới mua, thoa nước hoa phát ra mùi thơm hấp dẫn lên người, đem mái tóc dài luôn là buộc chặt xoắn nhẹ trên vai, cô đi ra khỏi phòng ngủ, cố ý thả chậm tốc độ lướt qua phòng khách, bước về hướng phòng ăn, bận rộn lướt qua lướt lại trong phòng bếp và phòng ăn.

Phùng Cương Diễm đang ở trong phòng khách xem tivi, mặt ngoài nhìn như thờ ơ, nhưng vào một khắc cửa phòng ngủ mở ra kia, lực chú ý liền không ở trên màn hình nữa.

Trên người cô mặc một bộ áo ngủ ngắn hai dây mỏng manh màu đen hấp dẫn, khiến màu da trắng muốt kia càng lộ vẻ trắng nõn mê người hơn, ở dưới ánh đèn, thân thể yếu điệu như ẩn như hiện, làm người ta tràn ngập mơ màng, đường cong yếu điệu nóng bỏng chọc huyệt mạch trong người anh muốn căng phồng.

Anh thích xem dáng vẻ cô xoắn tóc như vậy, khiến cho khí chất thông tuệ của cô trở nên kiều mỵ nhu nhược hơn rất nhiều, mới vừa rồi khi cô đi qua, trận trận hương thơm phiêu tán trong không khí, khiêu khích tâm hồn anh bay lơ lửng, hơn nữa không tự chủ được suy nghĩ đến xúc cảm mê người cùng đường cong ở dưới lớp áo mỏng kia, nhiệt độ thân thể dương cương bị bỏ rơi mấy ngày lập tức lên cao, nóng bỏng giống như bàn ủi.

Anh không biết có phải cô cố ý hay không, nhưng không thể nghi ngờ đã đốt cháy dục hỏa trong người anh, nhưng trước mắt trận chiến của bọn họ vẫn chưa giải quyết, vấn đề liên quan tới danh dự nên anh phải cố gắng đè nén dục vọng, để tránh hiện tại xúc động quá độ sẽ nhảy qua vác cô lên giường!

Nam mô a di đà Phật, sắc tức là không, không tức là sắc... Ánh mắt Phùng Cương Diễm nhìn chằm chằm màn hình tivi, cực lực giữ vững.

Một giây, hai giây, ba giây... Khóe mắt liếc về hướng phòng ăn.

Không được, không được, không thể bị hấp dẫn...

“Khụ... ” Thanh thanh cổ họng, cố gắng kéo tầm mắt về.

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim... Tim lại hướng tới thân ảnh trong phòng ăn mới khổ.

Giết người mà, anh cảm thấy dục hỏa đốt người, sắp chảy máu mũi rồi!

Cương Diễm không nhịn được cẩn thận quan sát áo ngủ của cô, cả nơ con bướm trên dây đai, hoa văn bằng đăng ten... cũng nhìn thấy rất rõ ràng, sau đó tưởng tượng cảnh xuân vô hạn phía dưới nó...

“Chắc! Sao còn chưa tới?” Thi Tuấn Vi đang đun sôi nước muốn pha trà lại, dùng khước mắt liếc về phía tên đàn ông như lão tăng nhập định trong phòng khách kia, không nhịn được nhỏ giọng oán trách.

Mặc dù cô biểu hiện không thêm để ý đến anh, nhưng kỳ thật cô có chú ý xem anh có bị ảnh hưởng gì không, lại cảm nhận được tầm mắt nóng rực đi theo, ừ đến da thịt cô nóng lên.

Cô vốn vì thế mà vui vẻ, nhưng nước trong bình sắp sôi trào rồi, bộ dạng khêu gợi này vẫn còn chưa đốt nổi dục hỏa của anh, khiến cô không khỏi nóng lòng lo âu, còn hoài nghi có phải mị lực của mình đã rút giá rồi hay không, nếu không làm sao anh còn dính vào trên ghế sa lon?

Tiếng nước sôi vang lên, tuyên cáo thời gian hữu hiệu của phương pháp sắc dụ này sắp kết thúc, Thi Tuấn Vi bắc nước xuống, trong lòng lại bắt đầu ảo não.

Làm sao bây giờ? Nước đun sôi rồi, đợi lát nữa pha trà lại xong, cũng không còn lý do tiếp tục đứng ở nơi này nữa, anh còn chưa động đây, cô phải tìm cớ gì đây?

Tháo nơ con bướm lỏng chút, sau đó khi đến gần phòng khách thì để cho áo ngủ trượt xuống, trực tiếp dùng thân thể thanh xuân của cô để anh bỏ mắt?

Không tốt lắm, sở sàng như vậy, nói không chừng anh còn có thể giữu cọt cô!

Như vậy, khổ nhục kế thì sao? Đợi lát nữa không cẩn thận rơi vãi một chút nước nóng ra ngoài, nghe cô kêu lên, hẳn là anh cũng không đến mức giả điếc chứ.

Không không không, như vậy cũng không được, cô cũng không muốn làm cho trên người mình lưu lại vết sẹo phỏng, hy sinh quá lớn!

Còn một kế ... giả bộ da mặt thật dày, trực tiếp chạy đến gần anh “múa ngực” ?

Chắc chắc chắc, như vậy cô sẽ xấu hổ đến lấy sợi mì treo cổ tự sát mất!

Cô cần môi suy nghĩ, mỗi một biện pháp nghĩ ra, lại lập tức xuất hiện lý do phủ định, chốc lát phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện trà lại cũng đã ngâm xong, đâm ra lại ngăn người tại chỗ!

Thật đúng là cực kỳ ngu ngốc!

Thôi! Cô cũng không cần sắc dụ nữa rồi, chỉ mong thay đổi tình huống một chút, nói chuyện vài câu, chỉ cần hai người không trầm mặc nữa là tốt rồi.

Đem bình sứ, hũ đường, cái ly, que quấy... đồ dùng vân vân mang lên khay, cô cẩn thận bưng lên, đi qua phòng khách, chuẩn bị vào phòng ngủ thưởng thức.

Vào trước cửa phòng, cô dừng bước lại quay đầu, vừa đúng bắt được ánh mắt anh nhìn cô chằm chằm, nhịp tim đột nhiên đập mau hơn, nhưng vẫn giả bình thản, mặt không thay đổi mở miệng nói –

“Anh có muốn hay không?” Không muốn quá nịnh hót, cho nên cho dù có ý tốt hỏi thăm, khẩu khí vẫn bình tĩnh không gọn sóng.

Phùng Cương Diễm sững sờ một chút.

Cô ấy hỏi mình có muốn hay không? !

Mặc áo ngủ hấp dẫn hỏi mình như thế... Đây là tỏ ý muốn bọn họ dùng nhiệt tình kết thúc chiến tranh lạnh sao? Nếu như là vậy anh có thể nói không sao!

“Muốn.” Anh lập tức gạt đầu giống như chim gõ kiến, nhưng bởi vì sự việc ngoài ý liệu, người vẫn còn ngơ ngác ngồi tại chỗ.

Thật tốt quá! Hiện tại có thể cùng nhau uống chung trà hoà bình!

Thi Tuấn Vi kiểm chế khóe miệng đang muốn nhếch lên, quay gót đổi sang đường nhỏ, đi về phía ghế salon, nghiêng thân để khay xuống, bỏ từng thứ lên bàn trà, thật không nghĩ đến mới ngược mắt, đã thấy anh chàng mới vừa ngồi yên, không biết từ khi nào đã đứng dậy, còn cởi áo quần xuống, động tác nhanh chóng giống như siêu nhân biến thân.

“Anh làm gì vậy?” Cô giật mình hỏi.

Uống trà có cần phải cởi chỉ còn mỗi quần lót như vậy à? Cũng không phải là đi trà ôm nha...

“Không phải em hỏi anh có muốn không đấy sao?” Phùng Cương Diễm cũng kinh ngạc hỏi ngược lại, vật tượng trưng nam tính giữa hai chân đã đứng dậy bộc phát.

“Ý em là hỏi anh có muốn uống chung trà lài hay không... Ách...”

Tuấn Vi còn chưa nói hết, liền liếc thấy cậu bé của anh đã ngẩng đầu nâng lên thành cái lều cao cao, dục vọng vận sức chờ phát động, nụ cười trong nháy mắt đỏ hồng giống như quả táo, làm cô thoát nhìn càng thêm ngon miệng, khiến cho người ta không nhịn được muốn một ngụm ăn cô luôn!

“Tại em không nói rõ ràng...” Rất lúng túng, Phùng Cương Diễm lườm bầu oán trách, nhưng ngay sau đó, dục hỏa đốt tan lý trí, bao trùm hết thảy: “Bất kể, dù sao là em hấp dẫn anh trước!”

Anh đưa ma chường ra, ôm eo nhỏ của cô, kéo thân thể mềm mại kia vào trong lòng.

“A!” Cô giật mình, nhưng trong lòng mừng thầm rốt cục anh cũng có xúc động ác hổ bỏ nhào dê béo rồi, có thể thấy được mị lực của cô vẫn không giảm. “Em nào có hấp dẫn anh?” Dù là sự thật, cô vẫn phải giữ thể diện mở to mắt nói láo.

“Chưa? Bộ đồ ngủ này anh chưa từng thấy qua nha...” Anh hỏi ngược lại, ngón tay dài trượt về hướng bả vai của cô, nhẹ nhàng xé ra, nơ con bướm biến thành hai cái băng gấm, áo ngủ nghiêng qua một bên. “Kỳ quái, trong lúc chiến tranh lạnh còn mua thêm áo ngủ hấp dẫn mới, em nói xem, có phải em cố ý hay không?”

Theo ngữ điệu khàn khàn mờ ám của anh, bàn tay cũng theo đường cong dờ xuống, bồi hồi vuốt ve trên đường viền hoa ôm ngực, vật áo đàng ten.

“Có phải là cố ý hay không rất quan trọng sao?” Cô nín thở, giọng nói không tự chủ được trở nên mềm mại rất nhiều, da thịt toàn thân cũng dâng lên hàng loạt run rẩy tê dại.

“Không quan trọng.” Anh khê hôn lên môi cô, trực tiếp bế ngang, sải bước đi về phòng ngủ đã cách biệt ba ngày.

Trà lài dùng để lấy cớ, bị bỏ quên ở trên khay trà trong phòng khách, nhưng vẫn còn tỏa hơi nóng đàng đàng, tựa như nhiệt tình đang thiêu đốt trong phòng ngủ...

5. Chương 5

Sau cuộc mây mưa, tiếng thở dốc kịch liệt dần dần thong thả lại, trên giường lớn xốc xếch, Thi Tuấn Vi tựa vào khuỷu tay của Phùng Cương Diễm, hai người hưởng thụ thời khắc yên lặng hạnh phúc này.

Trải qua mấy ngày chiến tranh lạnh, tình yêu mãnh liệt giống như cơn sóng lớn bao phủ bọn họ, hai người yêu cũng đặc biệt mãnh liệt, vì vậy bây giờ cả hai đều kiệt sức, nhưng dù như thế, tâm tình cũng vô cùng ngọt ngào và thỏa mãn.

“Cương Diễm, về sau chúng ta đừng cãi nhau nữa có được không?” Thi Tuấn Vi ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn gương mặt tuấn tú ngũ quan khắc sâu của anh, nhẹ giọng yêu cầu.

“Đương nhiên là được.” Phùng Cương Diễm mỉm cười, liếc nhìn cô một cái. “Em cũng đáp ứng anh, có cái gì không vui, đều giải quyết trong phòng này, không thể cứ tức giận lên là đòi chia phòng ngủ.”

Có câu vợ chồng gây gổ đều là đầu giường náo, cuối giường hòa, ý tứ chính là đóng cửa phòng lại, mọi việc đều có thể thương lượng, chỉ khi nào hết đầu rồi đi, đoạn tuyệt đường hòa giải, như vậy, chẳng những không giúp giải quyết được gì, còn khiến cho tình huống càng lúc càng hỏng bét.

“Ừ... Nhưng lúc đang nổi nóng, hình như phải tách ra một lúc mới có thể tỉnh táo mà?” Cô chống thân thể ngồi lên, nghiêm túc thảo luận phương pháp giải quyết lúc tranh chấp.

“Chỉ sợ em quá lạnh lùng, giận lấy một cái là mất mấy ngày.” Anh khẽ đùa tóc cô, trông mắt đen ngăm nhìn cô chăm chú.

Tuần Vi bĩu môi oán trách: “Làm ơn đi, là anh không để ý tới người ta chứ bộ.”

“Anh nào có? ! Em đừng ngậm máu phun người a!” Cương Diễm cũng lập tức ngồi dậy kêu oan.

“Không có, anh dám nói không có bày mặt thối ra sao?” Cô cũng ôm chần ngồi xếp bằng, đưa tay ngắt hai gò má căng đầy của anh.

“Nếu anh không cười, mặt sẽ thối như vậy thôi, huống chi, rõ ràng là em không để ý tới anh.”

Hai người bắt đầu tính toán sổ sách, anh một lời em một câu so đo người nào đáng ghét hơn, bất quá lại không có mùi thuốc súng, hơn nữa tình huống thân thể trần truồng ngồi xếp bằng mặt đối mặt, thoát nhìn rất tức cười.

“Thật ra thì đại khái ngày thứ hai em đã không tức giận nữa rồi, chẳng qua là thấy anh cũng làm mặt lạnh coi em như người vô hình, dĩ nhiên là em phải dùng thái độ tương tự để đối phó anh rồi.” Thi Tuần Vi liếc ngang Cương Diễm, thừa nhận nói.

“Nhưng mà trước đó anh vẫn thể hiện thiện ý, nhưng em không chịu để ý đến anh, cho nên anh mới ...” Phùng Cương Diễm nhìn cô một cái, cũng không nói hết lời.

Được rồi, anh thừa nhận, sau đó anh cũng hơi nổi giận, mới tỏ thái độ tiêu cực mặc cho cục diện bế tắc này kéo dài.

“Anh cố ý làm như vậy á?” Cô nghiêng thân hướng về phía anh nhú nhú mũi thon: “Hừ! Anh cũng đối với em à?!”

Phùng Cương Diễm cười khan, không trả lời thẳng, ngược lại vòng vo nói tránh, cứng chịu ngắt chóp mũi của cô dụ dỗ: “Ừ ~~ đều nhờ em khoan hồng độ lượng.”

“Đó là chuyện đương nhiên.” Vuốt ve bàn tay ấm áp của Cương Diễm, Thi Tuần Vi làm bộ hất cằm lên.

Nếu coi trọng đối phương, hy vọng có thể ở bên nhau được lâu dài, như vậy cho dù có tranh chấp có ồn ào khó chịu, cũng phải có chừng mực, nếu không kéo dài mãi sẽ làm tổn thương tình cảm của nhau.

“Anh đáp ứng em, về sau sẽ không để cho người khác đi vào phòng của hai chúng ta nữa.” Cô đã chịu lùi một bước, thì anh cũng có thể nhận cái sai của mình, mặc dù cách làm của anh cũng không sai, nhưng đứng ở lập trường của cô đích xác là không thoải mái.

“Đúng vậy, phòng ngủ là nơi riêng tư mà!” Nghe thấy anh nguyện ý để ý đến cảm thụ của mình, cô không nhịn được nở nụ cười ngọt ngào, nghiêng thân tới trước dựa vào hõm vai anh: “Bất quá, cũng phải trách cái cô Kha gì đó.”

“Kha Tuệ Dĩnh.” Anh không nghĩ nhiều, vội vàng bổ sung.

Tuần Vi tức giận liếc anh một cái, tố cáo hành vi của Kha Tuệ Dĩnh: “Bất kể là Kha cái gì, thật ra thì nếu như không phải cô ấy thấy em trở lại còn ngang ngược nằm mãi trên giường, em cũng sẽ không tức giận đến như vậy.”

“Suy nghĩ kỹ lại cũng đúng là rất kỳ quái.” Lần trước là do anh cầu thả mới không chú ý, chứ anh cũng không phải là kẻ ngu dốt không có thần kinh, tỉnh tâm nghĩ lại liền cảm thấy quái dị ngay.

Cô đột ngột đánh về phía anh, giả bộ hung ác chất vấn: “Anh nói đi, có phải có cái gì mờ ám với người ta hay không?”

“Mờ ám gì chứ!” Phùng Cương Diễm ngã ngửa trên giường, lập tức kêu oan.

Vào lúc này anh mới bừng tỉnh hiểu ra, uống phải dấm mới là ngòi nổ chân chính thúc đẩy cô bộc phát.

“Thật không? Trực giác của phụ nữ là rất chuẩn, em cảm thấy cô ấy nhất định có cái gì đó không bình thường.” Tuấn Vi bày ra bộ dạng tiên cô liệu sự như thần.

“Cứ coi như cô ấy có ý gì đi, chỉ cần anh không là được rồi!” Anh dịu dàng trấn an cô.

“Anh thật sự không có gì với cô ấy chứ?” Cô nghiêng thân, nằm lên trên anh, nguy hiểm híp mắt chất vấn.

“Thật.” Anh ôm cổ cô, cười khẳng định. “Trước kia anh không dám nói, nhưng từ sau khi có em, anh đã thật sự tu thân dưỡng tính, trong lòng chỉ nghĩ đến em.”

Mỗi người ở mỗi giai đoạn, mỗi độ tuổi khác nhau, thì suy nghĩ cũng sẽ khác, chuyển biến tốt chính là biểu hiện của sự trưởng thành, của sự thành thực, là một loại linh ngộ đối với thế sự, của việc hiểu rõ bản thân mình.

Phùng Cương Diễm chính là như vậy.

Quá khứ truy tìm kích thích, ham tình cảm mới mẻ đã không còn hấp dẫn anh nữa, anh bây giờ, thoả mãn với hiện trạng, càng thoả mãn với người phụ nữ trước mắt này hơn, cô khiến cho anh có cảm giác ổn định, trái tim đã tràn đầy hạnh phúc, đâu còn tâm tư chú ý những người phụ nữ khác?

Thi Tuấn Vi nhìn anh, đáp án ngọt như mật kia khiến cho khóe miệng cô không khỏi cong lên, đôi mắt lóe sáng giống như ngọc quý.

“Không phải là lời ngon tiếng ngọt chứ?”

“Là lời ngon tiếng ngọt chân thành.” Phùng Cương Diễm kéo Tuấn Vi xuống, mút lúm đồng tiền xinh đẹp kia, lại dán lên cánh môi đỏ thắm, ánh mắt lấp lánh, có sự chắc chắn chân thật và nghiêm túc đáng tin. “Nhớ nhé, em không cần để ý đến bất kỳ người phụ nữ nào.”

“Tại sao?” Cô biết rõ còn hỏi, muốn nghe chính miệng anh nói ra, có buồn nôn hơn nữa vẫn muốn nghe.

“Bởi vì em đã hoàn toàn có được anh a.” Kèm theo những lời âu yếm dịu dàng, anh lại hôn cô lần nữa.

Môi đỏ mọng khê cong, Tuấn Vi ngồi yên nhìn Cương Diễm, ánh mắt chứa đựng tình cảm nồng nàn.

“Là anh nói đó nha...” Cô trêu đùa mút môi của anh, tuyên cáo một câu hai nghĩa. “Vậy hiện tại em muốn hoàn toàn có được anh!”

“Oa ~ thì ra em đói khát như vậy a!” Nửa người dưới chăn mỏng bị cô vén lên, anh làm bộ kêu gào, hài hước trêu ghẹo.

“Đúng vậy a, ép khô anh, thì em cũng không cần lo lắng cái gì nữa!” Cô cố ý nói như vậy, đặt lên anh những nụ hôn lung tung vừa nồng nàn.

Thật ra thì những lời anh mới vừa nói, không thể nghi ngờ đã cho cô uống một viên thuốc an thần. Bởi vì cô rất rõ tính cách của anh, khi anh xác định chuyện gì chính là lúc anh đã hoàn toàn khẳng định và nắm chắc, mới xuất hiện ánh mắt và ngữ điệu kiên định như vậy.

Cho nên, cái gì gió a, bướm a, về sau sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì đến cô nữa.

Bọn họ chỉ cần nghiêm túc sống thật tốt, ngọt ngào hạnh phúc ở chung một chỗ, cho dù có người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm ngấp nghé, cũng không có cơ hội chen chân vào.

Độ sâu sắc của tình cảm được tích lũy từng giọt từng giọt qua cuộc sống bình thường, vậy mà mặc dù bình thường như thế, từng ngày của Phùng Cương Diễm cùng Thi Tuấn Vi lại trôi qua vô cùng phong phú và vui vẻ.

Công việc trong phòng thiết kế của Thi Tuấn Vi rất thuận lợi, mùa ế hàng cũng rồi rãnh một chút, lại khiến cho người nào đó rất thích, bởi vì như vậy thời gian chung đụng có thể tương đối nhiều hơn.

Về phần Phùng Cương Diễm, trước đó vài ngày vì chuẩn bị tư liệu để hoàn thành quyển sách du lịch tả thực, nên tự mình đi Nhật Bản một chuyến, còn đến lễ hội hoa anh đào, chụp một đồng hình, sau khi trở lại liền vội đầu sửa sang lại tất cả tài liệu, cho đến hôm nay, bộ phận anh phụ trách rốt cuộc cũng đại công cáo thành.

“Tuấn Vi, bây giờ em đang bận sao?” Điện thoại di động kết nối, Phùng Cương Diễm hào hứng hỏi.

“Hoàn hảo, không bận rộn, bất quá hơi đau đầu một tí.” Đang làm việc thì nhận được cuộc gọi Cương Diễm điện tới, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc cũng hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng.

Trong tay là ngôi nhà sắp giao, nhưng chủ nhà ưa soi mói rất không hài lòng với rèm cửa sổ, rõ ràng khi chọn chất liệu cùng kiểu dáng thì chủ nhà không nghe đề nghị của cô, kiên trì với sở thích của mình, sau khi hoàn thành mới hối hận, cho nên vào lúc này cô đang vì chọn lựa rèm cửa sổ mà phiền não.

“Đừng phiền não nữa, kiếm cơ chạy ra ngoài đi.” Công việc kết thúc, như trút được gánh nặng, tâm tình của Cương Diễm cực kỳ thoải mái, cổ xuý cô trốn việc.

“Ngay bây giờ á? !” Tuấn Vi quá lạ hỏi, một giây kế tiếp liền nhận ra âm lượng quá cao, áy náy nhìn đồng nghiệp bị kinh sợ bốn phía, vội che miệng nói nhỏ: “Anh đang ở đâu?”

“Anh đang ở cửa chính công ty em a! Cho em năm phút đồng hồ, mau ra đây.” Anh muốn tạo cho cô một sự bất ngờ, tươi cười lộ ra hàm răng trắng sáng. Giờ phút này, ngoài cửa xe cho dù đã qua giữa trưa, ánh mặt trời vẫn bắn ra bốn phía, tựa như niềm vui sướng muốn chia sẻ trong lòng Phùng Cương Diễm.

“Thiệt hay giả? !” Bất ngờ, Tuấn Vi kinh ngạc cất giọng.

“Là thật, anh mới từ bên nhà xuất bản tới đây, nhanh lên một chút, anh chờ em.” Bởi vì thường trêu chọc cô, nên Cương Diễm biến thành cậu bé chần dè, đến nỗi hiện tại cô còn hoài nghi, anh đành phải thu lại ý cười trong giọng nói, để tăng cường độ tin cậy.

Nhà xuất bản cách nơi này không xa, xem ra là thật!

Trong lòng dâng lên sự mừng rỡ ngọt ngào, Thi Tuấn Vi vội vã kết thúc cuộc trò chuyện, sau đó làm như không có việc gì dọn dẹp đồ đạc trên bàn công tác.

“Tôi đi tìm vật liệu xây dựng, hôm nay cũng không trở về phòng làm việc nữa!” Sửa sang lại đồ đạc xong, ngay sau đó cô đứng dậy giao phó đồng nghiệp ngồi gần đó, bịa lý do rất thuận miệng.

Tuy bọn họ là nhà thiết kế nội thất, đi làm không cần theo ca, bởi vì bình thường rất cần chạy ra bên ngoài, căn bản không khống chế thời gian, hơn nữa lúc bận rộn thậm chí phải làm thâu đêm suốt sáng, nhưng một khi rảnh rỗi có thể rảnh đến độ nói chuyện phiếm pha trà, lên mạng chơi trò chơi, cho nên công việc thật ra rất co dãn, cũng không có quy định cường chế cái gì.

Rời đi công ty, chân dài mang boots* bước nhanh về cổng công ty, rất nhanh liền nhìn thấy người đàn ông kia tựa bên cạnh cửa xe, tươi cười để lộ một hàm răng trắng bóng.

Anh mặc áo sơ mi kẻ ô vuông lớn màu lá cọ rộng rãi thoải mái, để lộ lồng ngực săn chắc trắng trẻo, nửa người dưới là quần jean màu cà phê mài đến hơi bạc, bên vòng hông mạnh mẽ mang một cái dây lưng to, cả người tản ra khshi chất dương cương nam tính, bộ dáng đẹp trai hào hùng kia, khiến cho cô nhất thời có cảm giác chạm điện như nai con nhảy loạn.

Hai người thật ăn ý, chẳng những hôm nay mặc quần áo màu sắc giống nhau, ngay cả giày cũng đều là boots Combat.

“Hi, anh đẹp trai, có thể cho em đi nhờ xe không?” Cô vẫy tay về phía anh, thuận tiện ném đi một ánh mắt quyến rũ, trêu ghẹo hỏi.

Nhìn cô tươi tắn sinh động đi tới, đáy mắt Cương Diễm tràn ra ánh sáng thương thức, hăng hái cùng cô diễn trò.

“Không được, bạn gái của tôi trông nom ta rất nghiêm, nếu để cho cô ấy biết tôi đi tán gái, tôi sẽ thảm lắm!” Cương Diễm cố ý rùng mình một cái, tăng cường hiệu quả diễn xuất.

“Này! Anh làm gì nói em giống như là bà chằn vậy?” Cô không nhận được vung mạnh nắm đấm đánh lên cánh tay của anh, cấu gien kháng nghị.

“Anh không có nói như vậy a!” Cương Diễm căn bản không đau không nhột, còn cười cười, đưa tay ôm Tuấn Vi vào trong ngực.

Thi Tuấn Vi mím môi cười, nhìn anh hỏi: “Tại sao đột nhiên anh lại chạy tới nơi này a?”

“Trên xe có máy lạnh, lên xe hăng nói.” Anh mở cửa xe để cho cô lên xe, lại đi vòng qua bên kia ngồi lên ghế lái, vui vẻ nói: “Anh nộp toàn bộ tài liệu rồi, kế tiếp có thể có một quãng thời gian dài để nghỉ lễ.”

“Chuẩn bị xong rồi à? Thật tốt quá!” Cô kinh ngạc cất giọng, nét mặt biểu lộ nụ cười cao hứng thay anh.

“Em cũng sắp xếp ngày nghỉ, chúng ta đi du lịch đi!” Anh cầm tay cô, cảm giác du lịch một mình cùng hai người đồng hành không giống nhau, Cương Diễm thích tự do, cũng đã quen có Tuấn Vi làm bạn.

” Du lịch a... ” Cô nghiêng đầu suy tính. “Cũng có thể a, bất quá, phải chờ dự án trên tay em kết thúc.”

“Còn rất lâu sao?”

“Chỉ còn vấn đề rèm cửa sổ cần giải quyết nữa thôi, phải chọn đến khi chủ nhà hài lòng mới được.” Cô không nhận được than thở.

“Sẽ rất nhanh a!” Cương Diễm lạc quan nói.

Cô bắt đầu dĩ liếc về hướng anh. “Chủ nhà rất khó đối phó.”

“Bây giờ anh cùng em đi tìm.” Anh chủ động muốn giúp đỡ, bản thân cũng không thể nhẹ nhàng không có gì vướng víu, lại nhìn bạn gái thương yêu lâm vào phiền não. “Tối nay cùng đi ăn đại tiệc nhé.”

Người đàn ông này, có lúc tùy ý đến khiến cô tức giận muốn chết, có lúc lại giống như bây giờ quan tâm đến trái tim cô vừa ấm vừa ngọt!

Nụ cười lại vì anh mà nhảy lên khóe miệng lần nữa, Thi Tuấn Vi gật đầu một cái.

Cương Diễm mới khởi động xe, chuyển động tay lái chuẩn bị lái vào đường xe, ngay lúc này điện thoại di động vang lên.

“Em giúp anh nghe với.”

Tuấn Vi vội vàng thay anh lấy điện thoại di động ra, bấm nút nhận, để lên bên tai anh.

“A lô, Cương Diễm đây, ai vậy?” Anh mỉm cười, vẻ mặt vui vẻ, giọng nói cũng phấn chấn theo.

” Cương Diễm, dì đây... ” Đầu bên kia truyền đến tiếng nói của một người phụ nữ trung niên.

Nghe tiếng, nụ cười của Cương Diễm lập tức cứng ở khóe miệng, thần thái trong mắt ảm đạm đi.

Thấy anh đổi sắc mặt, Thi Tuấn Vi không khỏi cũng căng thẳng theo.

“Có chuyện gì không?” Đáp thẳng, ngay cả tiếng nói cũng trầm xuống.

Câu trả lời của người phụ nữ khiến cho sắc mặt của Cương Diễm càng thêm khó coi, nói chuyện với nhau mấy câu sau đó kết thúc cuộc trò chuyện, không khí vốn nhẹ nhàng bên trong xe nhất thời trở nên nghiêm trang.

Cắt điện thoại di động, Thi Tuấn Vi quan tâm hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Anh nhìn về phía cô, đáy mắt đột nhiên hiện lên sự sợ hãi hốt hoảng, một lúc sau, Cương Diễm ồ dột mở miệng –

“Kế hoạch của chúng ta phải hủy bỏ toàn bộ.”

6. Chương 6

Đi tàu điện ngầm, ước chừng một canh giờ sau, Phùng Cương Diễm cùng Thi Tuấn Vi đã ở Đài Trung.

Lúc chạng vạng, trời sáng mờ mờ, hai người bọn họ rời khỏi ga tàu điện ngầm, ngồi lên tắc xi, phong trần một mẻ đi đến bệnh viện.

Trên đường, Phùng Cương Diễm không nói một câu, chỉ nắm chặt tay Thi Tuấn Vi, ánh mắt nhìn chăm chú vào cảnh phố phường chạy qua cực nhanh ngoài cửa xe, vẻ mặt như có điều gì suy nghĩ.

Thi Tuấn Vi nhìn gò má anh căng thẳng, môi vẫn mím lại thành một đường, bàn tay to nắm tay cô, không tự chủ được càng nắm chặt hơn, khiến cô không khỏi đau lòng lo lắng.

Ngay buổi trưa hôm nay, mẹ kế của anh gọi điện thoại tới thông báo cho anh, tim cha anh đột nhiên tắc nghẽn, sau khi cấp cứu đã vào ở phòng chăm sóc tim đặc biệt để bác sĩ quan sát...

Nghe người thân bệnh nặng, anh lo âu là điều có thể hiểu được, nhưng cô ngoại trừ ở bên cạnh làm bạn, thật không biết phải an ủi anh như thế nào mới phải.

Tối hôm nay cô mới biết, tại sao Cương Diễm nói tình cảm trong gia đình không tốt lắm – mẹ của anh đã qua đời, hiện tại mẹ kế xưng di kia là tình nhân mà cha anh yêu trước hôn nhân, nhưng cha anh vẫn nghe gia đình an bài cưới mẹ của anh hơn nữa còn sanh ra anh, cho đến năm Cương Diễm mười tuổi, người mẹ thân thể yếu ớt bệnh nặng không dậy nổi, đồng ý tiếp nhận tình nhân bên ngoài của chồng vào cửa, để cho cô ta thay nữ chủ nhân lo việc trong gia đình.

Mẹ anh chống giữ được một năm, cuối cùng vẫn hết cách xoay chuyển, buông tay rời khỏi nhân gian, mà di cũng chính thức ngồi lên vị trí nữ chủ nhân Phùng gia.

Đứng ở lập trường Phùng Cương Diễm, mặc dù sau khi di vào cửa còn có thể chiếu cố mẹ anh, nhưng đối với anh mà nói, di cuối cùng vẫn là người xâm lăng, phá hư gia đình của anh. Mà một đứa bé trai đối mặt với một kẻ thay thế mẹ mình, cướp lấy hết thầy của mẹ mình, thì rất khó thân cận.

Khi đó, anh chỉ có mười một tuổi, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng có một số việc cũng đã hiểu được.

Sau khi đau xót chịu tang mẹ, còn phải trở mặt nhìn cha và di làm hôn lễ, sau đó qua không bao lâu, di lại có mang sinh em bé, nhất thời, ba, di, em trai – bọn họ giống như là một gia đình mới, mà anh, lại giống như là một cục thịt thừa vô duyên...

Trong thời gian ngồi tàu điện, anh yếu ớt kể lại quá khứ với cô, mặc dù khẩu khí bình thản không gợn sóng, nhưng bình tĩnh xem xét, cô lại có thể nhìn thấy nơi đáy mắt anh chứa đầy các loại tình cảm phức tạp, cũng rõ ràng cảm nhận được sự thâm trầm u sầu anh chôn giấu ở sâu trong nội tâm.

Cô cũng không biết một mặt này của Phùng Cương Diễm. Mặc dù giờ phút này cô cảm giác mình càng thêm hiểu rõ, càng thêm gần sát anh, nhưng đồng thời cũng vì anh mà đau lòng.

Cô có thể hiểu được cảm thụ của anh, càng đau lòng khi anh từ cái tuổi kia đã bị vùi lấp trong tâm tình phản đối khôn tả, cho tới bây giờ vẫn không quên được... Có lẽ, anh nhiệt tình yêu thương tự do, chỉ là vì muốn che giấu đứa bé trai bị tổn thương cô đơn tịch mịch ở dưới đáy lòng!

Khát vọng yêu thương mà không chiếm được, không thể làm gì khác hơn là tuyên bố mình không chịu quản thúc, không muốn dừng lại...

Nghĩ đến đây, sự không đành lòng cùng yêu thương không khỏi hội tụ dưới đáy lòng, lòng bàn tay mềm mại bị anh ôm trọn, cô trở tay cầm ngược lại tay anh, cho anh lực lượng để đối mặt.

Cảm giác được sự quan tâm Tuấn Vi truyền đến, Phùng Cương Diễm quay đầu, ánh mắt thâm u nhìn về phía cô.

“Đừng lo lắng, bác sẽ không có chuyện gì.” Thi Tuấn Vi an ủi nói.

Phùng Cương Diễm miễn cưỡng giật giật khóe miệng, ráng mỉm cười.

Trong ấn tượng của Phùng Cương Diễm, cha là một người đàn ông cứng rắn như bàn thạch, nhưng hôm nay anh lại nhận được tin tức ông đột nhiên ngã xuống, nên anh thật sự rất kinh ngạc.

Không thể không nói, giờ phút này, trong lòng anh tràn đầy sợ hãi, không biết được khi nhìn thấy cha mình sẽ biến thành cái bộ dáng gì?

“Hiện tại y học rất tiến bộ, anh đừng suy nghĩ tiêu cực mà.” Cô tiếp tục trấn an vỗ vỗ tay anh.

“Ừ, anh biết.” Hiểu tâm tình của mình ảnh hưởng đến cô, Phùng Cương Diễm không trầm mặc nữa. “Thật xin lỗi, lần đầu tiên em cùng anh đến gặp người nhà lại là loại tình huống này.”

“Làm chi mà khách sáo với em như vậy?” Cô liếc anh một cái, ngay sau đó nghiêng đầu nhẹ nhàng dựa lên bả vai anh. “Thành thật mà nói, em thật cao hứng có thể ở bên cạnh anh vào thời điểm này.” Tình yêu chân chính không chỉ đơn thuần là tình yêu nam nữ, còn có rất nhiều chia sẻ cùng gánh chịu, không phải kích thích nhất thời, mà là tình cảm dài lâu.

Mà tình ý ôn nhu của cô giờ phút này, nhẹ nhàng quán quàn trong lòng anh, mang lại cho anh cảm thụ ấm áp, không vì sự khủng hoảng kia mà run sợ nữa.

“Anh cũng rất an tâm vì có em ở bên cạnh.” Anh mỉm cười với cô một cái, nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng.

Hôm nay, nếu không phải vừa lúc có cô bên cạnh, ổn định tâm thần của anh, thì khi nghe thấy tin dữ này anh cũng không tưởng tượng được mình sẽ kinh hoàng đến mức nào, càng không nói đến trên đường đuổi tới Đài Trung, trong lúc trái tim vô cùng đau khổ mệt nhọc này, nhờ có cô làm bạn mà cũng được an ủi ít nhiều.

Chuyện này không thể nghĩ ngờ đã chứng minh, sau khi trải qua đoạn thời gian làm bạn, Thi Tuấn Vi đã chiếm cứ một địa vị trọng yếu không thể thay thế trong lòng anh.

Phòng chăm sóc đặc biệt có quy định thời gian thăm nuôi, buổi sáng, buổi chiều, buổi tối khác nhau, mỗi lần chỉ có nửa giờ, thời gian còn lại cũng không thể lưu lại, nếu người nhà không yên lòng muốn ở lại giữ bệnh nhân, chỉ có thể đợi trong phòng nghỉ ngơi mà bệnh viện thống nhất an bài thân nhân tại đó.

Phùng Cương Diễm cùng Thi Tuấn Vi vội vã chạy tới bệnh viện, bởi vì quá vội, không nghĩ đến điểm này, bọn họ liền đến phòng nghỉ ngơi dành cho thân nhân tìm được Thẩm Ly Hoa – mẹ kế của Phùng Cương Diễm.

Bà chỉ kể lại quá trình phát bệnh nước mắt đã rơi như mưa, đến nay thoát nhìn vẫn còn sợ hãi, từ bộ dáng chật vật tiêu tụy kia, có thể đoán được mấy ngày nay bà đã trải qua bao nhiêu mệt nhọc.

Thi Tuấn Vi nhìn Phùng Cương Diễm không được tự nhiên lắm an ủi dì Thẩm, trong lòng không yên tâm. Chưa nhìn thấy ba, so với bất cứ ai khác anh càng lo lắng hơn, nhưng bây giờ anh lại chỉ có thể trấn an dì Thẩm trước.

“Trước khi cho vào thăm còn một ít thời gian, em nghĩ dì cũng chưa ăn gì? Để em đi mua chút cơm nắm hoặc là sandwich, muốn chiều cổ bệnh nhân phải có thể lực mới được.” Thi Tuấn Vi nghĩ xem mình có thể làm được gì, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể làm những chuyện đơn giản này, giảm bớt gánh nặng cho bọn họ.

“Cũng được, em đi đi.” Phùng Cương Diễm gật đầu một cái, bị lấy không khí bệnh viện, vẻ mặt anh cũng nghiêm túc theo.

Thi Tuấn Vi đáp thang máy rồi đi, Thẩm Ly Hoa nhìn cô rời đi, cảm khái mở miệng: “Ba con cứ luôn nói con đến tuổi này cũng nên lập gia đình đi, nếu ông ấy nhìn thấy con mang bạn gái về nhà, nhất định sẽ rất cao hứng, đáng tiếc hiện tại...” Vừa nói vừa khóc không thành tiếng.

Phải không? Ba có nhớ tới mình sao? Phùng Cương Diễm nhú chặt mày, anh vẫn cho là, trong lòng ba chỉ có dì và em trai...

” Trước đây ba có bệnh tim sao?” Phùng Cương Diễm không nói tiếp đề tài trước, mà nghi vấn hỏi.

“Ông ấy vốn có bệnh cao huyết áp, đã già còn thích đi xã giao với người ta, dì khuyên mấy cũng không nghe... Lúc trước có một lần lên huyết áp phải vội vàng đi khám gấp, ông ấy à, chính là đã lớn tuổi còn không chịu già...” Thẩm Ly Hoa đầy một bụng oán trách mà không biết trút vào đâu, vừa đứng dịp liền mở đài cho Phùng Cương Diễm nghe.

“Vào ở phòng chăm sóc đặc biệt nghĩa là tình huống rất nghiêm trọng sao?” Anh tiếp tục hỏi. Truy cứu nguyên nhân đã không có bao nhiêu tác dụng, chuyện đã phát sinh, anh quan tâm đến tình hình chữa trị hơn.

“Bác sĩ nói muốn quan sát thêm, phòng chăm sóc đặc biệt có thiết bị và dụng cụ đầy đủ, bác sĩ có thể tùy thời coi bệnh trạng điều chỉnh phương thức xử trí, ở trong đó tương đối bảo đảm.”

Phùng Cương Diễm vuốt cằm, trái tim vẫn treo ở giữa không trung.

Anh biết rõ, mình cũng không hoàn thành bổn phận làm con, những năm gần đây, bởi vì khúc mắc, cha và gia đình cũng không thân cận lắm, luôn làm theo cảm tính...

Đúng là, anh đã lấy được tự do mà mình muốn, nhưng khi nhận được tin ba bị bệnh, Phùng Cương Diễm đột nhiên cảm thấy mình bỏ lỡ rất nhiều...

Anh cho là, tình cảm đối với ba đã đậm bạc, nhưng lập tức, trong nháy mắt đầu trống không, trong lòng chua xót như bị ai bào, đã cho anh biết, anh còn rất yêu thương ba mình.

Mặc dù tỉnh ngộ hơi trễ, nhưng ít ra cha anh vẫn còn sống!

Thi Tuấn Vi ở Đài Trung hai đêm, cô rất muốn tiếp tục ở lại – Phùng Cương Diễm coi chừng cha, cô lại thay anh thu xếp, tránh để anh bỏ quên bản thân mình, nhưng khổ nỗi trong tay còn dự dự án chưa xong, chủ nhà lại đang thúc giục, cho nên không thể làm gì khác hơn là ngày thứ ba ngồi chuyến xe đêm trở về Đài Bắc.

“Thật xin lỗi, phải để em một mình trở về Đài Bắc.” Phùng Cương Diễm tự mình đưa Tuấn Vi đến trạm xe, giúp cô mua vé xe xong, cùng nhau đi về hướng bến xe.

“Làm chi phải nói xin lỗi à!” Cô ôn nhu cười một tiếng, trong mắt có sự đau lòng, hai ngày nay, mặc dù không cần canh giữ coi chừng bên cạnh giường bệnh, nhưng tâm tình lo lắng vẫn không giảm. “Ba anh ngã bệnh, đương nhiên phải lưu lại chiếu cố bác.”

“Anh không xác định ngày nào mới có thể trở về, tình huống của ba...” Đột nhiên trở lại Đài Trung, lại không thể không lưu lại, hết thấy đều hỗn loạn.

“Em hiểu.” Cô trấn an cắt ngang lời anh, thay anh suy nghĩ chu đáo. “Chủ nhật em sẽ tới nữa, thuận tiện giúp anh mang thêm một ít quần áo.” Biết anh sẽ ở lại, cho nên hôm qua cô đã mua sẵn hai bộ quần áo để anh thay.

“Được.” Anh nâng khóe miệng lên, nhưng mày vẫn nhíu chặt, thần sắc u buồn, không có ý cười.

Cô nhón chân lên, thương tiếc khe vuốt cặp lông mày nhíu chặt của anh. “Anh đừng quá lo lắng, không phải bác sĩ có nói tình huống của bác càng lúc càng ổn định sao?”

“Ừ, bất quá người vẫn còn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, liên chứng tỏ có một chút nguy hiểm.” Anh vừa nói ý kiến của mình, lông mày được cô nhuấn dần dần giãn ra.

Cô cũng không có phản bác lời nói của anh, chỉ muốn nắm chặt băng gạc giờ giấc ân cần dặn dò. “Nhớ à, anh đừng vì chiếu cố bệnh nhân, mà quên chiếu cố mình, nhất định phải ăn no mặc ấm, mới có đầy đủ thể lực và tinh thần.”

“Anh biết.” Cảm nhận được tâm ý săn sóc của cô, sự buồn rầu nơi đáy mắt cũng hơi nhạt đi.

“Không được, em cảm thấy nói không anh không nhớ, phải gọi điện thoại nhắc nhở anh mới được.” Chưa từng nhìn thấy bộ dạng tâm thần không tập trung như thế của anh, mặc dù Thi Tuấn Vi được anh đáp ứng, vẫn không có biện pháp yên tâm.

“A, anh thấy em là sợ quá nhớ anh, cho nên tìm có trước, muốn gọi điện thoại cho anh đúng không?” Tròng mắt đen nhìn cô, khoe miệng khe cong lên.

Cô ngẩn ra, ngay sau đó liếc ngang anh một cái, mỉm cười: “Tốt, còn biết nói giỡn! Vậy là em có thể yên tâm rồi.”

“Yên tâm trở về đi thôi.” Bàn tay vuốt qua má cô, anh đặt lên đôi môi đỏ mọng ngọt ngào một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Thi Tuấn Vi đưa mắt nhìn anh, lưu luyến không rời đi vào sân ga, trái tim lại ở lại trên người anh.

Cha của Phùng Cương Diễm Phùng Giang Hải rút cuộc vào ngày thứ năm, bác sĩ cho phép ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, chuyển vào phòng bệnh bình thường tiếp tục quan sát, Phùng Cương Diễm cũng bắt đầu cùng Thẩm Ly Hoa thay phiên trông chừng trong phòng bệnh.

Ở trong trí nhớ của Phùng Cương Diễm, trước khi mẹ mất, cha luôn bận rộn với sự nghiệp, hai người vốn không thân cận, mà sau khi mẹ qua đời, quan hệ càng thêm tồi tệ, không nghĩ tới lần đầu tiên cùng cha mặt đối mặt chung đụng trong thời gian dài, lại là ở trong phòng bệnh, khi cha bị bệnh không dậy nổi.

Càng không nghĩ tới chính là, nhờ trận bệnh này ban tặng, hai cha con lại có thời gian nói chuyện, thổ lộ rất chuyện chưa từng nói ra khỏi miệng.

Có lẽ là vì bệnh, cũng có lẽ trải qua sống chết trước mắt, tâm tình thay đổi, cách nói chuyện cùng thái độ cũng có biến hóa, vì vậy Phùng Giang Hải rút cuộc có thể hiểu rõ nguyên nhân con trai từ từ xa lánh nhiều năm qua, cũng nói ra lời trong lòng, thừa nhận tình cảm dành cho con trai.

Về phần Phùng Cương Diễm, lần này cha bị bệnh thật sự đã dọa hỏng anh, nỗi sợ mất đi cha đã làm anh tỉnh ngộ, khiến cho thái độ anh trở nên mềm mại, khúc mắc trong tim, qua những lần nói chuyện cũng từ từ lỏng ra, cột loại cảm giác nhẹ nhõm rộng mở trong sáng, không hề vì sự tiếc nuối mất mát thân tình mà cảm thấy nội tâm không được trọn vẹn nữa.

Nhưng cũng bởi vì như thế, anh có ràng buộc, nên không còn tự do, lúc cha mở miệng yêu cầu thì không có biện pháp thẳng thắn từ chối, không có biện pháp quả quyết lạnh lùng nói không –

“A Diễm a, về nhà đi, người một nhà nên sống cùng nhau.”

Phùng Cương Diễm đang đưa lưng về phía giường bệnh thay cha gọt lê, động tác khựng lại, mấy giây sau mới xoay người lại mở miệng.

“Con ở Đài Bắc mua phòng, ở quen rồi.” Ngay cả khi khúc mắc đã giải quyết, Cương Diễm vẫn không quen.” Ba yên tâm, con sẽ đợi đến khi ba xuất viện mới trở về.”

“Mua phòng thì có quan hệ gì? Bệnh tim của ba, giống như quả bom hẹn giờ, lúc nào phát tác cũng không biết, cũng không phải xuất viện là vô sự.” Phùng Giang Hải lấy bệnh của mình ra thuyết phục anh.

Phùng Cương Diễm hơi dao động, sau khi chần chờ tiếp tục nhã nhặn từ chối: “Có đi chăm sóc ba rồi, con ở đây cũng vô ích.”

“Đúng vậy a, bà ấy dĩ nhiên sẽ chăm sóc ba, nhưng công ty thì làm sao bây giờ?” Phùng Giang Hải bình tĩnh nhìn anh, lấy bệnh tim, công việc ra dọa... Nghĩ hết lý do để thuyết phục thành công: “Chẳng lẽ muốn ba kéo cái thân thể già nua này, tiếp tục chăm lo sự nghiệp sao?”

Tuổi ông đã lớn, khát vọng kết thân cũng sâu sắc hơn, hơn nữa đứa con trai lớn từ thời kỳ thiếu niên đã xa lánh mình này, hiện tại vất vả lắm mới có dấu hiệu mềm hoá, đương nhiên ông phải nắm chắc cơ hội.

Phùng Cương Diễm cầm đĩa lê đã cắt gọt sạch sẽ đi tới, ngồi ở bên cạnh giường bệnh, xiên một miếng lê đưa cho cha.

“Thân thể yếu thì ba tận lực bớt can thiệp vào chuyện công việc đi, buông tay để cho những nhân tài chuyên nghiệp trong công ty đi làm, trả tiền lương bồi dưỡng nhân tài là để dùng và những lúc như thế này đó.” Phùng Cương Diễm khách quan nói lên ý kiến.

Phùng gia kinh doanh chính là công ty sản xuất thức uống, ở quốc nội khá nổi tiếng, đi trên các con đường lớn cũng có thể thấy được bảng quảng cáo của nhiều loại đồ uống, những năm gần đây thậm chí phát triển đến thị trường đại lục, trước mắt còn muốn gia tăng lĩnh vực kinh doanh, mở rộng phạm vi buôn bán đến các loại thực phẩm có lợi cho sức khỏe.

“Đó không phải là người trong nhà, không phải người của mình nha!” Phùng Giang Hải có chút kích động phản bác, nghiêm nhiên giống như là quảng cáo trên ti vi “Đây không phải là hàng chính hãng, đây không phải là hàng chính hãng” “Ba cực khổ mấy chục năm, ba làm hết thủy đều là vì muốn giao lại cho con mình, làm sao có thể giao cho người khác?”

“Con không có hứng thú với kinh doanh công ty, ba giao cho Tiểu Lỗi đi.” Anh cự tuyệt thẳng, giao cho em trai cùng cha khác mẹ, bởi vì anh có hứng thú cùng hoạch định tương lai của mình, cũng không lưu luyến đối với sản nghiệp của cha.

“Tiểu Lỗi còn nhỏ tuổi, hơn nữa hiện nay ở nước ngoài, việc học còn chưa hoàn thành.” Phùng Giang Hải cười, như là cười anh tìm cái cớ từ chối quá kém. “Dù Tiểu Lỗi trở lại, con cũng là con trai lớn, nó phải phụ giúp con, con phải chịu trách nhiệm dẫn dắt nó, hướng dẫn nó.”

Phùng Cương Diễm phát giác mình có chút nói không lại ông, không thể làm gì khác hơn là liếc nhìn cha, cố gắng nghĩ ngợi nên cự tuyệt như thế nào.

Phùng Giang Hải cơ trí thấy thế công ôn nhu có hiệu quả, lập tức thừa thắng xông lên, đưa bàn tay khô gầy ra, cầm tay của con trai.

“A diễm, ba ba lớn tuổi rồi, trái tim lại không tốt, cũng không biết còn có thể sống thêm bao lâu, những năm này thời gian chúng ta chung đụng đã ít lại càng ít, nếu như không nắm chắc cơ hội hiện tại, khi nào mới có cơ hội đây? Con hãy chuyển về nhà, giúp ba một chút, ở bên cạnh ba đi!”

Giọng nói cảm thán, ánh mắt khẩn cầu, ông tin tưởng tâm địa có sắt đá thế nào đi nữa, chỉ cần là cốt nhục của ông, cũng sẽ không nhẫn tâm cự tuyệt nữa.

Phùng Cương Diễm nhìn ông, xúc cảm trong tay làm tim anh đập nhanh. Anh cũng không mở miệng từ chối được nữa, đây là lần đầu tiên cha nắm lấy tay của anh như vậy ...

Con tim của anh rung động, hòa tan ra, đúng là không hạ được quyết tâm làm cho ông thất vọng, vì vậy, lập tức nói không ra lời.

Hơn nữa vào lúc này, trong đầu anh vẫn còn rất phối hợp hiện lên một câu nói: cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, con muốn dưỡng mà cha mẹ không thể chờ...

Cha nói không sai, ông đã hơn sáu mươi tuổi, hiện tại trái tim lại có vấn đề, ít ngày trước nếu xảy ra chuyện không may, vào lúc này cũng đã thiên nhân vĩnh cách, mà cả đời này trong lòng anh phải vĩnh viễn ôm sự tiếc nuối.

Hiện tại, thật vất vả có thể bình an vượt qua, là trời cao cho cha con bọn họ thêm một cơ hội chữa trị quan hệ, cũng phải cẩn thận quý trọng mới đúng...

“Đừng do dự nữa, con nên đáp ứng trở lại đi!” Phùng Giang Hải thúc giục, lực đạo trong tay nắm thật chặt.

Phùng Cương Diễm nhẹ nhàng thở dài. “Con sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

7. Chương 7

Thi Tuấn Vi vừa tan sở, mua ít đồ ăn nhanh về đến nhà, nhưng vừa vào cửa liền phát hiện đèn phòng khách vẫn sáng, ngăn người, lập tức tươi cười rạng rỡ, mừng rỡ kêu lên, cô vội vàng chạy vào, ở trong phòng tìm kiếm thân ảnh khiến mình mong nhớ suốt mấy ngày.

“Cương Diễm, là anh sao? Anh trở về chưa?”

“Anh trong ở phòng để quần áo.” Phùng Cương Diễm đang ngồi trong phòng để quần áo ngăn người, nghe tiếng kêu, liền phục hồi tinh thần lại, kéo cửa ra đáp lời.

Thi Tuấn Vi vui vẻ chạy như bay tới, vừa nhìn thấy anh trước hết liền chạy đến ôm anh thật chặt, sau đó liên tục ném ra một chuỗi vấn đề: “Tại sao anh trở lại? Có phải ba ba anh đã xuất viện rồi hay không?”

Anh được cô nhiệt tình ôm ấp, nghe thấy hương thơm trên người cô, mùi thơm quen thuộc trấn an phiền não trong lòng anh.

Trong đoạn thời gian hai người lui tới, không phải anh chưa hề đi du lịch một mình, cho nên đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ xa nhau, vậy mà, mấy ngày nay xảy ra bước ngoặt làm tâm tình chấn động, khiến cho anh gần như không biết làm sao, cảm thụ cũng đặc biệt sâu sắc, vì vậy chẳng qua là cách biệt mấy ngày, anh đã cảm thấy đặc biệt tưởng nhớ cô.

Nhớ nhung sự ấm áp, sự đáng yêu của cô, nhớ nhung cảm giác yên bình trước nay chưa từng có mà cô mang đến.

“Thế nào? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Thi Tuấn Vi không nghe thấy câu trả lời của anh, chỉ cảm thấy bị anh ôm thật chặt, cô vội vã kéo giãn khoảng cách, nóng nảy hỏi: “Bác có khỏe không?”

“Đừng lo lắng, ba anh rất tốt, mấy ngày nữa là có thể xuất viện.”

“Đã như vậy, tại sao trên mặt anh không có một chút biểu tình vui vẻ nào?” Cô buồn bực.

” Hôm nay anh trở lại, là có chuyện muốn nói với em” Cương Diễm kéo tay của cô đi về phía phòng khách ngồi xuống.

“Chuyện gì a?” Nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh, cô tự nhiên cũng cảm thấy bất an, không khỏi suy nghĩ lung tung: “Chẳng lẽ... Bác không thích em, phản đối chúng ta ở chung một chỗ?”

Bộ dáng suy đoán cùng đôi mắt hạnh tròn xoe của cô, khiến anh nở nụ cười đã lâu không thấy.

“Em nghĩ đi đâu vậy? Ba không có phản đối chúng ta ở chung một chỗ!” Phùng Cương Diễm cương chịu xoa xoa bên má cô, trấn an nói.

Nhìn thấy nụ cười của anh, rốt cuộc Tuấn Vi cũng yên tâm hơn rất nhiều. “Vậy là cái gì?”

“Anh phải trở về đảm nhiệm việc buôn bán trong nhà.” Nói đến chuyện này, anh liền không nhịn được muốn thở dài, tình huống không biết sắp đối mặt khiến cho anh chịu rất nhiều áp lực.

“Trong nhà của anh không phải là buôn bán thức uống sao?” Cô nhớ trước kia anh có đề cập tới.

“Đúng vậy a.”

“Tiệm giải khát đóng cửa mấy ngày cũng không sao mà?” Tuấn Vi nhận định buôn bán thức uống tức là các cửa tiệm bán đồ uống bình thường, mỗi con đường sẽ có năm, ba cái.

Phùng Cương Diễm sững sờ: “Tiệm giải khát? Ai nói với em là tiệm giải khát?”

” Buôn bán thức uống không phải là tiệm giải khát thì là cái gì?” Cô ngây ngẩn cả người.

Xem ra, nhận thức của cô so với thực tế kém rất xa! Phùng Cương Diễm thản nhiên cười.

“Em có nghe qua đồ uống Đa Nguyên không?” Anh gợi ý.

Vào lúc này tâm hồn Thi Tuấn Vi đã sững sờ bay ra ngoài không gian. Cô có nghe đồ uống Đa Nguyên a, có rất nhiều thức uống trên thị trường đều xuất từ công ty lâu đời này, chẳng lẽ...

“Anh nói nhà anh buôn bán thức uống, chính là đồ uống Đa Nguyên?” Cô ngơ ngác hỏi.

“Ừ.” Phùng Cương Diễm gật đầu một cái.

“Oa ~” Tuấn Vi không khỏi kêu lên.

Khó trách hai ngày ở tại Đài Trung kia cô vẫn cảm thấy hoàn cảnh nhà anh tốt đến nằm ngoài ý liệu của cô, ở là biệt thự có vườn hoa ba tầng chọc trời, di chuyển chính là hai chiếc ô tô BMW, trong nhà còn mời được giúp việc*, hình như hơi chênh lệch so với ông chủ mở tiệm giải khát nho nhỏ mà cô tưởng tượng.

(*Ở nước ngoài: người giúp việc nói được nhiều thứ tiếng, có trình độ, được đào tạo chuyên nghiệp nên giá mướn rất mắc)

Bất quá lúc ấy toàn bộ sự chú ý đều ở trên người ba ba đang bệnh nặng của anh, cho nên cô cũng không có hỏi nhiều, không nghĩ tới sự thật lại làm cô kinh ngạc như vậy.

“Rất kinh ngạc sao?” Anh cười cười.

“Dĩ nhiên a, khắp nơi đều nhìn thấy sản phẩm đồ uống của Đa Nguyên sản xuất nha, không nghĩ tới là do nhà anh làm, bối cảnh hùng hậu như vậy làm sao em không kinh ngạc!” Cô trả lời, vẫn còn đang hấp thu tin tức đột ngột này.

“Anh không có hứng thú đối với chuyện của công ty, nếu không anh cũng không sớm chuyển ra ngoài ở.” Anh hiểu được sự nghiệp mà ba gây dựng không nhỏ, nhưng anh chưa từng nghĩ tới phải dựa vào ba, chỉ muốn dựa vào sở trường cùng bản lĩnh của chính mình, phát triển một lãnh địa thuộc về mình. “Nhưng lần này tìm ba anh xảy ra vấn đề, bác sĩ nói về sau không thể vất vả phiền não quá mức, phải nghỉ ngơi thư giãn mới được, cho nên anh phải trở về tiếp quản...” Phùng Cương Diễm giải thích cho Thi Tuấn Vi.

“Cần phải vậy...” Cô hiểu gật gật đầu. “Anh trở về hỗ trợ một thời gian, chờ thân thể bác nghỉ ngơi tốt lên thì...”

Biết cô nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, Phùng Cương Diễm không thể làm gì khác hơn là cắt ngang lời cô.

“Không chỉ là một đoạn thời gian, mà là trực tiếp tiếp quản Đa Nguyên.”

“Này, đây là ý gì?” Cô không phản ứng kịp mở tròng hai mắt, kinh ngạc hỏi. “Về sau anh không chụp ảnh nữa sao? Không phải là anh muốn mở một cuộc triển lãm ảnh sao?”

Cương Diễm lắc đầu một cái, tình huống trước mắt cũng không cho phép anh nghĩ xa, nghĩ nhiều như vậy.

“Chụp ảnh là hứng thú của anh, anh sẽ không buông tha nhưng trước mắt quan trọng là công ty không thể không có người lãnh đạo trong thời gian dài, cho nên dù anh có kế hoạch gì, cũng phải tạm thời gác lại.” Câu trả lời của anh mang theo một chút ảo não, cùng với nỗi buồn đậm đặc.

Thi Tuấn Vi trầm mặc, lẳng lặng nhìn anh, ý thức được chuyện này nghĩa là bọn họ sắp phải chia lìa.

Cô nhận thấy được, anh cũng không vui lòng tiếp quản sự nghiệp trong nhà, dù sao người không thích bị câu thúc như anh, muốn anh mặc âu phục, đeo caravat, ngồi ở trước bàn làm việc làm những chuyện khan nhàm chán kia, khẳng định rất thống khổ. Nhưng bất đắc dĩ thân thể ba anh không tốt, anh không thể không làm như vậy.

Nếu lòng anh đã buồn bực như vậy, thì dù cô không nữ, cũng không nên ràng buộc anh, làm tâm tình của anh thêm muộn phiền.

“Vậy anh muốn trở về Đài Trung ở sao?” Kim nén tâm tình, cô cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe có thể nhẹ nhàng chút.

Đáy mắt Phùng Cương Diễm hiện sự phiền muộn nhàn nhạt cùng không đành lòng, nhìn cô thật sâu, quan sát ánh mắt của cô, lo lắng cô sẽ khổ sở như đưa đám.

“Nhất định phải chuyển về, một mặt là công ty ở Đài Trung, một mặt là ba anh nói không biết ông còn có thể sống mấy năm nữa...” Câu sau mới thật sự là điểm mấu chốt khiến anh dao động.

“Anh làm như vậy là đúng.” Cho dù không nữ, cô vẫn cố gắng phần chấn tinh thần, bày tỏ sự đồng ý và ủng hộ với quyết định cùng cách làm của anh.

Không có lưu luyến không rời, làm Phùng Cương Diễm có chút mất mát, nhưng sự khích lệ ủng hộ của cô, lại giống như là một liều thuốc tăng lực làm anh phấn chấn hơn.

“Em cũng cảm thấy anh nên trở về?” Ánh mắt ảm đạm của anh cuối cùng cũng sáng lên một chút.

“Cũng a!” Cô khẳng định, còn kèm trên một nụ cười tán dương. “Trước đây anh nói tình cảm với gia đình không tốt, nhân cơ hội lần này, có thể chữa trị quan hệ với mọi người, như vậy rất tốt.”

Máu mủ tình thâm, là không thể quên, không thể chia cắt, nếu như anh có thể cải thiện quan hệ với gia đình, thì không còn gì tốt bằng, nếu không dù anh có thành công hơn nữa, mọi việc đều như ý, thì trong lòng vẫn luôn mang theo một chút thiếu sót.

“Anh có nghĩ tới, hiện tại cứ tạm tiếp quản, về sau chờ em trai anh trở lại, anh sẽ chuyển giao công ty cho nó.” Anh vừa nói kế hoạch sơ bộ, bản thân anh không thích công việc này, đối với anh mà nói nó như một củ khoai lang phồng tay, nhưng bây giờ chỉ có thể nhắm mắt đón lấy.

“Em trai anh không phải vẫn còn rất nhỏ sao?” Cô nhớ anh từng nói khi anh mười một tuổi, trong nhà lại có thêm thành viên mới.

Anh nhếch môi cười. “Đúng vậy a, bất quá, dĩ vãng rất hi vọng về sau em ấy có thể thừa kế công ty.” Làm người đều có tư tâm, dĩ nhiên muốn em trai học quản lý xí nghiệp, hơn nữa khi Tiểu Lỗi vẫn còn ở Đài Loan thì cũng bắt nó nhân kỳ nghỉ đông và nghỉ hè đến công ty làm sinh viên thực tập không công, mặc dù dĩ đối với anh cũng không có đặc biệt không tốt, thế nhưng ý định so đo âm thầm phòng bị, anh vẫn có thể nhạy cảm nhận thấy được.

“Chuyện sau này hiện tại cũng không cần vội vã kết luận, anh thông minh như vậy, nói không chừng rất nhanh sẽ nảy sinh hứng thú với việc kinh doanh.” Cô rất có lòng tin với sự ưu tú của anh.

“Có lẽ vậy.” Anh từ chối cho ý kiến, trước mắt quan trọng nhất không phải là tương lai dự định thế nào, mà là... Anh chần chờ nhìn về phía cô, trong lòng tràn ngập không nỗi. “Vậy em...”

“Anh không cần lo lắng cho em!” Hiểu rõ suy nghĩ của anh, không đợi anh nói cho hết lời cô liền trách móc, giả bộ hơn hở tiếp lời còn trấn an vỗ vỗ gương mặt của anh. “Trước kia không phải em vẫn ở một mình sao? Sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Anh cầm tay của cô, kéo đến bên miệng hôn một cái. “Kỳ nghỉ có thể đến Đài Trung tìm anh, nếu như anh có thời gian cũng sẽ trở về.”

“Được.” Cô ôm lấy anh, nhờ vào hành động này che giấu cảm giác chua xót không khỏi xông lên hốc mắt.

Phùng Cương Diễm vuốt ve lưng cô, mặc dù cô không nói ra miệng, anh vẫn cảm nhận được, cô cũng không rời xa anh, nhưng cô khéo hiểu lòng người lựa chọn ủng hộ và khích lệ anh, không khóc lóc ồn ào khiến cho anh không đi được.

Cương Diễm tin tưởng bọn họ đều có cảm giác như nhau –trong đoạn thời gian ở chung này, mặc dù có cãi vã, cáu gắt, nhưng quả thật rất ngọt ngào rất vui vẻ, cho nên hiện tại cuộc sống ở chung kết thúc, trong lòng ai cũng khó chịu giống như phải dứt bỏ cái gì đó rất quan trọng.

Bất quá, cho dù phải vội vã tách ra, mỗi người một nơi, tình cảm của anh dành cho cô tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Phùng Cương Diễm chuyển đi.

Nhìn phòng để quần áo trống một nửa, các loại đồ dùng theo cặp rơi xuống đất, Thi Tuấn Vi khó nén sự cô đơn, khác với hôm cha mẹ của cô tạm thời tới chơi, hai người phải khẩn cấp tiêu diệt chứng cứ, anh đã thật sự rời xa gian phòng này.

Khi đó, bọn họ còn để lại dụng cụ chụp ảnh trong phòng làm việc, còn bàn nhau tìm cơ lập liếm, nhưng lần trở lại này, số bảo bối kia anh cũng mang đi toàn bộ...

Con người thật kỳ quái, trước kia anh ra nước ngoài du lịch mười ngày nửa tháng, cô đều không có cảm xúc đặc biệt gì, nhưng bây giờ, nhận thức được cuộc sống chung đã kết thúc, cho nên mặc dù anh mới vừa dời đến Đài Trung một tuần lễ, khoảng cách gần hơn, thời gian ngắn hơn, nhưng cô lại cảm thấy cả người có cái gì đó không đúng, giống như là bệnh tương tư.

Ai, bây giờ mới biết, cô không chỉ là thương anh, mà còn yêu anh đến tận xương! Nếu không cô sẽ không nhớ nhưng một người đến vậy!

Mười giờ đêm, chuông điện thoại vang lên, Thi Tuấn Vi vốn lơ đãng như bị giật kinh phong từ ghế sa lon bắn về phía bàn con trong góc tường, nhanh chóng cầm ống nghe trên bàn con lên.

“A... ” Tiếng thứ nhất không phải là a lô, mà là một tiếng hét thảm.

“Sao vậy em?” Phùng Cương Diễm ở đầu dây điện thoại bên kia bởi vì tiếng kinh hô đột nhiên xuất hiện mà tim suýt ngừng đập, sửa lại lời đạo đầu, khẩn cấp hỏi.

“Eo... A! Eo của em... Giống như bị gãy rồi!” Cô vừa vuốt cái hông đau nhói vừa kêu rên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nhẵn lại giống như ăn hoàng liên*.“Vì nghe điện thoại... Ô... ”

(*Hoàng Liên: Một vị thuốc đông y, rất đắng)

“Ai bảo em thô lỗ như vậy!” Anh đỡ khóc đỡ cười, không thể làm gì khác hơn là nhắc nhở cô.

“Còn nói nữa, đều do anh làm hại, nếu không phải anh gọi điện tới, em cũng sẽ không vội vã chạy đi nghe điện thoại...” Cô chu mỏ oán trách, tiết lộ bản thân rất mong chờ cuộc điện thoại của Cương Diễm.

“Em đã trách anh gọi, vậy về sau anh không gọi nữa nhé?” Anh cố ý đùa cô.

“Anh dám!” Cô hung hăng đe dọa.

“Hi hi...”

Tiếng cười thật thấp xuyên qua ống nghe truyền vào màng nhĩ của Thi Tuấn Vi, làm lòng cô mềm mại.

“Hôm nay có khỏe không?” Ngữ điệu của cô mềm đi, ẩn chứa sự ân cần.

“Không khỏe, cả ngày phải đọc báo cáo, làm anh đau đầu như ốc.” Phùng Cương Diễm không nhịn được suy sụp hạ bả vai, giọng nói để lộ ra sự mệt mỏi phiền não.

Mặc dù anh đã dần quen với công việc, nhưng dù sao muốn từ trạng thái rất tự do cải biến thành ngồi phòng làm việc cả ngày, cũng không phải là chuyện dễ dàng, tinh thần cùng tâm tình của anh vẫn còn đang thích ứng.

“Thật đáng thương cho anh a!” Khẩu khí cô giống như nói với con nít, vì quá lo lắng cho anh nên vội vàng nói đề nghị:“Vậy anh có đi tắm một cái, buông lỏng một chút hay không?”

Giọng nói ôn nhu an ủi kia, làm anh nhếch miệng lên, giống như thật sự đã được cô dịu dàng an ủi.

“Đang mở nước, nói chuyện điện thoại với em xong sẽ đi tắm.”

“Anh đừng để ỉn quá mệt mỏi, phải chiều cổ mình thật tốt.” Cô biết cá tính của anh, biết anh vì không để cho người khác nói xấu, để cho cha mình yên tâm hài lòng, nhất định sẽ gắng sức biểu hiện, cho nên cô lo lắng anh sẽ chuyên chú với công việc quá mức mà bỏ quên bản thân.

“Anh sẽ.” So với tắm nước nóng, những lời mềm mại của cô càng có thể giúp tinh thần của anh buông lỏng hơn. Anh phát hiện, sau khi rời đi cô, trái tim của anh lại càng lệ thuộc vào cô hơn.“Vậy còn em?”

“Em rất khỏe a, dự án rèm cửa sổ có vấn đề đó hôm nay đã hoàn toàn kết thúc, sau đó lại có một dự án mới đang bắt đầu bàn bạc.” Cô mỉm cười chia sẻ chuyện phát sinh hôm nay.

“Là dạng dự án gì?” Anh quan tâm hỏi.

“Đại khái là có ngôi nhà xây chừng mười năm, lớn gần bằng nhà chúng ta, muốn sửa lại bố cục, dự tính tiêu tốn không ít, nhưng lại có không gian phát huy rất tốt, hiện tại chỉ chờ chủ nhà quyết định có muốn giao phòng ốc cho công ty chúng em thiết kế hay không nữa thôi.” Nói đến công việc sở trường mình yêu thích, Thi Tuấn Vi không nhịn được bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Nghe có vẻ rất tốt, hi vọng chủ nhà đó không khó khăn như cái ông chủ vụ rèm cửa sổ kia.” Cảm nhận được tâm tình cô hưng phấn, anh cũng cao hứng lây.

“Sẽ không, chủ nhà là một nhà khoa học tiên tiến mới ba mươi mấy tuổi, cảm giác rất tôn trọng, rất chuyên nghiệp, cũng rất dễ nói chuyện.” Hồi tưởng quá trình xúc tiến hôm nay, Thi Tuấn Vi cảm thấy rất tốt.

“Ba mươi mấy tuổi...” Bất được trọng điểm, anh cố ý trầm giọng xuống.“Chẳng lẽ còn độc thân sao?”

Đi? Khẩu khí anh sao lạ vậy, vấn đề cũng rất kỳ quái a!

Cô nhạy cảm phát hiện sự khác thường, bật cười nói: “Hi hi, anh nghĩ đi đâu vậy?”

“Ai, bây giờ chúng ta không thể thường xuyên gặp mặt, sắp tới có thể anh cũng tương đối không rảnh để đi gặp em, nhưng em cũng không thể vì vậy mà đi ngoại tình a!” Anh phòng ngừa chu đáo, rất có ý thức phòng tránh nguy cơ.

“A, định lực của em rất tốt, sẽ không dễ dàng thay lòng đâu!” Cảm nhận được sự đề ý của anh, cô không khỏi mỉm cười.

Cho tới nay, đều là cô lo lắng anh không biết chừng mực, có thể sẽ tham lam bị sự mới mẻ hấp dẫn, nhưng bây giờ nghe anh lo lắng vì cô, cô liền cảm thấy rất ngọt ngào, bởi vì điều này không thể nghi ngờ đã chứng minh địa vị của cô ở trong lòng anh không chỉ trọng yếu bình thường.

“Ừ, như vậy mới ngoan.” Anh tán thưởng nói. Nếu giờ phút này cô đang ở bên cạnh anh, vậy nhất định anh sẽ cho cô một nụ hôn nhiệt tình.

“Ai ~” Cô cười giấu, nhưng trong lòng lại vì lời nói cương chùi này mà ngọt ngào.

“À, eo của em không sao chứ?” Anh nói sang chuyện khác, còn nhớ lúc vừa bắt đầu cô kêu đau.

Anh nhắc nhở, cô mới nghĩ tới, động động thân thể, vẫn cảm thấy đau. “Hơi là lạ, em nghĩ có thể phải đi cho bác sĩ xem một chút.”

“Nếu đau thì đừng cố nhé!” Cương Diễm quan tâm dặn dò, biết cô rất “Rất ngang bướng”, trừ khi bắt buộc dĩ mới chịu đi gặp bác sĩ. “Được rồi, em nghỉ ngơi đi, ngày mai trước khi đến công ty nhất định phải đi gặp bác sĩ trước, biết không?”

“Tuân lệnh ~” Cô bướng bỉnh kéo dài âm cuối.

“Tốt, ngủ ngon.” Anh hài lòng nhếch môi nói lời từ biệt.

Xuyên qua ống nghe, Thi Tuấn Vi cho Cương Diễm một nụ hôn gió tạm biệt, sau đó mới mỉm cười cúp điện thoại.

Thời gian này, bọn họ đại khái đều duy trì hình thức liên lạc giống như vậy!

Thẳng thắn mà nói, mặc dù mỗi ngày đều gọi điện thoại, nhưng so với chung đụng và tiếp xúc chân thật, vẫn còn kém một mảng lớn, cho nên thỉnh thoảng cô vẫn cảm thấy cô đơn.

Bất quá suy nghĩ lại, anh cũng đang cô đơn đợi cô đấy thôi?

Huống chi, ngoại trừ thích ứng với sự thay đổi khi ở riêng, anh còn phải chiều cổ cha già, học tập quản lý công ty, so với cô, nhất định còn gian nan hơn nhiều lắm.

Cũng vì vậy, cho dù cô rất nhớ rất nhớ anh, cũng phải nhịn không nói ra miệng, tránh gia tăng gánh nặng trong lòng anh. Cũng chỉ có chiều cổ mình thật tốt, không để cho anh lo lắng, mới là thật sự giúp anh.

8. Chương 8

Nhìn tấm gương của cha Phùng Cương Diễm, khiến cho Thi Tuấn Vi nhớ lại cha mẹ của mình, mặc dù thân thể của bọn họ cũng thực cứng cáp, mỗi ngày đều đi đi lại lại, nhưng một khi lớn tuổi, cơ năng thân thể sẽ thoái hóa, lúc nào đó sẽ xảy ra vấn đề cũng không biết chừng ... Cho nên yêu cần kịp thời, hiểu cũng cần kịp thời.

Thừa dịp được nghỉ phép mấy ngày, Phùng Cương Diễm lại đến chi nhánh hăng trong nội địa thị sát, cô trở về Cao Hùng một chuyến, thăm cha mẹ đã nhiều tháng không gặp.

“Con a, tại sao lại ốm tong teo như vậy? Có ăn cơm bình thường không?” Trong phòng bếp mùi thơm bốn phía, mẹ Tuấn Vi vừa chặt gà luộc, vừa nhắc đi nhắc lại.

“Dạ! Đại khái là khí trời tương đối nóng, cho nên khẩu vị không tốt lắm.” Thi Tuấn Vi ở bên cạnh xào rau thuận miệng trả lời.

Thật ra thì gây đi và khí trời nào có cái quan hệ gì, cô là vì ốm tương tư, cho nên không muốn ăn, dĩ nhiên là gây đi chút.

“Đã sang mùa thu, Đài Bắc còn có nóng sao?” Mẹ Thi Tuấn Vi chất vấn.

“Lát nữa con ăn nhiều thêm một chén cơm được chưa?” Thi Tuấn Vi cười hì hì lấy lòng.

” Mỗi một bữa ăn ở nhà đều phải ăn nhiều một chén cơm.” Mẹ Thi Tuấn Vi trực tiếp ra lệnh. Lúc này Tuấn Vi trở về vào buổi tối thứ sáu, định đợi đến buổi chiều chủ nhật mới đi, cho nên bà sẽ lên kế hoạch thật tốt, ba bữa cơm cộng thêm bữa khuya cùng điểm tâm, nấu mấy thử bỏ đường để tắm bổ cho con gái một chút.

“Vậy không có vấn đề gì.” Cô thuận theo đáp lại sự quan tâm của mẹ, dù sao phận là con cái đi tha hương, có ai không tưởng niệm mùi vị của mẹ? Cô lại nghĩ đến vấn đề mình vẫn quan tâm mấy ngày gần đây: “Đúng rồi, mẹ, thân thể của ba mẹ vẫn khỏe chứ?”

“Trừ bệnh phong thấp cũ của mẹ ra, không có vấn đề gì lớn, thế nào? Tại sao đột nhiên lại hỏi như thế?” Mẹ Tuấn Vi dừng động tác, nghiêng đầu hỏi ngược lại.

“Không có gì, chỉ là cha của bạn con đột nhiên ngã bệnh, con lo lắng cho hai người...” Cô để đĩa rau xào xanh biếc lên bàn, sau đó làm nũng liếc về phía mẹ: “Mẹ và ba nhất định phải cẩn thận bảo trọng thân thể, luôn qua tâm chú ý tình hình sức khỏe của mình, có vấn đề phải lập tức đi bác sĩ a!”

Mẹ Tuấn Vi nhìn cô, được con gái quan tâm khiến bà vui mừng nở nụ cười.

“Con không cần lo lắng cho ba mẹ, ngược lại, con đừng để cho chúng ta lo lắng mới đúng!” Mẹ Tuấn Vi thừa cơ nhắc đi nhắc lại.

“Con nào có?” Thi Tuấn Vi thấy quái lạ.

“Còn nói không?” Mẹ Tuấn Vi lạnh lạnh liếc cô một cái: “Con gái bác Lý cũng làm mẹ rồi, con thì sao, cũng hai mươi chín tuổi rồi còn không ai thèm lấy!”

Trời ạ, lại là con gái của bác Lý!

Thật đáng ghét, cô ta làm chi kết hôn sớm như vậy, sinh em bé sớm như vậy? Hại cô nhiều lần bị lấy ra so sánh, Thi Tuấn Vi không nhịn được âm thầm trợn trừng mắt.

“Con không có không ai thèm lấy mà? Hơn nữa con hiện tại là hai mươi tám tuổi, không phải là hai mươi chín, mỗi lần mẹ lại nói con già đi một tuổi!” Cô kích động kháng nghị.

“Hai mươi tám tuổi, hai mươi chín tuổi cũng như nhau thôi, bốn bỏ năm lên cũng coi là ba mươi tuổi!” Mẹ Tuấn Vi bĩu môi, bày đĩa bà luộc đã chặt ra bàn, bưng đến phòng ăn.

“Trời ơi! Càng nói lại càng già!” Cô theo đuôi ở phía sau, không chịu nổi oa oa kêu lên.

“Đó là sự thật a, bây giờ mới biết tuổi mình không nhỏ nữa sao?!” Mẹ Tuấn Vi bổ thêm một dao nữa.

Thi Tuấn Vi trúng chiêu, thiếu chút nữa ngã xuống đất không dậy nổi.

“Có thể ăn cơm rồi à!” Ba Tuấn Vi nghe thấy mùi thơm bay ra, lại nhìn thấy hai mẹ con đã bưng thức ăn ra, liền tự động đi lấy bát đĩa xới cơm.

“Ai, bạn già, không phải lần trước ông nói lão Vương muốn giới thiệu con trai của chị hần cho Tuấn Vi nhà chúng ta sao?” Mẹ Tuấn Vi hỏi.

“A, đúng đúng đúng, tôi phải đi gọi điện thoại.” Được nhắc nhở, ba Tuấn Vi lập tức buông bát đĩa, hành động mười phần nhanh nhẹn vội vàng đi liên lạc bạn cũ.

“Ba ba, khoan đã, gọi điện thoại làm chi?” Thi Tuấn Vi liền vội vàng kéo cha lại, mờ mịt hỏi.

“Hẹn hò a!” Ba Tuấn Vi trả lời như chuyện đương nhiên: “Thừa dịp con ở nhà, để ba xem có thể hẹn bữa ăn tối hôm nay hoặc là bữa trưa ngày mai hay không.”

“Cái gì? !” Thi Tuấn Vi sửng sốt, trong giây lát, giống như bị điện giật vội vàng kích động cự tuyệt: “Không được không được! Con không muốn hẹn hò!”

“Tại sao không được? Con không có bạn trai, nên quen biết chút bạn bè khác phái, như vậy mới có cơ hội a!” Mẹ Tuấn Vi cau mày liếc nhìn con gái đang cự tuyệt mãnh liệt.

“Bởi vì... Bởi vì con đã có bạn trai!” Dưới tình thế cấp bách, Thi Tuấn Vi khai thật ra.

Lời vừa nói ra, hai ông bà đồng thời kinh ngạc ngẹn họng nhìn trân trối.

Nhìn mặt ba mẹ vừa kinh ngạc vừa ngơ ngác, Thi Tuấn Vi thầm thở dài.

Hết cách, cô không muốn đi hẹn hò, cũng không thể đi xem mắt, không thể làm gì khác hơn là nói thật ra, miễn bị ba mẹ thúc ép, chẳng những có lỗi với Phùng Cương Diễm, đối với đối tượng hẹn hò cũng rất thất lễ.

“Con có một người bạn trai tình cảm rất ổn định, cho nên không cần đi xem mắt.” Thấy ba mẹ còn chưa phản ứng kịp, cô liền nói rõ ràng hơn.

“Thiệt hay giả đấy? Vậy tại sao con không nói sớm?”

“Nếu rất ổn định, tại sao không mang về nhà đến cho ba mẹ biết?”

Hai ông bà vừa mừng vừa sợ cùng lúc nghi vấn.

Thi Tuấn Vi ngoan ngoãn trả lời: “Từ từ để ổn định đã! Chờ thời cơ đến, dĩ nhiên là con sẽ dẫn anh ấy về nhà.”

“Cái gì gọi là thời cơ đến?” Mẹ Tuấn Vi không hài lòng với cách nói này.

“Thì... ” Con người của Tuấn Vi chuyển nhanh như chớp, rõ ràng là đang suy nghĩ lý do. “Đợi đến lúc chính thức bàn việc kết hôn đã!”

“Không cần chờ đến khi đó, trước hết để cho ba mẹ giám định đã, xem nhân phẩm có được hay không.” Ba và mẹ Tuấn Vi đều nóng lòng sốt xình xịch.

“Nhân phẩm đương nhiên là được a! Ha ha...” Cười khan.

“Lời con nói không đáng tin.” Mẹ Tuấn Vi không khách khí châm chọc.

“Ba mẹ ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm, tuyệt đối biết nhìn người hơn, cho nên con mau mau mang người ta về nhà, để cho chúng ta nhìn một chút đi.” Ba Tuấn Vi uy nghiêm ngăn lại, không cho cô cự tuyệt.

“...” Thi Tuấn Vi không nói gì, trên trán rơi xuống ba đường hắc tuyến.

“Sao không trả lời? Nếu không muốn, phải đi coi mắt ẹ!” Mẹ Tuấn Vi hung ác uy hiếp.

“Được rồi, con cũng không có nói là không muốn!” Thi Tuấn Vi đầu hàng, suy sụp đáp ứng. “Bất quá gần đây anh ấy tương đối bận rộn, đợi một thời gian mới được.”

Hồngбет, không biết Phùng Cương Diễm có nguyện ý tới gặp ba mẹ cô hay không?

Sau khi gặp mặt, nếu ba mẹ thúc cưỡi thì biết làm sao bây giờ?

Từ sau khi Phùng Cương Diễm trở về Đài Trung, đến bây giờ đã hơn một tháng, trong thời gian này bọn họ chỉ gặp mặt một lần, có thể thấy được anh thật sự phải loay hoay đến bể đầu sút trán, không có thời gian thở, nếu như hiện giờ thêm một việc này nữa, chẳng phải áp lực càng lớn sao?

Lẽ ra cô không nên nói...

Nhưng mà, không nói cũng không được, bị thúc giục cưỡi, bắt đắ dĩ quá mới khai anh ra, Phùng Cương Diễm cũng lại càng không bằng lòng để cô đi xem mắt người khác!

“Đợi một thời gian cũng được, nhưng cũng đừng nghĩ có thể trốn ba mẹ nha, rồi kéo đến một năm nửa năm a!” Mẹ Tuấn Vi rất lợi hại, lập tức thêm phần ngoại lệ, tránh cho con gái cứng lợi dụng sơ hở trong lời nói gạt bọn họ.

“Dạ...” Vào lúc này ngay cả bả vai Thi Tuấn Vi cũng suy sụp xuống.

Mẹ quả nhiên là khắc tinh của cô, ngay cả ý niệm thoáng qua trong lòng cô cũng dự liệu chuẩn xác, chặn tất cả đường rút lui!

Bữa cơm này cô uể oải ăn, ngay lập tức phiền não không biết phải mở miệng với Phùng Cương Diễm như thế nào?

Ai! Lần này trở về nhà, hình như là cô lại tự chui đầu vào lưới rồi!

Thông qua trung gian, có một vị chủ đầu tư ở Tam Nghĩa tìm tới Thi Tuấn Vi, vì vậy cô từ Đài Bắc lái xe đến Tam Nghĩa, trực tiếp gặp mặt khách hàng bàn bạc.

Nói xong chính sự, thời gian còn sớm, hơn nữa khoảng cách từ Tam Nghĩa đến Đài Trung không xa, cũng đã hơn nửa tháng không gặp Phùng Cương Diễm, vì vậy cô tâm huyết dâng trào gọi điện thoại cho Phùng Cương Diễm, sau khi xác định người nào đó đang ở công ty, cô quyết định đi đến Đài Trung một chuyến, cho anh một sự bất ngờ.

“Tổng giám đốc, có vị Thi tiểu thư muốn tìm anh, nhưng cô ấy cũng không có hẹn trước, xin hỏi anh muốn gặp cô ấy không?” Thư ký nhận được điện thoại của nhân viên tiếp tân tại đại sảnh điện tới, lập tức chạy đi thông báo, hỏi thăm cấp trên.

Mọi người trong công ty đều biết, vị Tổng giám đốc hành chính này là con trai lớn của Phùng Giang Hải, bởi vì Phùng Giang Hải mới bị bệnh, thân thể không tốt, cho nên gọi con trai đi phát triển bên ngoài trở về giúp một tay, mặc dù Phùng Giang Hải vẫn ngồi ghế chủ tịch, nhưng trước mắt cơ hồ đã buông tay để cho Phùng Cương Diễm quản lý công ty.

“Thi tiểu thư? !” Phùng Cương Diễm kinh ngạc từ đồng văn kiện ngẩng đầu lên cất giọng hỏi, cái họ Thi này đối với anh mà nói cực kỳ có cảm giác thân thiết.

“Dạ, cô ấy còn nhờ báo lại với anh nói là Thi tiểu thư, anh sẽ đồng ý gặp.” Thư ký chuyển đạt lần nữa.

Trực giác nhớ đến bóng hình xinh đẹp kia, trái tim Phùng Cương Diễm nhảy càng lúc càng mau.

Nói như vậy, nhất định là Tuấn Vi rồi!

“Mau mời cô ấy lên lầu.” Anh kiềm chế sự mừng rỡ, trầm ổn nói với thư ký.

Thân là kẻ quản lý, cần giữ vững hình tượng và uy nghiêm, không tiện thẳng thắn để lộ tâm tình, hiện tại anh cũng đã quen dần.

“Vâng.” Thư ký lập tức rời phòng làm việc trở về thông báo.

Thừa dịp không người, anh vội vàng chấm dứt công việc, khoái trá ngênh đón sự ngạc nhiên thuộc về mình.

Chốc lát sau, thư ký dẫn Thi Tuấn Vi tiến vào phòng làm việc, sau khi Phùng Cương Diễm phân phó trong khoảng thời gian này cảm thấy rầy, liền để lại không gian riêng cho bọn họ.

“TA ĐA~... Có kinh ngạc không?” Thi Tuấn Vi tươi cười nhẹ nhàng vẫy vẫy tay.

“Đương nhiên là có.” Phùng Cương Diễm vui vẻ tiến lên, cô đến như mùa xuân tràn qua vùng đất, không khí ngưng trệ trầm buồn trong nháy mắt cũng lưu động, phòng làm việc khô khan nhất thời trở nên rực rỡ nhiều màu.

“Rất ít khi thấy anh ăn mặc nghiêm túc như vậy, hiện tại nhìn kỹ một chút, đẹp trai phết!” Ánh mắt cô lấp lánh hào phóng quan sát, không chút keo kiệt ca ngợi.

Vóc người anh săn chắc cao lớn, mặc tây trang màu xám bạc, rất mạnh mẽ đẹp trai, so với cách ăn mặc thoải mái nhẹ nhàng bình thường, anh mặc như vậy lại có một cỗ mị lực rất khác.

Hi, bạn trai của cô thật là đẹp trai, mới nhìn như vậy, trái tim đã đập bùm bùm rồi!

“Tại sao em lại đến Đài Trung? Mới vừa rồi trong điện thoại cũng không nói đến?”

“Đột kích kiểm tra a!” Cô cố ý hé miệng trêu ghẹo anh.

“Oa, may mà anh mới vừa để cho cô gái kia rời đi.” Anh phối hợp cực kỳ tốt nói theo cô.

Đã lâu không có nói giỡn, thấy cô, nỗi buồn bực tràn ngập trong lòng, giống như đã hóa thành mây khói phiêu tán trong không khí.

“Cái gì? Cô gái kia là cô gái nào a?” Cô tròn tròn đôi mắt đẹp, chống eo, giả bộ cau giận chất vấn anh.

“Chính là cô gái đó đó!” Căn bản là bịa đặt, anh cố ý đùa cô.

Thi Tuấn Vay tròng anh, đột nhiên cảm thấy trò đùa này không buồn cười, ảnh hưởng đến tâm tình của cô. “Anh mà còn nói vậy, em sẽ không để ý tới anh nữa!”

“Được rồi, không chơi nữa.” Phùng Cương Diễm biết dừng đúng lúc, tránh làm cho bạn gái yêu quý không vui. “Em còn chưa nói vì sao lại tới?” Anh không tin là cô đột kích kiểm tra, bởi vì anh hiểu cô không phải là cái loại phụ nữ bị bệnh đa nghi nặng đó.

“Em đi Tam Nghĩa gặp khách hàng, lại thấy Tam Nghĩa cũng gần đây, nên tiện thể vòng lại đây gặp anh.” Mặc cho Cương Diễm ôm mình tới ghế sa lon ngồi xuống, Tuấn Vi đáp.

“Thật trùng hợp, nhất định là em cảm ứng được anh nhớ em đúng không?” Anh ôm lấy cô, cúi đầu ở bên má cô hôn xuống một cái.

“Có a, hại lỗi tai em ngứa gần chết, rồi cứ ắt xì ắt xì.” Cô bĩu môi, nhưng mày lại cong cong, trong mắt chứa đầy ý cười ngọt ngào.

“Ắt xì là bị dị ứng hoặc là cảm mạo đó?” Anh cười sang sảng, siết chặt chóp mũi cô. “Có vấn đề phải đi gặp bác sĩ.”

Cô vuốt ve tay anh, nhớ lại phiền não quanh quẩn trong lòng suốt nhiều ngày. “Em có vấn đề, nhưng gặp bác sĩ cũng vô dụng.”

“Em bị sao?” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ảm đạm xuống, anh không khỏi lo lắng hỏi.

Thi Tuấn Vi nhìn anh, nói hay không nói đang tạo thành sự giằng co trong lòng.

Cô sợ nói ra sẽ khiến cho anh càng phiền lòng hơn, nhưng không nói, từ khi ba mẹ biết cô có bạn trai, liền hai ba ngày lại thúc giục muốn gặp mặt, sớm muộn gì cô cũng tránh không khỏi ...

“Có chuyện gì em cứ nói ra, đừng làm anh sợ như vậy!” Cầm tay cô thúc giục, cô muốn nói lại thôi làm anh thêm lo lắng đề phòng, sắc mặt cũng đông cứng theo.

“Ba mẹ em muốn em đi xem mắt.” Trước tiên cô nói về nguyên nhân.

“Không được, em đã có anh, còn đi xem mắt cái gì!” Phùng Cương Diễm lập tức nhíu mày, không chút nghĩ ngợi liền phản đối.

Cô đoán không sai, quả nhiên anh phản ứng rất kịch liệt, cực lực phản đối.

“Ừ, cho nên em nói cho ba mẹ biết, em có bạn trai.” Tuấn Vi nói tiếp.

“Vậy mới đúng nha!” Anh thở phào nhẹ nhõm. “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì bọn họ muốn gặp anh.” Cô vừa nói thẳng trọng điểm, vừa lưu ý phản ứng của anh, chỉ sợ anh khó chịu, không nghĩ tới, lại nhìn thấy anh nhếch miệng, nụ cười sáng lạng mê hoặc lòng người.

“Được được!” Anh mừng rỡ đồng ý, ngay từ lần bọn họ đi Đài Bắc uống rượu mừng, anh đã muốn gặp mặt cha mẹ Tuấn Vi.

Phản ứng nằm ngoài ý liệu, lại làm Thi Tuấn Vi ngây ngẩn cả người.

Tại sao anh lại đồng ý vui vẻ như vậy? Cũng không cảm thấy phiền nhiễu một chút nào?

“Anh... Bận rộn như vậy, tìm đâu ra thời gian?” Cô chần chờ hỏi.

“Dù thế nào đi nữa cũng phải sắp xếp a, để anh coi lại lịch trình một chút, tìm một ngày rảnh rồi hẹn với em.” Không phải anh chỉ tùy tiện đáp ứng, mà là có lòng muốn an bài.

” Chẳng lẽ anh không sợ một khi xác nhận quan hệ, có thể phải gánh chịu áp lực bị thúc cưỡi sao?” Cô thử dò xét lần nữa.

“Anh càng sợ em đi xem mắt, bị người khác cướp đi.” Anh duỗi cánh tay dài ôm cổ cô, kéo cô vào trong ngực, để cô dựa vào lồng ngực của mình.

Những chuyện phát sinh gần đây, khiến tâm cảnh của anh có sự thay đổi, tình cảm dành cho Tuấn Vi càng thêm kiên định sâu sắc.

Đã từng làm cơn gió tự do, hiện tại anh lại muốn làm ngọn núi trầm ổn, sống cùng cô, ổn định lâu dài, vĩnh viễn gần nhau. Huống chi, cô đã gặp người nhà anh, anh đi thăm cha mẹ của cô cũng là việc nên làm.

Thì Tuấn Vi không khỏi bội phục mình, cô cũng đã liệu đến ý tưởng này!

“Thật ra thì, em rất lo lắng, sợ rằng làm như vậy sẽ tạo thành gánh nặng cho anh.” Cô gối đầu dựa vào trái tim của anh, nghe từng tiếng tim đập trầm ổn có quy luật kia, làm lòng cô tràn đầy cảm giác an toàn và yên ổn.

“Em nghĩ quá nhiều rồi, chúng ta muốn ở chung một chỗ, đây là chuyện nên đối mặt.” Anh cương chịu vuốt sợi tóc mỏng manh của cô, bày tỏ lập trường kiên định.

Cô ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn về phía anh, ánh mắt thâm tình mà chân thành tha thiết kia, đã ủ ấm trái tim cô.

Cô cảm thấy anh càng lúc càng thay đổi, trước kia tình của yêu bọn họ đương nhiên là ngọt ngào vui vẻ, nhưng chung quy vẫn luôn thiếu hụt một phần cảm giác bình yên.

Mà bây giờ, anh trở nên chừng chặc, đáng tin, khiến cho trong lòng cô có thêm cảm giác chắc chắn thực tế, tin chắc rằng anh đáng để mình lệ thuộc vào.

“Kỳ quái, em cảm thấy em càng ngày càng yêu anh.” Cô mỉm cười nói nhỏ, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của anh, tràn đầy nhu tình mật ý.

“Điểm này cũng không kỳ quái...” Anh nghiêng đầu hôn lên cánh tay của cô, nghiêng thân về hướng cô, hôn lên đôi môi ngọt ngào kia.

Anh dựa sát xuống, khiến cô ngửa ra sau, cuối cùng chống đỡ không được, không thể làm gì khác hơn là nằm dựa vào tay vịn.

Cô chống lên lồng ngực anh, gương mặt ửng hồng, con ngươi lấp lánh, mặc dù bị anh dẫn dụ, cũng không quên nhắc nhở anh: “Đừng làm rộn, đây là phòng làm việc! Anh không sợ...”

“Không sợ, em không nghe thấy anh mới vừa thông báo, không cho phép bất cứ kẻ nào đi vào quấy rầy sao?” Anh nhếch môi cười, bộ dạng đã dự kiến trước: “Sẽ không có ai tiến vào, chỉ cần nắm chặt thời gian, chúng ta có thể...”

Dứt lời, anh híp mắt nhắc váy dài bohemian* của cô lên.

” Phùng Cương Diễm!” Một hồi lạnh lẽo đột nhiên đánh tới làm Tuấn Vi kêu lên.

Anh thật lớn mật! Làm sao dám làm như vậy ở chỗ này!

“Chúng ta đã không gặp nửa tháng, anh rất nhớ em...” Anh dùng lời ngon tiếng ngọt mê hoặc lòng cô, bàn tay tà nịnh cũng đã bắt đầu làm xằng làm bậy ở trên người cô.

Hô hấp của cô bị nụ hôn đầy dục của anh làm cho điên đảo, lý trí còn sót lại không nhiều lắm cũng bị nhiệt tình của anh hòa tan theo, lửa dục từ từ thiêu đốt.

Anh lặng lẽ rút đi quần lót đang ten dưới váy cô, ngồi ở trên ghế sa lon, muốn cô dạng chân leo lên người mình.

Váy dài của cô vào thời khắc này lại là màn ngăn tốt nhất, phát huy vừa đúng hiệu quả che giấu.

Anh nâng cái ót của cô lên, hôn cô đến ý loạn tình mê lẫn nữa, bàn tay không an phận chui vào dưới váy, ve vuốt chân dài bóng loáng cân xứng kia, cùng với cặp mông trắng săn chắc vênh lên ...

“Ừ... ” Dòng điện khoái cảm vọt qua, cô không dám phát ra tiếng rên rỉ, chỉ đành phải cắn môi chôn ở cổ anh, ẩn nhẫn mong muốn kêu rên lên tiếng.

Ở chỗ làm việc nghiêm túc này, ngoài cửa thì có thư ký, mặc dù theo bản năng cảm thấy nguy hiểm bất an, lại không khỏi tạo ra cảm giác vụng trộm kích thích, khiến cho bọn họ “yêu” càng thêm hưng phấn cuồng dã.

Cảm giác cô đã ướt át, anh cởi quần, cầm eo nhỏ của cô, để cho cô điều chỉnh phân thân của mình, chậm rãi ngồi xuống vật căng tràn dục vọng kia.

Anh giống như một cái bàn ủi bọc vải nhung, chặt chẽ tràn đầy cô, cảm giác tê dại len khắp toàn thân, tiếng ngậm nga không kìm hãm được như muốn bật thốt lên, nhưng cô vẫn ráng sức nhịn xuống, kết quả là càng ẩn nhẫn, nhiệt tình gấp gấp muốn giải phóng kia càng mênh mông, cô luống cuống chỉ có thể kêu tên anh, giọng nói bị lửa dục hỏa thêu đốt trở nên the thé.

” Phùng Cương Diễm!”

“Ôm chặt anh ...” Anh ôm lấy eo lưng cô, hai người phối hợp luật động ra vào, tìm kiếm tiết tấu khiến mình vui thích nhất, chế tạo khoái cảm mất hồn nhất.

Cảnh xuân vô biên, tình yêu tràn ngập, bọn họ lấy hành động thực tế an ủi nỗi đau khổ tương tư, cho dù địa điểm không đủ lãng mạn, vô hạn nhu tình mật ý vẫn bao vây bọn họ hoàn toàn, hạnh phúc vẫn ở bên cạnh làm bạn như cũ...

9. Chương 9

Một ngày qua một ngày, đảo mắt, mùa đông lại lặng lẽ tới, khí trời càng lúc càng lạnh, hết thấy giống như không có gì thay đổi, mà lại lẳng lặng vận chuyển.

Vị trí tổng giám đốc Phùng Cương Diễm cũng đã ngồi ổn định, quản lý công ty cũng có trước có sau, đồ uống mùa đông đang nghiên cứu phát triển khi anh nhậm chức vào mấy hôm trước cũng đã đưa ra thị trường tiêu thụ, quảng cáo dày đặc thể tấn công vô cùng mạnh mẽ, Phùng Giang Hải có người nổi nghiệp rất là vui mừng, vô cùng hài lòng.

Thi Tuấn Vi đã ký được dự án của nhà khoa học Tổng tiên sinh, trước mắt đang khẩn cấp tiến hành; dự án ở Tam Nghĩa cũng đã ký hẹn, nhưng hình thức thì khác, chỉ thiết kế, không phụ trách thi công, đối với Thi Tuấn Vi mà nói chẳng qua là một khoản phụ thu nhỏ, cho nên chủ yếu nhất cô vẫn bận rộn với đồ án thiết kế của Tổng tiên sinh .

Mỗi sự kiện đều rất thuận lợi, chỉ trừ ba mẹ Tuấn Vi liên tục gọi điện thoại hoàn toàn không lười biếng, hai ba ngày liền gọi đến oanh tạc không biết mệt, hỏi Thi Tuấn Vi khi nào thì an bài đi gặp mặt, tinh thần thúc giục cực kỳ siêng năng.

Rất cuộc, bọn họ ước định buổi trưa thứ bảy cuối cùng của tháng mười một, gặp mặt ăn cơm ở một nhà hàng lẩu nổi danh Cao Hùng.

Ngày này vừa đúng luồng không khí lạnh đột kích vào đất liền, toàn bộ Đài Loan bị bao phủ trong không khí rét lạnh nhiệt độ thấp, nhưng không khí Thi gia cũng rất náo nhiệt, vì bữa trưa gặp mặt, ba Tuấn Vi ăn mặc chỉnh tề, đêm hôm trước mẹ Tuấn Vi còn lôi kéo con gái đi rửa sang lại tóc, sáng sớm đã rời giường rửa soạn, có thể thấy được coi trọng lần ước hẹn này đến cỡ nào.

” Cương Diễm, anh chuẩn bị ra khỏi cửa chưa?” Thi Tuấn Vi về nhà trước một ngày, hẹn Phùng Cương Diễm trực tiếp gặp mặt ở tiệm cơm, hai người bảo trì liên lạc qua điện thoại.

Bên đầu kia điện thoại Phùng Cương Diễm nhìn đồng hồ đeo tay đáp: “Đến giờ rồi, cũng không sai biệt lắm.” Cương Diễm coi trọng hiệu suất cho nên cũng không tự lái xe, lựa chọn ngồi tàu cao tốc, mười mấy phút là có thể đến nơi, rất nhanh.

“Trên đường đi anh nhớ cẩn thận, chờ một chút em cũng sẽ lên đường, đến lúc đó gặp ở tiệm ăn nhé, em dùng tên em đặt bàn rồi, anh còn nhớ là nhà hàng gì không?” Thi Tuấn Vi mỉm cười dặn dò.

Ngày hôm nay đối với cô mà nói là một ngày phi thường trọng yếu, giới thiệu bạn trai cho cha mẹ biết, bình sinh đây chính là lần đầu tiên! Cô rất để ý ấn tượng của cha mẹ với anh, cũng hi vọng bọn họ có thể chung sống vui vẻ.

“Anh nhớ rồi, em đừng lo lắng.” Anh thản nhiên cười, kiểm tra lại quần áo của mình lần nữa, vừa nói vừa bước ra cửa phòng.

“Lát nữa gặp lại, bye.” Giọng nói nhẹ nhàng tiết lộ tâm tình vui vẻ của cô.

Cất điện thoại di động, Phùng Cương Diễm xách quà chạy ra cửa, trầm trồ khen ngợi tắc xi đã chờ ở ngoài phòng, sau khi lên xe chạy thẳng tới trạm xe.

Ngồi ở trong xe, khoe miệng Phùng Cương Diễm thủy chung vẫn duy trì trạng thái gương lên.

Anh có thể cảm giác được sự khẩn trương và coi trọng của Tuấn Vi, bất quá, cô không biết anh còn có một kế hoạch khác. Nếu để cho cô biết bữa trưa này cũng không chỉ đơn thuần là gặp mặt cha mẹ của cô, sợ rằng cô sẽ càng loạn hơn, đến mức không biết làm sao?

Anh sờ sờ hộp nhỏ trong túi áo vest, tưởng tượng hình ảnh cô có thể vui mừng cười khúc khích, có thể cảm động rơi lệ, niềm hạnh phúc không khỏi làm nụ cười bên môi anh càng thêm rạng rỡ.

Vé xe đã mua trước, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, vẫn còn dư thời gian, lát nữa anh cũng không cần vội, có thể thông dong đi vào ban công chờ xe.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, theo trực giác Phùng Cương Diễm cho rằng là Thi Tuấn Vi từ tối hôm qua vẫn vô cùng khẩn trương gọi đến, không nhìn màn hình liền đưa lên tai nghe.

“Anh đã đến trạm xe.” Cương Diễm trực tiếp báo cáo.

“A Diễm, không xong rồi...”

Nghe giọng nữ từ đầu dây bên kia truyền tới, nụ cười của Phùng Cương Diễm đông lại trên khoe miệng, sau khi nghe xong nội dung đối phương nói, chẳng những nụ cười biến mất, mi tâm của anh cũng vằn chặt, sắc mặt trong nháy mắt chuyển thành nghiêm túc.

“Con sẽ về liền.” Anh nói vào điện thoại, chợt dừng máy, khẩn cấp nói với tài xế: “Anh tài xế, phiền anh quay trở về...”

Tiệm lẩu trong khách sạn 5 sao được bố trí tương đối nhã nhặn thư thái lại không mất cảm giác hiện đại, ba người một nhà ngồi ở vị trí trong góc gần cửa sổ, quang cảnh rất tốt, có thể thu hết cảnh sắc ở thành phố Cao Hùng vào mắt, ăn cơm ở chỗ này, không khí khăng định vô cùng hoà thuận vui vẻ khoái trá.

“Cha, mẹ, chúng ta gọi thức ăn trước đi, như vậy khi anh ấy đến cũng vừa lúc thức ăn được mang lên.” Lo lắng để cho trưởng bối chờ lâu, Thi Tuấn Vi thản nhiên đề nghị.

“Như vậy không tốt, chúng ta cũng không biết Cương Diễm thích ăn cái gì, vẫn là đợi đến đông đủ rồi gọi.” Mặc dù là đối đãi với hậu bối, nhưng dù sao coi như người ta cũng là khách, cho nên ba Tuấn Vi rất chú trọng lễ tiết.

“Không quan trọng, anh ấy cũng không quá kén ăn.” Thi Tuấn Vi cười khan, len lén nhìn đồng hồ, phỏng đoán với tình huống bình thường, anh đã tới nhà hàng mới đúng.

“Mẹ thấy con nên gọi điện thoại hỏi xem cậu ấy đã tới chỗ nào rồi.” Mẹ Tuấn Vi nói.

“Dạ.”

Thi Tuấn Vi xoay người từ túi lấy điện thoại di động ra muốn gọi, vừa nhìn mới phát hiện trong máy có mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Phùng Cương Diễm, hơn nữa xem thời gian điện tới, giống như ngay trước lúc bọn họ ra cửa.

Mẹ Tuấn Vi thấy cô nhìn điện thoại di động chằm chằm, tò mò hỏi: “Thế nào? Cậu ấy có gọi tới sao?”

“Dạ, có gọi vài cuộc... Khi đó có thể con đang ở trong phòng tắm nên không nhận được ...” Cảm giác được anh gọi rất gấp, trong lòng Thi Tuấn Vi là lạ, vội vàng gọi lại cho anh, nhưng cô gọi đến ba, bốn lần Phùng Cương Diễm cũng không đáp lại, không khỏi nói thầm lên tiếng: “Kỳ quái, không gọi được...”

“Nói không chừng đang đi trên đường, lát nữa gọi lại.” Ba Tuấn Vi tâm địa rất tốt nên nói giúp một câu.

Vậy mà, một lát sau Thi Tuấn Vi gọi nữa, gọi đi gọi lại, nửa giờ trôi qua, vẫn không liên lạc được như cũ.

Ba người tại chỗ, sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi, không khí hoà thuận vui vẻ cũng biến thành đông cứng.

“Xin lỗi, xin hỏi các vị có cần gọi thức ăn trước không?” Nhân viên phục vụ lễ độ trà, khách khí hỏi thăm, kì thực ẩn chứa ý thúc giục gọi thức ăn.

“Không cần chờ nữa! Tự chúng ta ăn đi!”

Ba Tuấn Vi đợi đến bốc lửa, cảm thấy không được tôn trọng, tức giận cầm thực đơn lên, quả quyết gọn gàng gọi phần ăn ba người, nói rõ đã loại bỏ người thứ tư chưa tới ra ngoài.

Mẹ Tuấn Vi vừa chỉ trích vừa đồng tình nhìn con gái. Bà cũng rất mất hứng, bất quá bà biết con gái kẹt ở giữa nhất định rất khổ sở.

Thi Tuấn Vi không dám nói thêm cái gì, giọng nói ba ba mang theo sự tức giận, như quét roi vào lòng cô, khiến cho cô vừa áy náy vừa xấu hổ, cũng rất thất vọng tức giận với Phùng Cương Diễm, gương mặt nóng rát, hốc mắt cũng lặng lẽ đỏ hồng.

Ba mẹ coi trọng bữa tiệc này như vậy, thế nhưng anh ấy lại trễ lâu như thế... Không, không chỉ là trễ giờ, căn bản là thất hẹn, bảo cô làm sao để cho cha mẹ không tức giận, không thất vọng đây?

Nếu như anh không đến, lại không liên lạc được với cô, lẽ ra phải tiếp tục gọi điện tới khi liên lạc được mới thôi chứ? Tại sao ngay cả khi cô gọi lại vẫn không liên lạc được?

Anh biết rõ, cô coi trọng lần gặp mặt này biết bao nhiêu mà, hôm nay, nếu chỉ để một mình cô leo cây ở đây cũng còn đỡ, nhưng bây giờ con có cả ba mẹ cô a! Lúc này để lại ấn tượng xấu, về sau phải làm sao?

Nếu như ba mẹ cô ghét anh, phản đối bọn họ ở chung một chỗ thì làm sao bây giờ?

Anh khinh thường quan hệ giữa bọn họ đến như vậy sao?

Thực là làm cho người quá tức giận! Trước khi bữa trưa này kết thúc, nếu anh không gọi điện thoại lại, mà cô cũng không gọi được, vậy thì khỏi phải liên lạc nữa!

Gia đình Thi Tuấn Vi vừa tức giận thở phì phò, vừa ăn lẩu, nhưng Phùng Cương Diễm còn ở Đài Trung cũng không sung sướng gì.

Khí trời lạnh đối với người có bệnh tim mà nói là thời kỳ nguy hiểm, nhất định phải chú ý giữ ấm thân thể và bảo vệ sức khỏe, mà Phùng Giang Hải cũng là bởi vì khí trời biến hóa không kịp chuẩn bị cẩn thận, tim đột nhiên đau nhói, phải khẩn cấp đi bệnh viện.

Lúc Phùng Cương Diễm sắp đến trạm xe nhận liền được điện thoại của Thẩm Ly Hoa, vội vàng chạy tới bệnh viện, trên đường không ngừng gọi điện thoại muốn nói với Thi Tuấn Vi, anh tạm thời không cách nào gặp ba mẹ cô, muốn hủy hẹn, nhưng hết lần này tới lần khác anh gọi điện thoại, lại không có ai nghe.

Anh gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, không biết nên làm thế nào cho tốt, nhưng nếu phân nặng nhẹ, đương nhiên là đưa cha mình đi khám tương đối nguy cấp hơn, không thể làm gì khác hơn là mạo hiểm thất hẹn, đặt gia đình Thi Tuấn Vi qua một bên.

Mà tâm thần có chút không tập trung, kết quả, chính là làm mất điện thoại di động!

Anh đoán, bởi vì lúc ấy quá hốt hoảng, lo âu lại gấp gáp, cho nên lúc tới bệnh viện liền vội vã xuống xe, không cẩn thận để quên di động trên xe tắc xi. Sau khi tình trạng của cha đã hòa hoãn lại, anh có cố gắng liên lạc đến tổng đài tìm điện thoại di động, tổng đài lại trả lời không

Ai! Tình huống này ngoại trừ tự nhận mình gặp xui xẻo còn có thể làm sao?

Chuyện duy nhất đáng được ăn mừng chính là, sau khi bác sĩ khẩn cấp chẩn bệnh, ba anh nằm viện quan sát một ngày liền được ra viện, chẳng qua là bị nghiêm chỉnh đề nghị chuẩn bị giải phẫu, bỏ thêm một cái khung trong mạch máu bị tắc nghẽn...

Tóm lại, tình huống sau một hồi hỗn loạn đã bình tĩnh lại, thế nhưng anh lại vì vậy mà ném quả đắng –

Anh bắt đầu không tìm được Thi Tuấn Vi!

Không biết là cô không nhận điện thoại hay là sao, điện thoại di động liên lạc không được, ngay cả buổi tối gọi tới chỗ ở cũng thủy chung không ai nghe, tám phần là rút cả dây điện thoại ra rồi...

Phùng Cương Diễm ngồi ở trong phòng làm việc suy nghĩ lộn xộn, căn bản không có tâm trí đâu mà làm việc, không ngừng gọi điện thoại, không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là trực tiếp gọi đến văn phòng công ty thiết kế.

“A lô, xin hỏi Thi Tuấn Vi có ở đây không?”

“Cô ấy đi ra ngoài gặp khách hàng, không có ở trong công ty a!” Đối phương đáp.

Phùng Cương Diễm ôm một tia hi vọng hỏi thêm: “Vậy lúc nào thì cô ấy trở lại?”

“Thời gian này đi ra ngoài, hôm nay cũng sẽ không về lại công ty nữa.” Đối phương nói.

“A... Cám ơn.” Anh cúp điện thoại, trong lòng thất vọng cùng mờ mịt một hồi. Anh không xác định được là cô thật sự đi ra ngoài gặp khách hàng, hay là cố ý không nhận điện thoại!

Ngày hôm qua, anh mất điện thoại di động, lòng như lửa đốt đợi ở bệnh viện không đi được, chỉ có thể dựa vào điện thoại liên lạc, nhưng làm thế nào cũng liên lạc không được.

Mà buổi chiều hôm nay anh vào công ty xử lý công sự, cũng không làm gì chỉ mãnh liệt gọi cho cô, nhưng tình huống mất liên lạc vẫn không có gì thay đổi!

Cô không biết vì sao anh thất ước, khẳng định đã tức điên lên rồi?

Ngồi chờ trong nhà hàng, cô phải giao phó với cha mẹ như thế nào đây?

Lần đầu tiên gặp gia đình bạn gái, là chuyện quan trọng cỡ nào, thế nhưng anh đáng chết, lại thất hẹn mất rồi!

Hai bác còn chưa nhìn thấy anh, sợ rằng trong lòng đã liệt anh vào danh sách đen, còn tùy tiện gạch chéo thêm mấy cái!

Không được, anh phải giải thích rõ chuyện này, nếu không cứ mặc cho tình huống này kéo dài, sẽ càng không có cách nào sửa chữa! Nếu như ảnh hưởng đến chung thân đại sự của bọn họ ngày sau, vậy thì phiền toái lớn!

Nếu điện thoại không liên lạc được, anh liền tự mình đi tìm Thi Tuấn Vi, chỉ cần ôm cây đợi thỏ, anh tin tưởng nhất định có thể đợi được cô!

Tâm tình có hồngбет, công việc vẫn phải tiến hành, đây là sự bất đắc dĩ của người đi làm.

Thi Tuấn Vi là một người có trách nhiệm, cho nên mặc dù trong lòng vẫn tràn đầy phần nộ, thương tâm, thất vọng, tâm tình cực kỳ tiêu cực như cũ, cô vẫn đến hiện trường thi công giám sát, đi tìm vật liệu xây dựng thích hợp, liên lạc bàn bạc với chủ nhà như bình thường.

Thật may là Tổng tiên sinh chủ nhà của dự án lần này, là một khách hàng sáng khoái lại dễ chịu, không khiến cô quá hao tổn tâm trí, hơn nữa khi nói chuyện với nhau cũng rất vui vẻ.

” Nhà thiết kế Thi là lái xe tới đây sao?” Tổng tiên sinh hẹn Thi Tuấn Vi ở hiện trường thi công thương thảo chút chi tiết, sau khi nói xong anh ta đột nhiên hỏi.

Thi Tuấn Vi đang dọn đồ thiết kế cùng tài liệu vào cặp mỉm cười trả lời: “Không phải, hôm nay tôi ngồi tàu điện ngầm tới, không cần tìm bãi đỗ xe, cũng tương đối thuận tiện.”

“Vậy để tôi đưa người cô về.” Tổng tiên sinh biểu hiện hết sức hiền hòa nhiệt tâm.

“Không cần, sao có thể làm phiền anh như vậy...” Thi Tuấn Vi hơi ngạc nhiên, cự tuyệt theo bản năng.

“Chẳng qua là thuận đường mà thôi, cô không cần phải khách khí như thế!” Không cho cô cơ hội cự tuyệt, Tổng tiên sinh trách móc.

“Được rồi, vậy thì làm phiền anh.” Thi Tuấn Vi thấy thái độ anh ta quá kiên trì, vì vậy liền đón nhận ý tốt, sau đó quay đầu nói với đốc công: “Sư phụ, vậy chỗ này giao cho chú, gạch sứ trong phòng tắm chú nhất định phải giúp cháu chú ý một chút nha!”

“Được rồi, cháu yên tâm.” Sư phụ cất giọng đáp lại, lúc này Thi Tuấn Vi mới yên lòng cùng Tổng tiên sinh rời đi.

Bọn họ ngồi xe lái ra khỏi bãi đỗ xe ngầm chuyên dụng dành cho hộ gia đình, vững vàng lái vào đường xe chạy, chỉ chốc lát sau, Tổng tiên sinh chợt không đầu không đuôi nói: “Sắp năm giờ rưỡi rồi, cũng gần đến thời gian ăn bữa tối.”

“Đúng vậy a.” Thi Tuấn Vi không nghĩ nhiều phụ họa theo.

“Tôi nghe nói gần đây có một nhà hàng Ý rất được, chúng ta cùng đi ăn đi?” Anh ta tâm huyết dâng trào đề nghị.

“Hả?” Đối mặt với lời hẹn đột nhiên xuất hiện, Thi Tuấn Vi sững sờ một chút, vội vàng phản ứng: “Không, không cần!”

“Một mình đi ăn cơm rất buồn, dù sao cô cũng phải ăn bữa tối a, không bằng cùng đi ăn!” Tổng tiên sinh nhiệt tình thuyết phục, thái độ thân thiết dễ gần.

Thi Tuấn Vi khó xử do dự.

Anh ta nói không sai, cô cũng phải ăn bữa tối, nhưng mà cô cũng không quen thân với anh ta, cùng đi ăn cơm dường như hơi là lạ; nhưng nếu ngay cả ăn bữa cơm cũng cự tuyệt, tựa hồ rất không nể mặt anh ta, mà hiện anh ta lại là khách hàng của cô...

“Đúng rồi, về đèn đóm, tôi muốn thảo luận với cô một chút nữa.” Thấy cô chần chờ, Tổng tiên sinh thông minh lấy việc công ra ngụy trang.

“Như vậy a... Vậy cũng được.” Ý nghĩ hoàn toàn bị đoán trúng, quả nhiên Thi Tuấn Vi vừa nghe thấy chuyện công liền gật đầu đáp ứng.

Tổng tiên sinh đưa Thi Tuấn Vi đến một nhà hàng Ý có giàn đèn rất đẹp, không khí nhẹ nhàng ăn bữa tối, ánh sáng bên trong hơi tối, bên cạnh bàn sáng nhất chỉ có ánh nến, ngọn đèn hình lục cũng không sáng lắm, căn bản cũng không thích hợp nói việc công, dù trong khi ăn có nhắc tới, Tổng tiên sinh nói vài ba lời liền giải quyết vấn đề, đến lúc đó Thi Tuấn Vi mới biết chuyện đèn đóm chẳng qua là bị anh ta lấy cớ để thành công hẹn cô đi ăn thôi.

Bất quá, Tổng tiên sinh là một người hào hoa phong nhã, nói năng khôi hài, mặc dù thỉnh thoảng khó nén cường thế tự phụ, ánh mắt nhìn người khác cũng quá mức sắc bén, nhưng cô nghĩ cũng là do bối cảnh ưu tú của anh ta mà ra, nói tóm lại, thoải mái tinh thần ngồi ăn cơm với anh ta, cũng không phải là một chuyện quá miễn cưỡng hay khó chịu.

Bữa ăn này, bọn họ ăn đến tám giờ tối mới kết thúc, sau đó Tổng tiên sinh lại kiên trì, Thi Tuấn Vi đành để cho anh ta đưa đến dưới lầu.

“Cám ơn anh đã mời tôi ăn một bữa ăn tối rất ngon, còn đưa tôi trở về” Thi Tuấn Vi cởi dây nịt an toàn ra, khách khí thành khẩn cảm ơn.

“Nếu như cô thích, tôi nguyện ý ngày ngày mời cô ăn cơm, đưa cô về nhà.” Ánh mắt Tổng tiên sinh nhìn cô, ý tứ đã rõ ràng.

Khi cô cúi đầu cởi dây an toàn thì sợi tóc rũ xuống bên má, lông mi hạ thấp, khi ngẩng đầu đối mặt anh thì khẽ mỉm cười, ngay cả đôi môi đỏ thắm cũng giương lên hấp dẫn ... Tim của anh ta không khỏi xôn xao một hồi.

Từ trước đến giờ anh chàng Tống này luôn trúng ý loại phụ nữ tài mao song toàn, cho nên lúc mới gặp mặt, anh ta đã rất có hảo cảm với sự thông minh duyên dáng của cô, giao phòng ốc cho cô thiết kế, nguyên nhân chủ yếu cũng là muốn tìm cơ hội đến gần cô.

Lúc trước bàn bạc, thảo luận đều là ở công ty cô hoặc là quán cà phê, nói xong liền rời đi, hôm nay có thể bỏ việc công qua một bên ăn bữa tối như vậy, giống như nam nữ hẹn hò, anh ta thật sự cao hứng, khoái trá trộn lẫn với lòng tin, không khỏi khiến anh ta cho là, chắc Thi Tuấn Vi cũng có ý với mình.

Thi Tuấn Vi ngẩn người, hiểu ra hàm nghĩa trong đó, chợt cảm thấy không ổn.

“Chủ nhà như anh không khỏi cũng quá hào phóng đi?” Cô cố ý giả ngu, bất động thanh sắc cố ý cường điệu quan hệ của hai người.” Hợp đồng của chúng ta không bao gồm chi phí đi lại của nhà thiết kế.”

“Việc này không liên quan đến thiết kế phòng ốc, em... Nghe không hiểu ý của tôi sao?” Bởi vì gấp gáp muốn biểu đạt tâm tình, Tống tiên sinh kích động.

Dĩ nhiên là nghe hiểu được, nhưng trong lòng cô đã có đối tượng, tuyệt đối không muốn tiếp nhận.

Thi Tuấn Vi rất lúng túng nhìn về phía anh ta, tay lại âm thầm cầm cặp tài liệu cùng túi da lên, chuẩn bị lách người.

“Cái đó... ý tốt của anh tôi xin nhận, nhưng chúng ta cứ đơn thuần duy trì quan hệ khách hàng cùng nhà thiết kế là được rồi.” Cô quyết định phải thẳng thắn bày tỏ thái độ, tránh cho để cho Tống tiên sinh hiểu lầm ý mình.

Phát hiện cô muốn bỏ chạy, Tống tiên sinh xoay mình nắm lấy cánh tay cô.

” Nhất định là em không hiểu anh mới có thể cự tuyệt, anh có tiền có xe có phòng ở, anh có trình độ học vấn chức vị cao, tiền lương cao, đi theo anh em cũng không cần làm loại công việc chịu khổ như vậy, em phải biết là, có hàng tá phụ nữ muốn ngã vào lòng anh, anh còn không muốn đấy!” Anh ta ra sức tuyên dương mình tài trí hơn người.

Chắc chắn, nghe những lời hấn ta phun ra từ lỗ mũi kia, ngụ ý là chỉ cô bị hấn ta nhìn trúng là vinh hạnh của cô, cô cự tuyệt là không biết phân biệt phải trái sao?

Thi Tuấn Vi nhúu đôi mi thanh tú muốn tránh thoát, nhưng không địch lại lực lượng của Tống tiên sinh, cảm giác bị mạo phạm làm cô tức giận bưng bưng, nhưng ngại hấn ta là khách hàng, cô đành cố gắng khắc chế trọn mắt trừng hấn.

“Tống tiên sinh, tôi tuyệt đối không cảm thấy công việc của tôi là chịu khổ, ngược lại, tôi làm rất vui vẻ, thậm chí rất vẻ vang vì nghề nghiệp của mình. Về phần anh có cái gì, cũng không có một chút quan hệ nào đến tôi.” Cô nghiêm nghị đáp trả lại hấn ta, biểu đạt rất rõ ràng, bất quá, cũng bởi vì đã khắc chế, cho nên mới nói khách khí như vậy, nếu không, thật ra trong lòng đã nhảy ra rất nhiều lời khó nghe.

“Shit, cô giả bộ thanh cao cái gì!” Tống tiên sinh bị cự tuyệt đột nhiên thẹn quá thành giận, lộ ra gương mặt thô鄙 đích thực, cứng rắn túm lấy cánh tay cô, cả người nghiêng về hướng ghế lái phụ, uy hiếp: “Đừng quên bây giờ cô đang kiếm tiền của tôi, chọc tôi khó chịu, cô cũng đừng nghĩ đến việc làm ăn!”

“Anh làm gì? ! Tránh ra...” Không ngờ tới hấn ta nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt, còn muốn động tay động chân với cô, Thi Tuấn Vi kinh hoàng thất thố, kháng cự kêu to.

Lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, nỗi sợ hãi dâng đầy trái tim, cô ra sức phản kháng, muốn mở cửa xe chạy trốn, nhưng không gian bên trong xe quá nhỏ, giây giữa nửa ngày vẫn không thoát ra khỏi sự vây hãm của hấn...

Làm sao bây giờ? Cứ giằng co như vậy, rất nhanh cô sẽ không còn khí lực nữa!

Mọi người đang ở cửa lớn, tại sao lại không có một ai có thể xuất hiện cứu cô?

Rầm rầm rầm!

Nhưng vào lúc này, xe đột nhiên xuất hiện tiếng bị đánh, nhiều lần, tiếng va chạm lại mãnh liệt tuôn ra, cửa kiếng bên ghế lái tan vỡ, ngay sau đó, một giọng nói quen thuộc từ ngoài cửa sổ truyền đến –

“Biến thái, mày buông cô ấy ra cho tao!”

Theo tiếng gầm rống cầu kính, một cánh tay dài đưa vào trong buồng xe, níu lấy Tổng tiên sinh giống như nổi cơn điên, ngăn trở móng vuốt sói của hắn xâm phạm cô.

Thi Tuấn Vi lợi dụng thời gian chạy trốn, vội vàng xuống xe rời đi, mắt to hoảng sợ nhìn về phía người đàn ông đang xung đột với Tổng tiên sinh, trong nháy mắt nước mắt rào rào rơi xuống.

Là Phùng Cương Diễm!

Mặc dù anh thất hẹn với cô, nhưng vào này thời khắc nguy hiểm trọng yếu này, anh đã xuất hiện!

Có Phùng Cương Diễm, cô không hề sợ hãi như vậy nữa, nhưng vẫn lo lắng sợ Phùng Cương Diễm sẽ bị thương, cô lên tiếng quát bảo hai người ngừng lại: “Tổng tiên sinh, nếu anh không dừng tay, tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Mày trông nom cái gì, là con đàn bà này dụ dỗ tao!” Không biết người tới là ai, Tổng tiên sinh còn muốn vu oan cho Thi Tuấn Vi.

Thi Tuấn Vi không dám tin trở mắt, tại sao trên đời lại có loại người vô liêm sỉ đến vậy? Hắn cư nhiên mở to mắt nói láo, đổi trắng thay đen!

” Cương Diễm, hắn đang nói hươu nói vượn, anh đừng tin hắn!” Chỉ sợ Phùng Cương Diễm hiểu lầm, cô tức giận vội vã giải thích.

Mặc dù đang nổi nóng, nhưng Phùng Cương Diễm còn chưa đến mức bị lửa giận che mắt, đi tin tưởng một người xa lạ nói bậy nói bạ.

“Dám làm không dám chịu, mày còn là đàn ông sao?” Phùng Cương Diễm tức điên, chỉ đánh hắn hai đấm không cách nào hả giận, hận không thể đem tên mặt người dạ thú kia ra tẩn ột trận, ngay sau đó ra lệnh cho Thi Tuấn Vi: “Em còn khách khí với hắn cái gì? Mau báo cảnh sát a!”

“Hừ! Chờ xem!”

Thấy bọn họ thật sự định đi báo cảnh, Tổng tiên sinh vẫn có chỗ cố kỵ, vừa sảng giọng, vừa khởi động xe chạy đi.

Nhìn bóng xe biến mất ở đầu đường, lúc này Phùng Cương Diễm cùng Thi Tuấn Vi mới chuyển tầm mắt nhìn nhau.

Phùng Cương Diễm mới đánh nhau xong, suy nghĩ trong lòng đang rất lung tung, áy náy vì thất hẹn, bối rối vì không tìm thấy cô, ghen tỵ khi nhìn thấy cô ngồi xe người đàn ông khác về nhà, phần nộ khi tên đàn ông kia mạo phạm cô, cùng với đau lòng thương tiếc khi cô bị người khác khi dễ...

Trong lúc nhất thời anh không rõ phải mở miệng nói gì trước, chỉ biết mở to mắt không chớp nhìn về phía cô.

“Em... ” Tuấn Vi đáng thương mở miệng.

“Có chuyện gì lên lầu hãy nói.” Cương Diễm cup mi ủ dột, vừa giận vừa tức, nhưng vẫn bao hàm nồng đậm thương tiếc cùng quan tâm, trầm giọng ngắt lời cô.

Anh hơi thô lỗ kéo tay cô, sải bước đi vào cửa lớn, bộ dáng không giận mà uy khiến cho Thi Tuấn Vi không dám nói thêm cái gì nữa.

Vậy mà, mặc dù thái độ của anh không ôn nhu, nhưng cảm thụ hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền đến, bàn tay mềm mại lạnh như nước đá được ủ ấm, sự kinh hoàng trong lòng cô cũng dần dần an ổn lại.

Vốn là đang tức anh, nhưng anh lại xuất hiện giống như kỳ sĩ anh dũng, cứu cô thoát khỏi ma chướng, hại cô không có cách nào làm lơ anh nữa rồi!

10. Chương 10

“Nè, em uống đi! Ấm áp dạ dày đó.”

Thừa dịp Thi tuần Vi đi tắm gội, Phùng Cường Diễm thay cô hâm nóng một chén sữa tươi, cô vừa ra đến phòng khách đã nhìn thấy tâm ý sẵn sàng của anh.

“Cám ơn.” Cô bày ra bộ dạng con nhóc đáng thương, nâng cốc lên miệng uống.

Kỳ quái, hình như anh mới là người đuối lý, mà cô là người hưng sư vắn tội mới đúng, tại sao tình huống bây giờ lại đảo ngược rồi? Cô sợ hãi ngoan ngoãn, giống như đã làm sai chuyện gì?

“Anh... Có phải nên giải thích chuyện buổi trưa ngày hôm qua một chút không?” Thi Tuần Vi liếc về nhìn về phía anh, muốn bày ra tư thế truy cứu.

“Không phải em không muốn nghe sao?” Anh cũng liếc về phía cô, tư thế không chịu thua ai.

Cô cao giọng hỏi ngược lại: “Em nói em không muốn nghe hồi nào?”

“Di động không nhận, điện thoại không nhận, không phải đại biểu không muốn nghe anh giải thích sao?” Bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô, trong lời phản bác của anh rõ ràng có sự oán trách.

” Không phải anh cũng không nhận điện thoại của em sao?!” Cô oán trách tố cáo, ngụ ý là cô làm như vậy cũng là học anh.

“Điện thoại di động anh để quên trên tắc xi, em xem, đây là điện thoại di động mới mua!” Anh lấy máy mới của mình ra chứng minh.

Bởi vì không thấy điện thoại di động, cho nên không thể nhận điện thoại của cô... Nhìn máy mới không giống với cái cũ, Thi Tuần Vi cứng họng.

“Vậy anh nói đi, tại sao lại cho gia đình em leo cây?” Lời vừa ra miệng, liền không nhịn được oán trách liên hồi: “Anh có biết lúc đó em không biết nói sao với ba mẹ không? Trong lòng em vừa nóng vừa giận, lại phải giúp anh kiếm cớ, sợ bọn họ chán ghét anh, ngay cả điện thoại cũng không gọi báo một tiếng, kết quả anh còn không tới, cũng liên lạc với anh không được, dĩ nhiên em sẽ tức giận a, cho nên cũng làm cho anh nếm thử tư vị không liên lạc được một chút.”

Cô thở dốc một hơi, tạm nghỉ ngơi, đầy bụng oán khí còn chưa phát tiết xong.

“Còn nữa, bây giờ điểm anh đã không đạt tiêu chuẩn rồi, mẹ em nói, chén cơm của nhà người có tiền không dễ ăn, anh không quan tâm không có thành ý với em như vậy, thà nhanh chóng chia tay còn hơn, nếu không chưa gả cho anh đã bị bỏ rơi thành như vậy, sau khi gả cho anh khẳng định sẽ bị coi như không khí.”

“Em biết rất rõ anh không phải là người như thế.” Anh cầm tay của cô, ngăn khuynh hướng càng nói càng tức giận lại, kiên nhẫn giải thích tất cả.” Anh vốn là đã đến trạm xe rồi, nhưng ba anh đột nhiên lại không thoải mái phải đưa đi khám gấp, anh đành phải vội vàng chuyển hướng chạy tới bệnh viện, trên đường cố gắng gọi điện thoại thông báo cho em, nhưng em lại không nhận, sau khi anh đến bệnh viện vẫn một mực bận rộn, đợi khi mọi chuyện ổn rồi muốn gọi lại cho em, mới phát hiện điện thoại di động của anh không thấy đâu nữa.”

“Thì ra là ba anh...” Cô lẩm bẩm nói, quan tâm hỏi: “Hiện tại bác đã ổn rồi à?”

“Ừ, buổi trưa đã xuất viện, anh không liên lạc được với em, không thể làm gì khác nên chạy tới đây.” Ánh mắt anh chuyên chú nhìn cô, trong lòng muốn trách cô, nhưng không thể trách cô nổi.

Nghe anh kể xong, Thi Tuần Vi chột dạ một hồi, bắt đầu lúng túng xoay xoay cái ly.

Hồng bét, lý do của anh đầy đủ như vậy, hoàn toàn hợp tình hợp lý, xem xét lại, bởi vì anh thất hẹn, cô liên lạc với anh không được, ngay cả giải thích cũng không nghe liền cố ý không để ý tới anh, giống như hành động quá theo cảm tính ...

Nói vậy lúc ấy chắc hẳn anh ứng phó không kịp, vô cùng lo âu rồi?

“Cái đó... Hình như hết thấy đều là hiểu lầm a!” Cô cười khan hai tiếng. Nếu cô không ngang bướng từ chối không tiếp điện thoại, hiểu lầm kia đã sớm được cởi bỏ, cũng sẽ không kéo dài tới hiện tại.

“Chuyện anh là hiểu lầm, chuyện của em thì hình như không phải là hiểu lầm a?” Anh hợp lý chất vấn, ngữ điệu có chút cố ý.

“Ah? Anh có ý gì?” Cô chớp chớp mắt đẹp giả ngu.

Phùng Cương Diễm nheo mắt lại liếc nhìn cô, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hời: “Không phải là vì em giận anh, cho nên đáp ứng cùng tên dê xồm đó đi ra ngoài sao?”

“Không phải đâu!” Cô vội vã phủ nhận, cho dù là thật cũng phải nói là không a! “Hắn chính là nhà khoa học chủ của dự án lần này.”

“Chính là hắn?” Phùng Cương Diễm kinh ngạc cất cao giọng, ngay sau đó trong cơn giận dữ cứng rắn ra lệnh: “Cái quái gì vậy! Em đừng làm tiếp dự án đó nữa!”

“Có ký hợp đồng rồi, hiện tại công trình làm một nửa làm sao bỏ ngang không làm được, sợ rằng hắn sẽ gây khó khăn.” Nói đến chuyện này liền đau đầu, hiện tại cô rất lo lắng sau này chạm mặt thì biết phải làm sao bây giờ?

“Nếu hắn dám gây khó khăn em liền kiện hắn tội quấy rối tình dục! Huống chi hắn không chiếm được tiện nghi của em, có tiếp tục làm, hắn cũng sẽ gây khó khăn cho em thôi.” Phong cách làm việc của loại lũ tiểu nhân này dùng đầu gối nghĩ cũng lường trước được, bất quá vừa mới nghĩ tới, Phùng Cương Diễm liền tức giận không nhịn được nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh đã tính kỹ giờ tan sở của cô, chạng vạng đã tới, ai ngờ chờ đã lâu vẫn không thấy cô về nhà, đói bụng đến ngực dán vào lưng, không thể làm gì khác hơn là ra ngoài kiếm chút gì ăn, kết quả đồ còn chưa có ăn, đã nhìn thấy cô ngồi xe của người khác trở lại, vì vậy anh liền chạy qua len lén dò xét.

Vốn là thấy cô đến nhà còn lưu luyến không rời ngồi ở trong xe nói chuyện phiếm với tên kia, nhất thời đem tên đàn ông kia cùng chuyện mất liên lạc với cô liên tưởng lại một mối, cảm thấy nón xanh chụp lên đầu*, giận dữ ngút trời, không nghĩ tới sau khi nói chuyện, người nọ lại bắt đầu động tay động chân với cô?! Phát hiện có cái gì không đúng, anh lập tức xông lên trước thay cô giải vây, cường chế tên mặt người dạ thú máu dê che trời kia cút đi.

(*Đội nón xanh tương đương với bị cấm sừng ở Việt Nam)

“Bình thường hắn ta biểu hiện rất có phong độ, em không nghĩ tới lại đột nhiên biến thành như vậy.” Thi Tuấn Vi vẫn còn sợ hãi, vô tội ngập ngừng.

“Cái này gọi là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, coi em sau này còn dám tùy tiện len lút cùng người đàn ông khác đi ra ngoài sau lưng anh nữa không.” Đôi mắt liếc xéo, bàn tay đặt ở sau gáy cô trừng phạt ngắt một cái, hù dọa cô.

“Anh làm chi mà nói em len lén lút lút như vậy?” Cô chép miệng, vì mình mà giải thích. “Cùng khách hàng ăn một bữa cơm, uống cà phê xã giao là việc khó tránh khỏi.”

“Anh không hy vọng để em bởi vì chuyện công việc mà phải chịu bất kỳ sự tủi thân gì.” Cương Diễm lặng lẽ thở dài, trong đôi mắt nhìn cô nàng tràn đầy tình yêu đau lòng, cứng chùi.

Cảm nhận được sự bảo vệ của anh, như dòng nước ấm ngọt ngào chảy qua tim, Tuấn Vi nghiêng đầu dựa vào bả vai anh làm nũng.

“Ngày mai em sẽ báo cáo chuyện này với ông chủ, xem có cần tìm nhà thiết kế khác tới phụ trách hay không.” Cô biết anh không tán thành để mình tiếp tục tiếp xúc với Tổng tiên sinh, cho nên cũng không muốn khiến anh lo lắng.

“Ừ, nếu là ông chủ công ty em không bảo vệ nhân viên, vậy cũng không cần phải ra sức cho hắn nữa, em nhớ, vĩnh viễn có anh chăm lo cho em.” Anh nghiêm túc dặn dò.

Cô là người phụ nữ yêu quý anh nâng niu trong lòng bàn tay, cho nên anh tuyệt đối không cho phép cô bị người khác khi dễ. Thay vì để cô chịu thiệt thòi, không bằng mang theo tôn nghiêm rời đi, dù sao chỉ cần có tài hoa có năng lực, không nhất định phải chôn chân ở nơi đó.

“Anh yêu, anh đẹp trai muốn chết!” Cô khoác cánh tay anh, để cho anh cứng chịu đến trái tim thắm mật, nên lời cô nói ra cũng ngọt như mật.

“Bây giờ em mới biết sao?” Anh nghiêng đầu nhíu mày với cô, phụng phịu đáp lại.

“Hi hi!” Cô bật cười, ngay sau đó nhớ tới còn một chuyện quan trọng chưa giải quyết. “Đúng rồi, còn ba mẹ em thì phải làm sao bây giờ?”

“Yên tâm, anh sẽ chịu đòn nhận tội.” Cương Diễm mỉm cười vỗ vỗ bên má cô, trả lời rất có trách nhiệm.

“Ai...” Cô cúi đầu, tự trách vẽ vòng vòng trên đùi anh. “Chỉ tại em chưa nghe anh giải thích đã tức giận, thật xin lỗi.” Anh có thành ý như vậy, cô cũng phải có dũng khí nói xin lỗi.

Anh nhìn nhìn cô, nụ cười mỉm nhảy lên khóe miệng.

“Ừ...” Anh cố ý do dự, muốn chấm dứt. “Chỉ nói xin lỗi ngoài miệng, hình như không đủ thành ý.”

“Vậy phải làm thế nào mới có thành ý?” Cô lại nhảy vào hố anh đã đào sẵn.

Anh chu môi, chỉ chỉ mình.

Tuấn Vi nhìn khuôn mặt vốn tuấn tú đẹp trai lại làm ra vẻ mặt bạch tuộc tức cười như vậy, chết sững mấy giây, hiểu ý, không khỏi mỉm cười.

Cô cũng làm miệng bạch tuộc, dán lên miệng anh, mắt cười đến híp lại, cùng anh bốn mắt tương giao, hai người không hẹn mà cùng bật cười.

Phùng Cương Diễm theo bản năng nắm giữ quyền chủ động, chế trụ gáy cô, hôn sâu hơn, ôm lấy cô lửa nóng dây dưa mà hôn.

Theo nụ hôn vong tình, nhiệt độ trong phòng cũng càng lúc càng cao, nóng đến bọn họ rút đi từng món quần áo, dùng mỗi một tác da thịt để cảm thụ lẫn nhau, căn bản không chịu ảnh hưởng bởi bầu không khí rét lạnh của mùa đông bên ngoài phòng.

Hạnh phúc, thật ra là chuyện hoàn toàn không khó khăn, chỉ cần yêu thương lẫn nhau, thì mỗi ngày trôi qua đều ngập tràn hạnh phúc!

Dự án của Tổng tiên sinh, sau khi Thi Tuấn Vi trình báo công ty, lấy phương thức thay đổi người thiết kế để giải quyết.

Phùng Cương Diễm suy đoán không sai, tên họ Tống kia vừa bắt đầu đúng là muốn ý vào thân phận khách hàng để gây khó khăn, nhưng ông chủ công ty thiết kế cũng không phải là nhân vật đơn giản, vốn là có ý lo liệu dàn xếp ổn thỏa, nhưng Tống tiên sinh lại ngang ngạnh, vì vậy ông chủ liền tỏ rõ lập trường ủng hộ nhân viên, vừa đầm vừa xoa, cuối cùng, Tống tiên sinh chỉ biết bắt nạt kẻ yếu liền không dám phách lối, đập phá khắp nơi nữa.

Đoạn kinh nghiệm không vui này, đã làm cho bước chân của Thi Tuấn Vi hòa hoãn lại, không hề liều chết công tác nữa, cho nên thời gian rảnh rất nhiều, lấy chiều cố sự nghiệp, thân tình, tình yêu làm mục tiêu.

Lại nói đến Phùng Cương Diễm chịu đòn nhận tội, thật sự rất dụng tâm muốn vãn hồi ấn tượng của cha mẹ vợ tương lại, sau khi hiểu lầm tiêu tan, đã xin Thi Tuấn Vi số điện thoại của hai bác, trước tiên dùng điện thoại chia ra giải thích nhận tội với ba và mẹ Tuấn Vi.

Khi hai vị trưởng bối biết được Cương Diễm là bởi vì khẩn cấp đưa cha đi cấp cứu, mới không thể không thất hẹn với bọn họ, thái độ lập tức biến chuyển, từ rất tức giận trở thành vui vẻ cho qua, từ không hài lòng trở thành rất hài lòng.

Mà cách nói năng khôi hài hào sảng của Cương Diễm trong điện thoại, thái độ thẳng thắn thành khẩn, cũng nhanh chóng chiếm được cảm tình của hai lão, liền thân thiện hẹn gặp lần nữa, muốn anh đến Cao Hùng gặp mặt bọn họ một lần.

Lần này, Phùng Cương Diễm không dám chậm trễ một chút nào, lợi dụng ngày nghỉ tết Nguyên Đán, sửa soạn ổn thỏa, chờ Thi Tuấn Vi từ Đài Bắc tới Đài Trung gặp mặt anh, sau đó hai người cùng nhau đi Cao Hùng, như vậy sẽ khó có tình huống đột ngột nào phát sinh làm hỏng chuyện.

“Cha, mẹ, chúng con đã trở về.”

Thi Tuấn Vi tự mở cửa vào nhà nhẹ nhàng cất giọng kêu, Phùng Cương Diễm xách quà đầy tay đi theo phía sau, chỉ chốc lát sau, hai lão từ phòng bếp và lầu hai bước nhanh đi ra, tươi cười rạng rỡ quan sát Phùng Cương Diễm mà họ mong đợi đã lâu.

“Chào bác trai, bác gái.” Phùng Cương Diễm vận đồ tây cúi đầu chào hỏi, đưa lễ vật lên, phong độ nhẹ nhàng làm cho người ta vừa nhìn liền có cảm tình. “Đây là một chút lòng thành, hi vọng hai bác thích.”

“Ảnh mua hai cân quán quân trà cho ba ba, còn có tổ yến đường phèn ẹ.” Thi Tuấn Vi cười duyên giúp Phùng Cương Diễm giới thiệu.

“Người đến là tốt rồi, còn mua đồ làm chi!” Mẹ Tuấn Vi đưa tay nhận lấy, rất hài lòng với dáng vẻ cao ngất xuất sắc, chú trọng lễ tiết của Cương Diễm, cười cực kỳ thân thiết.

Lần trước lúc mất hứng từng nói cái gì người có tiền khó phục vụ, không đủ thành khẩn mau chia tay, hiện tại tất cả đều ném lên chín tầng mây rồi.

“Món quà này lần trước con cũng đã mua xong rồi, thật may là bác trai bác gái không so đo chuyện con thất hẹn, mới có cơ hội đưa chúng đến tay hai bác.” Phùng Cương Diễm đặc biệt nhận lỗi, bày tỏ rằng mình đối với chuyện thất hẹn vẫn còn canh cánh trong lòng.

“Cái loại tình huống đó nếu chúng ta còn so đo, liền quá không hiểu lý lẽ.” Ba Tuấn Vi vỗ vỗ bả vai hắn, chủ động quan tâm hỏi: “Thân thể ba con đã khá hơn chưa?”

“Trước mắt coi như ổn định, qua năm lại chuẩn bị mổ.” Phùng Cương Diễm theo ba Tuấn Vi đi vào phòng khách ngồi xuống, nhẹ nhàng trả lời: “Ba con biết con muốn tới gặp cha mẹ của Tuấn Vi, liền muốn con muốn mời hai bác có rảnh rồi thì đến Đài Trung chơi một chuyến.”

Thi Tuấn Vi bên cạnh mỉm cười gật đầu như bầm tỏi, bởi vì khi cô đến Đài Trung gặp mặt Phùng Cương Diễm thì có đi thăm cha anh.

“Tốt tốt.” Mẹ Tuấn Vi nghe thấy con gái rất được gia đình đối phương yêu thích, không khỏi cảm thấy mừng rỡ.

Xem ra, chữ bát () có một dấu phẩy, rốt cuộc hai vợ chồng bọn họ cũng sắp có thể hoàn thành tâm nguyện gả con gái ra ngoài rồi! (Myu: Hai bác này là nói Tuấn Vi năm này hai mươi tám (nhị thập bát) tuổi nên có thể “phẩy” ra ngoài :)))

“Các con từ Đài Trung chạy tới, nhất định là rất đói bụng đúng không?” Ba Tuấn Vi bề ngoài có vẻ rất nghiêm túc, nhưng kỳ thật rất hiếu khách. “Thức ăn cũng đã chuẩn bị xong rồi, vừa ăn vừa nói chuyện nhé.”

Còn chưa ngồi nóng mông, bọn họ lại dời trận địa đến phòng ăn.

“Tất cả những món này đều là do một mình bác gái làm sao?” Nhìn một bàn thức ăn, còn có một chút món ăn thủ công, Phùng Cương Diễm kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy a, vì các con, từ giữa trưa bác đã bắt đầu chuẩn bị.” Mẹ Tuấn Vi đắc ý nói.

“Thật là lợi hại, mỗi một món thoạt nhìn đều rất ngon nha.” Cặp mắt Phùng Cương Diễm sáng trong suốt nhìn thức ăn, miệng ngọt ngào khen ngợi, khiến mẹ Tuấn Vi rất thích. “Hiện tại rốt cuộc con biết tay nghề nấu nướng của Tuấn Vi là từ đâu mà ra rồi.”

“Nó a, còn chưa bằng một phần năm sự lợi hại của mẹ nó.” Ba Tuấn Vi giấu cợt con gái.

“Ai nói, dầu gì cũng được một phần năm chứ!” Thi Tuấn Vi phản bác kháng nghị.

“Bác trai và Tuấn Vi thật hạnh phúc.” Phùng Cương Diễm nhìn tình cảm người một nhà bọn họ tốt như thế, không khỏi thật lòng cảm thấy yêu thích và ngưỡng mộ.

Không khí gia đình như vậy, anh chưa bao giờ cảm thụ được, đồng thời cũng làm anh sinh lòng thêm muốn, cũng muốn trở thành một thành viên trong đó.

“Về sau con có thể thường xuyên cùng Tuấn Vi trở về, bác lại nấu cho con ăn.” Mẹ Tuấn Vi yêu ai yêu cả đường đi, vừa nói vừa gấp đồ ăn cho Phùng Cương Diễm.

“Dạ.” Phùng Cương Diễm gật đầu đáp ứng.

” Mẹ Tuấn Vi bình thường cũng không nhiệt tình như vậy đâu, chỉ có ở tình huống đặc thù hoặc là lúc có khách đặc biệt mới có thể phí công như vậy, xem ra về sau bác có thể hưởng sái lộc ăn của con rồi.” Ba Tuấn Vi cố ý chọc ghẹo nói, trêu vợ hiền bên cạnh.

“Ý của ông là bình thường tôi rất lười, cho ông ăn rất kém sao?” Mẹ Tuấn Vi uy hiếp nheo mắt lại, lập tức phản ứng.

“Không phải, tôi là nói bình thường đã ăn rất ngon, hai đứa trở về lại được ăn ngon hơn nữa.” Ba Tuấn Vi gió chiều nào che chiều ấy, mềm nhũn như con chi chi.

“Nói thế còn nghe được!” Mẹ Tuấn Vi hừ lạnh.

Phùng Cương Diễm cùng Thi Tuấn Vi mỉm cười nhìn bọn họ tranh cãi, sau đó ăn ý mười phần đồng thời nhìn về phía đối phương, phía dưới bàn ăn, nắm tay nhau, trái tim cảm thụ sự mừng rỡ ấm áp khó nói nên lời.

Trên bàn ăn, rất sung sướng, một bàn bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, Phùng Cương Diễm nhanh chóng thu hẹp khoảng cách với hai vị trưởng bối.

Vượt qua bữa ăn tối vui vẻ, mọi người tạm thời nghỉ ngơi, lần này về nam, Phùng Cương Diễm định ngủ lại nhà Tuấn Vi hai đêm, Mẹ Tuấn Vi còn đặc biệt quét dọn phòng khách cho anh, một chút vật dụng hằng ngày cũng chu đáo chuẩn bị đầy đủ.

Sau khi tắm rửa, Phùng Cương Diễm cùng Thi Tuấn Vi trở lại phòng khách tâm tình với hai lão.

“Ai, hôm nay có hoạt động mừng năm mới, khắp nơi đều rất náo nhiệt, các con có thể đi xem một chút.” Ba Tuấn Vi chỉ vào tin tức viết trên báo, nhiệt tình giúp bọn hắn an bài tiết mục.

“Chúng con đi bên tàu chơi một chút là được rồi.” Thi Tuấn Vi biết vào đêm, cảnh sau cảng rất đẹp, hơn nữa hôm nay là đêm giao thừa, có thể từ xa nhìn thấy pháo hoa.

“Hay quá, bác trai bác gái cùng đi nhé?” Mặc dù Phùng Cương Diễm cũng không có nhiều kinh nghiệm chung đụng với người lớn tuổi, nhưng bởi vì yêu Thi Tuấn Vi, cho nên đối với cha mẹ sinh ra cô tự nhiên cũng rất dụng tâm.

Nghe Cương Diễm sắp ra khỏi cửa còn biết hỏi thăm bọn họ, băn khoăn bọn họ, mẹ Tuấn Vi càng hài lòng hơn.

“Không được, lớn tuổi rồi, không thích chen lấn, các con đi xem đi.” Mẹ Tuấn Vi tươi cười cự tuyệt, hai vợ chồng bọn họ nói cũ kỹ cũng rất cũ kỹ, nói thoải mái cũng rất thoải mái, biết nam nữ trẻ tuổi nói chuyện yêu đương, không thích hợp làm kỳ đà cản mũi, hơn nữa, còn là hai con kỳ đà cản mũi già khú gần trăm tuổi.

“Đúng rồi, hai con đi đi.” Ba Tuấn Vi cũng phụ họa, sau đó nói với con gái: “Con làm hướng dẫn viên du lịch, dẫn Cương Diễm đi thăm thú chung quanh một chút, buổi tối có thể đi hồ tình yêu a, bên tàu nữa, còn có Lân sự quán ở vịnh Tây tử.”

“Con biết.” Thi Tuấn Vi mỉm cười, biết ba bà rất là nghiêm túc muốn an bài hành trình thay bọn họ.

“Vậy mau đi đi!” Mẹ Tuấn Vi thúc giục đẩy bọn họ ra cửa lớn.

“Đi, chúng ta đi lãng mạn một phen.” Thi Tuấn Vi ngẩng đầu len lén nháy mắt với Phùng Cương Diễm.

Lãng mạn một phen? Nghe cái từ này, đỉnh đầu Phùng Cương Diễm nhảy ra một cái bóng đèn lóe sáng.

Cơ hội tốt, mau chuẩn bị!

“Anh trở về phòng lấy vài thứ.” Chân anh như đạp Phong Hỏa Luân xông lên lầu, chỉ chốc lát sau liền quay trở lại.

(* Phong hỏa luân: hai bánh xe lửa dưới chân Natra í.)

Cô nhìn anh vội vã chạy lên chạy xuống, không khỏi tò mò hỏi: “Anh lấy cái gì a?”

“Không có gì.” Bởi vì muốn giữ bí mật, cho nên anh trả lời quấy quạ, sau đó tạm biệt hai lão. “VẬY chúng con lên đường đây, tạm biệt bác trai bác gái.”

Nhẹ ôm lấy bà vai Tuấn Vii, bọn họ cùng nhau sánh bước.

Nhìn bóng lưng bọn họ dưới ánh đèn, tự nhiên đan vào nhau, ba mẹ Tuấn Vi vui mừng mỉm cười, sự hài lòng đối với Phùng Cương Diễm càng không có lời nào có thể miêu tả được.

Ngày mai là tết Nguyên Đán, hai vợ chồng bọn họ năm mới hi vọng mới, mong mỗi con gái cưng mau chóng có tin vui!

11. Chương 11

Khí trời rất lạnh, mỗi người đều mặc đến tròn vo, hoặc tham gia chơi các hoạt động mừng năm mới, hoặc mang theo bạn bè quây tụm bưng, vào đêm giao thừa đưa năm cũ đón năm mới này, khắp nơi đều tràn đầy không khí náo nhiệt.

Phùng Cương Diễm cùng Thi Tuấn Vi không chen đến chỗ có nhiều người, mà lựa chọn Lãnh sự quán Anh Đả Cầu** tại vịnh Tây tử.

(**Đả Cầu: tên cũ của thành phố Cao Hùng, Đài Loan)

“A! Chúng ta đứng đây ngắm cảnh là được rồi, không cần lên trên đó đâu.” Nhìn cầu thang cao vút trên sườn núi, Thi Tuấn Vi lập tức từ chối.

” Quang cảnh phía trên rất đẹp, vận động một cái đối với thân thể cũng rất tốt!” Phùng Cương Diễm lôi kéo cô bước lên bậc thang, vừa leo thang vừa cố gắng trêu tức cô.

“Ai, mỗi lần leo lên tới cũng gãy cả chân.” Cô khom lưng ai oán than thở.

Nhưng vào lúc này, một đôi vợ chồng già lấy tốc độ mau gấp mấy lần cô lướt qua, Thi Tuấn Vi xoay mình ngậm miệng, ánh mắt nhanh như chớp len lén dò xét bọn họ.

“Leo cầu thang còn chậm hơn cả ông già bà lão, rất mất thể diện ha?” Sau khi kéo giãn khoảng cách, tiếng giễu cợt theo gió đêm lạnh lạnh bay tới.

Nghe vậy, một hồi nhiệt khí xông lên ốt, Thi Tuấn Vi liếc về hướng Phùng Cương Diễm.

“Ha ha ha...” Về mặt đáng yêu cùng phản ứng của cô chọc cho Phùng Cương Diễm vừa cười ha ha, vừa tiếp tục leo lên trên. “Đi thôi!”

Thi Tuấn Vi xấu hổ nhìn chằm chằm bóng lưng của anh, nảy ra một ý.

“Trèo không nổi nữa, công em đi!” Cô giống như chú khỉ con nhảy lên lưng anh.

“Ôm chặt nhé.” Anh cứng chịu mỉm cười, cũng không cự tuyệt cô, ngược lại nâng mông của cô lên, bước chân vững vàng từ từ mà đi lên.

Cô tựa vào trên bả vai rộng rãi của anh, từng bước từng bước, trái tim cũng lay động theo anh, giống như đưa bé được cưng chiều, khoe miệng mỉm cười ngọt ngào.

Trèo đến chỗ cao nhất, bên tay phải chính là Lãnh sự quán Anh quốc nổi tiếng Đả Cầu, kiến trúc đá đỏ dưới ánh đèn chiếu xuống, tản ra một loại không khí tĩnh lặng lãng mạn.

Phùng Cương Diễm đặt cô xuống, tự mình chạy đi nói chuyện với nhân viên phục vụ, sau đó lộn trở lại bên người cô, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, đi tới một cái bàn bên hành lang ngồi xuống.

Khi nhân viên phục vụ đưa thức uống tới, Phùng Cương Diễm thuận miệng hỏi: “Nơi này em đã tới chưa?”

“Có a, lúc học cấp ba đã tới cùng các bạn học.” Xuyên qua cửa sổ hình vòm, cô nhìn cảnh thành phố sáng chói xa xa.

“Không có đi riêng với con trai chứ?” Anh so đo hỏi.

Cô đầu tiên là mím môi cười liếc xéo anh mới trả lời: “Không có! Trước mắt chỉ có anh.”

“Vậy em đáp ứng anh, về sau chỉ có thể đến chỗ này với anh a!” Anh ngang ngược yêu cầu.

“Tại sao?” Cô cố ý hỏi.

Nào có ai tự nhiên lại yêu cầu như vậy!

“Bởi vì nơi này sẽ trở thành nơi kỷ niệm của chúng ta.” Anh thâm ý nói, ngay cả nụ cười cũng thần thần bí bí.

“Có ý gì?” Cô không hiểu ra sao.

Nhìn sâu vào mắt cô, khóe miệng Phùng Cương Diễm cong lên, từ trong túi áo khoác lấy ra một cái hộp nhỏ màu xanh nước biển.

Thi Tuấn Vi nháy mắt mấy cái, nghĩ được bầu không khí không tầm thường, tim của cô không khỏi đập nhanh hơn.

“Ha ha... Không phải là anh muốn cầu hôn chứ?” Cô thông minh lập tức suy đoán, khẩu khí giả bộ nhẹ nhàng, thật ra thì, cô càng ngày càng hồi hộp.

“Đúng vậy a, anh muốn cầu hôn em.” Anh vừa nói vừa mở nắp hộp ra, trong hộp một chiếc nhẫn kim cương tao nhã hào phóng lấp lạng lấp lánh nằm trên nền vải nhung.

Phùng Cương Diễm đi ra khỏi chỗ ngồi, mặt ngó cô quỳ một chân trên đất, trình lên vật tượng trưng cho sự vĩnh hằng.

“Chúng ta kết hôn đi, anh muốn mỗi ngày ở cùng em, không muốn sống riêng nữa.” Anh chân thành biểu đạt tình yêu say đắm dành cho cô.

Ở chung rất dễ dàng, ở riêng không đơn giản a, lòng của bọn họ đã thắt lại cùng nhau, đơn giản chỉ cần tách ra, sẽ không còn hoàn chỉnh nữa!

Thi Tuấn Vi nhìn anh, không biết tại sao mình lại cảm động đến nói không nên lời.

Trước kia khi cô xem phim thấy vai nữ chính bị cầu hôn khóc đến sứt sứt, đều cảm thấy không thể hiểu được, có cái gì phải khóc, nhưng bây giờ, khi cô đặt mình trong tình cảnh này, thật đúng là có một loại cảm thụ lỗ mũi ê ẩm, hốc mắt nóng lên!

“Tuấn Vi, em nguyện ý gả cho anh chứ?” Đợi không được câu trả lời của cô, Phùng Cương Diễm vốn rất chắc chắn, lòng dạ cũng bắt đầu treo lơ lửng trên không trung.

Cô phát hiện sắc mặt của anh trắng ra, vẻ mặt hơi cứng lại, ánh mắt bắt đầu tràn đầy lo lắng, ngay cả bàn tay cầm chiếc nhẫn kim cương cũng hơi run run, cô mỉm cười, hơn nữa còn cười đến thật ngọt ngào thật hạnh phúc.

Bởi vì hành động đó đại biểu anh coi trọng và quan tâm cô đến cỡ nào, đại biểu anh sợ cô cự tuyệt, mà nỗi sợ kia, là từ tình yêu nồng đậm thâm sâu mà ra.

“Em nguyện ý.” Cô đưa bàn tay mềm mại ra, mỉm cười gật đầu.

Ngữ điệu đồng ý của cô đối với Cương Diễm mà nói giống như là tiếng nhạc vô cùng dễ nghe, Phùng Cương Diễm xoay mình thở phào nhẹ nhõm, vui sướng thay thế tâm tình khẩn trương mới vừa rồi.

Anh cười toe toét lộ ra hàm răng trắng bóng, luống cuống tay chân vội vàng đeo nhẫn cho cô.

“Cám ơn em nguyện ý giao mình cho anh.” Người ta nói kết hôn cần dũng khí, cho nên tự đáy lòng anh cũng cảm tạ lòng tin của cô.

“Em nghĩ, không có ai yêu em hơn anh.” Cô dịu anh đứng dậy, đôi mắt rưng rưng.

“Em nói cực kỳ đúng.” Anh bưng lấy một bên má cô, vui vẻ hôn cô, cũng được cô nhiệt tình đáp lại.

Sau nụ hôn nóng hừng hực, bọn họ dựa vào nhau, điều hòa hơi thở.

“Em có biết bây giờ chúng ta đang ngồi đâu không?” Anh hài lòng vuốt ve mái tóc đen của cô.

Cô nhìn quanh bốn phía, sau đó buồn bực lắc đầu một cái, không cảm thấy vị trí này có gì khác lạ.

“Đây là bàn cầu hôn trứ danh, có rất nhiều người ở chỗ này cầu hôn thành công, cho nên truyền thuyết cầu hôn ở chỗ này tỷ lệ thành công rất cao.” Anh mỉm cười giải thích.

“Có thật không?” Cô kinh ngạc hỏi.

” Không phải chúng ta là một trong những ví dụ thành công sao?” Anh cực kỳ đắc ý, từ nay về sau, Thi Tuần Vay sẽ cùng anh nắm tay nhau đi hết cuộc đời.

“Cũng đúng!” Tuần Vi ngu ngơ cười.

“Cũng may em đồng ý lời cầu hôn của anh, nếu cự tuyệt, tương đương với việc đập bảg hiệu của người ta, chỉ sợ không thể ra khỏi nơi này.” Cương Diễm khoa trương nói giỡn.

“Cho nên anh cũng đã lên kế hoạch sẵn rồi sao?” Cô liếc anh.

“Đúng, em căn bản là trốn không thoát năm ngón tay của anh.” Anh xòe bàn tay ra chụp vào không trung.

“Không sao, dù sao em cũng hoàn toàn không muốn trốn...” Cô nghiêng đầu, ở trong cảnh đêm xinh đẹp, triền miên, nhiệt tình hôn anh, vì nhau lưu lại giờ khắc xinh đẹp vĩnh hằng này...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-rieng-khong-don-gian>